

Giới thiệu Yêu Là Vì Nhau

Thể loại: He, sủng, sắc(18+)..

Mối tình thanh mai trúc mã khi hai người còn rất nhỏ thì anh yêu cô..Tình yêu ngày càng sâu đậm nhưng đến một ngày cô đột ngột mất tích..Mọi dấu vết như được xóa sạch...Anh như phát điên....cũng trong thời gian đấy...phong ba lại xảy ra với anh...Người mẹ mà anh yêu thương..bỗng hóa điên rồi cũng mất tích..Mọi chuyện không hề đơn giản....mà đằng sau mọi việc có người khác đứng sau lưng sắp đặt...Dù bao năm tháng miệt mài tìm kiếm cô..Anh cũng đã tìm ra nhưng vì trách nhiệm còn trên đôi vai...Kẻ thù còn trong bóng tối..Nên chỉ còn cách đem tình yêu sâu sắc giấu kín...Quan sát...bảo vệ cô từ xa...đó là cách tốt nhất cô được an toàn.Nhưng rồi mọi việc sẽ đi về đâu..Khi người con gái mình yêu bị ép cưới người khác...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thật giả

Ngôi biệt thự với phong cách kiến trúc pháp đặc trưng.Màu vàng cổ điển sang trọng, nổi bật sự kiêu diễm, quý tộc không khác gì một lâu đài nguy nga...Chiếc xe Rolls-Royce màu đen, chạy vào khu vườn xanh của biệt thự với cây lá xanh mướt, đa dạng phong phú về chủng loại,điều đó chứng tỏ chủ nhân của nó là người rất biết hưởng thụ...

Cửa xe được mở ra...bước xuống xe là người đàn ông có diện mạo con lai...Vóc dáng cao lớn bao bọc bởi bộ đồ vest hàng hiệu kết hợp với khuôn mặt sắc nét như điêu khắc...nhưng tiếc rằng vẻ mặt anh quá lạnh lùng..đôi mắt màu hổ phách vừa cuốn hút nhưng lại đầy huyền bí...

"Thiếu gia..Ông chủ chờ cậu lâu rồi"

Quản gia nhìn người đàn ông được gọi là thiếu gia đầy e ngại...

Đi theo sau Hàn Thiên còn có hai vệ sĩ thân cận của anh..

"Hai người đứng đây...Tôi vào được rồi "

Dáng người cao tập bước đi vững vàng dọc theo bờ hồ...phía xa là người đàn ông trung niên quanh thân chỉ bọc chiếc khăn tắm,đang nằm phơi nắng...mắt nhắm lại như dưỡng thần...

"Con đến rồi à...ngồi đi..."

Người đàn ông mở mắt ra nhìn anh...môi nhếch lên thành nụ cười trào phúng..

"Không cần....Có gì nói nhanh, đừng làm phí thời gian của tôi"

Giọng nói âm trầm..không cảm xúc...

Người đàn ông không giận vì thái độ hỗn xược của anh...mà còn nở nụ cười thân thiện...

"Được rồi...Dượng đã giúp con chuẩn bị mọi thứ...tháng sau là ngày tốt để cho con và Tống Như đính hôn...con có ý kiến gì không?"

"Tùy ông..."

Khuôn mặt vẫn lạnh lùng..hờ hững đáp trả như không phải chuyện của chính mình.

"Haha...tốt lắm coi như quyết định vậy đi..."

Tiếng cười người đàn ông vang vọng..

"À... mẹ con mà nghe được, chắc là vui lắm đấy"

Đôi mắt màu hổ phách nheo lại dưới ánh mặt trời...sắc như dao...chiếu thẳng vào người đàn ông...

"Ông tốt nhất là chăm sóc tốt cho mẹ tôi..Đừng thử thách sự chịu đựng của tôi..Nếu không hậu quả ông gánh không nổi đâu"

Hàn Thiên lạnh lùng xoay bước...lúc này nụ cười trên môi người đàn ông tắt lịm...Đôi mắt híp lại đầy nham hiểm..Cả khuôn mặt méo mó vì tức giận...

"Choảng "

Ly rượu bị ném bể nát...những mảnh vỡ thủy tinh văng tung tóe...

"Hàn Thiên...một ngày nào đó tao có thứ tao muốn..Tao sẽ khiến cho mày quỳ xuống chân tao van xin...Khốn kiếp"

Người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp...tuy vẻ ngoài trung niên nhưng đáng đáp được bộ đồ tắm bao quanh đường cong vẫn còn vô cùng nóng bỏng...

Nhìn bóng Hàn Thiên khuất sau vườn cây, bà ta mới nhẹ nhàng bước ra, ngồi xuống cạnh người đàn ông..bàn tay vuốt ve cơ ngực của ông ta..

"Cảnh...anh nghĩ nó có làm theo ý anh không?"

"Nó dám không nghe sao...Nếu không muốn người mẹ điên của nó chịu khổ"

Ông ta chính là Trương Cảnh là ba dượng của Hàn Thiên...Đây chỉ là quan hệ bên ngoài xã hội nghĩ vậy...Còn với Trương Cảnh, Hàn Thiên chính là cái gai trong mắt ông...muốn nhổ bỏ ngay lập tức...Nhưng vấn đề Hàn Thiên là người không dễ đối phó...

Nếu ông không có lá bài hộ thân trong tay...có lẽ ông đã không tồn tại đến bây giờ...

"Haiz.....Em không hiểu nổi con gái của anh...Sao nhất quyết muốn lấy người không muốn lấy nó không biết..."

"Diệu Tuyết...Em nói nó mà không nghĩ đến mình...Vậy sao ngày xưa,em lại lấy người mình không yêu...hả?"

"Vì lúc đó em tưởng anh đã chết...Thôi mà chuyện đã qua rồi...bây giờ không phải chúng ta đang ở bên nhau hay sao? Còn nữa vì hai cha con anh..mà em đã hi sinh đứa con gái của mình..Anh còn muốn sao nữa"

Diệu Tuyết tức giận lườm Trương Cảnh...

"Em mà cũng có tình thương với đứa con gái đó nữa à? "

Trương Cảnh phun lời chế giễu...Khuôn mặt Diệu Tuyết ngượng ngùng...

"Nếu nó như Tiểu Như mang lại may mắn và không gây phiền phức cho em,thì em đâu có ghét bỏ nó làm gì...Anh làm như em nhẫn tâm lắm vậy "

"Trước mặt anh,không cần phải diễn trò.."

"Anh..."

Bị lời nói không nể tình của ông..Diệu Tuyết tức giận không thôi...quay mặt sang chỗ khác...

"Em lo mà làm sao cho bà già đó chuyển tài sản cho Tiểu Như trước khi con nhỏ đó quay về..Đừng phí thời gian ngồi đây giận hờn với anh "

Tưởng rằng Trương Cảnh sẽ dễ ngọt như mọi lần..Ai ngờ ông ta đứng dậy...bỏ lại một câu..rời rồi đi...Diệu Tuyết nhìn dáng ông khuất sau tấm cửa...hai tay siết chặt...một mối thù dài bất lực...

Trong căn phòng rộng lớn được thiết kế tinh tế bao bọc là kính thủy tinh đen...Một loại kính có thể nhìn rõ mọi vật bên ngoài...nhưng bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy gì ngoài tấm kính màu đen..Đặt biệt căn phòng được cách âm vô cùng tốt...chống các thiết bị điện tử xâm phạm...Nhưng đây là do sự phòng bị chu đáo của Hàn Thiên mà thôi..Vì căn phòng này nằm phía sau phòng làm việc của anh..Mọi sự ra vào đều được giám sát bằng dấu gân tay nếu không phải là anh thì không ai có thể vào được...Mọi ngõ ngách trong nhà không nơi nào không có camera giám sát...Đây là căn phòng bí mật để anh làm công việc bí mật...

"Hàn Tổng đồ đã chuẩn bị"

Người vừa lên tiếng là Bill,là vệ sĩ thân cận bên cạnh Hàn Thiên bao nhiêu năm nay...

Hàn Thiên đứng dậy nhận lấy quần áo...

nh nhanh chóng mặc vào...

Bộ đồ Hàn Thiên mặc vào không khác gì bộ đồ Bill đang mặc trên người...Lúc này đứng bên cạnh Bill còn có một người đàn ông..

đang cầm bộ đồ của Hàn Thiên vừa cởi ra nhanh chóng mặc cho mình...Nhưng điều khiến người khác ngạc nhiên là khuôn mặt anh ta cực kì giống Hàn Thiên....Nhìn khuôn mặt giống mình như đúc.....Hàn Thiên không có gì bất ngờ..chỉ nhếch môi cười...rồi nhìn sang đồ vật mà Bill đang đưa đến..Hàn Thiên cầm lấy quay mặt vào trong...Khi xoay người trở lại...khuôn mặt đã trở thành một người khác hoàn toàn...

"Zel nhìn cậu bây giờ không khác gì Hàn tổng "

Bill cười cười khen tặng..

Zel mỉm cười...tuy khuôn mặt là Hàn Thiên nhưng nụ cười ấm áp hơn Hàn Thiên rất nhiều...Ngược lại người có khuôn mặt giống Zel ánh mắt lại lạnh lẽo như dao...

- "Tuyệt đối không được để lộ bất cứ sơ hở nào...Biết không?"

- "Chúng tôi biết rồi..."

Hai người đứng đối diện "Zel" đồng loạt lên tiếng..

"Zel" gật đầu...rời đi...Bill và "Hàn Thiên" cũng nối bước theo sau....

Đây là cuộc đấu vô cùng tàn khốc...nếu không cẩn thận sẽ xem như phí công bao năm qua, anh đã gắng công gây dựng...

Chịu đựng bao đau lòng mất mát...chấp nhận rời xa người con gái mình yêu và người mẹ của mình...Anh sẽ khiến những người đã gây ra tội lỗi đó phải trả giá thích đáng... Vấn đề chỉ nằm ở thời gian...

Mô phỏng nv: Hàn Thiên

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nụ hôn

Trong văn phòng làm việc chủ tịch...

Trương Cảnh bộ dáng lười biếng mang vẻ hưởng thụ, dựa lưng vào ghế...tay cầm một miếng ngọc xem đến xem lui...đấy là sở thích của ông ta, sưu tập đồ cổ..

- "Ông chủ...tối hôm qua..Hàn Thiên có xuất ngoại...nhưng anh ta không phải đi Úc...Mà là bay sang Nhật "

Trương Cảnh đầu vẫn không ngẩng lên...tay vẫn mân mê miếng ngọc..

- "Không đi Úc cũng không không sang London....Cậu chắc chứ?"

Đôi mắt hẹp dài...mày cau nhẹ nhìn người đàn ông trước mặt..

- "Tôi..chắc chắn...chính mắt tôi nhìn thấy anh ta vào cổng soát vé..."

Đôi mày cau lại suy tư gì đó...rồi nhẹ nhàng gật đầu xem như đã hiểu..

- "Không có gì nữa..cậu có thể ra ngoài..."

Người đàn ông cuối chào,rời mở cửa bước ra ngoài..

Thang máy mở ra, Từ Trúc trên tay cầm tập hồ sơ nhìn liếc qua người đàn ông vừa đi ngang mình...chân mày cau nhẹ nhưng xem như không có chuyện gì...bước nhanh vào phòng chủ tịch...

- "Chủ tịch...văn kiện này cần kí gấp...Nhưng Hàn tổng không có ở đây...Mời chủ tịch xem qua và kí giúp tôi"

Khuôn mặt không cảm xúc của Trương Cảnh...bất ngờ tỏ ra khó chịu...về mặt ghét bỏ nhìn tập tài liệu...

- "Từ Trúc...Hàn Thiên có đúng là sang Nhật Bản công tác không?"

Ánh mắt sắc lẹm nhìn Từ Trúc....

- "Đúng vậy thưa chủ tịch..."

Lúc này Trương Cảnh mới thấy nhẹ lòng...vì mọi chuyển công tác lịch làm việc của Hàn Thiên, từ lâu ông đã bảo Từ Trúc điều tra và nắm rõ...

- " Cậu xem qua rồi chứ...? "

Liếc tập tài liệu trên bàn...ông không mở ra xem...Từ Trúc như hiểu rõ...nhẹ nhàng gạt đầu..

- " Vâng...Đây là tài liệu đầu tư của Tập Đoàn chúng ta vào dự án thiết bị mới nhất của Jex...Hiện nay khắp Châu Á, Tập Đoàn Jex, nổi tiếng là nền điện tử nổi trội...có sức ảnh hưởng dội cả trong và ngoài nước...Lần này tập đoàn ta phải tốn biết bao nhiêu công sức mới đầu tư thành công....Jex chưa bao giờ thiếu vốn đầu tư từ các tập đoàn khác...nên chúng ta phải nắm bắt cơ hội..."

Từ Trúc nhún vai giải thích...anh ta vốn hiểu rõ kiến thức kinh doanh của Trương Cảnh..

- " Tôi muốn biết chúng ta rót vốn bao nhiêu?"

- " 500 triệu USD...chưa tính phí phát sinh"

- " Cái gì...sao mà nhiều vậy? "

Trương Cảnh gằng giọng..

- " Nhưng khi thiết bị ra thị trường...lợi nhuận chúng ta được chia mỗi năm...sẽ gấp hai lần con số đó.. Với lại kinh tế của Jex rất vững...Huống hồ tầm ảnh hưởng của Jex trên thị trường thế giới...Chủ tịch cũng biết rằng...không có đối thủ..Tùy Chủ Tịch quyết định "

Từ Trúc nói xong quan sát sắc mặt của Trương Cảnh...

Sau một lúc đắn đo...Trương Cảnh cũng gật đầu chấp nhận...Nghe đến số tiền lợi nhuận một năm...Ông không xao lòng mới lạ..

- " Được rồi...để tôi kí "

Trương Cảnh đặt bút vào kí...từng tờ một...Trong giây lát toàn bộ tài liệu được kí xong...Từ Trúc nhận lấy..

- " Cảm ơn chủ tịch...tôi ra ngoài làm việc "

Cánh cửa đóng lại...Trương Cảnh vẫn nhìn chăm chú vào nó...như có điều gì suy nghĩ...Ông thấy có cái gì không đúng nhưng không biết là cái gì...Trương Cảnh lắc đầu suy nghĩ không ra...chắc do ông quá đa nghi mà thôi...

Từ Trúc là cánh tay phải, đắc lực của ông..

Vừa là trợ lý cũng là tai mắt của ông trong Tập Đoàn SAP...Nếu hỏi ông có tin cậu ta không...chắc là có, nhưng không phải một trăm phần trăm vì ông là người rất đa nghi...Từ Trúc thuộc loại người ít nói mà chỉ thích hành động...cậu ta làm gì cũng có chừng mực rất hợp với ý ông...Đáng để ông tin tưởng...và trọng dụng...

Đơn giản là vì ông xuất thân không phải giới kinh doanh...học vấn cũng chẳng đến đâu...

Ông vốn là dân chuyên buôn lậu hàng quốc cấm...Một lần giao hàng ông đã bị cảnh sát bắt....sau khi ra tù ông thay tên đổi họ, xin vào làm tài xế cho Hàn gia...Còn vì sao ông có được ngày hôm nay....Đó cũng là bao câu hỏi của mọi người điều đặt ra...Trương Cảnh sờ cằm mỉm cười đắc ý...Để có trong tay vị trí như bây giờ ngoài cái đầu thông minh còn phải có sự tàn nhẫn...

London

Trong tiệm thức ăn nhanh...Cô gái nhỏ với vẻ đẹp tinh tế, môi mềm phớt hồng, hàng mi cong vút đen dài như mực, đôi mắt to tròn trong veo. Vẻ đẹp ấy khó miêu tả thành lời, mềm mại mà đáng yêu, không phải quá sắc sảo hay kiều diễm nhưng mọi thứ kết hợp lại chỉ dùng hai từ " hoàn hảo"...Mái tóc đen mượt được gột tía ngắn ngang vai ôm trọn khuôn mặt xinh đẹp của cô...Khi tính tiền hay nói chuyện với khách cô sẽ nở nụ cười tươi, hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu...Khiến ai cũng không thể rời mắt...nhất là khách hàng là đàn ông, không thể rời mắt được với cô gái vừa xinh đẹp như một búp bê Barbie lại vừa hoạt bát đáng yêu...

Sau khi xong công việc làm thêm, Tống Linh lễ phép chào mọi người rồi rời cửa hàng..

Nhìn khung cảnh London về đêm..

Tuy rất nhộn nhịp...nhưng cô chẳng thấy vui vẻ chút nào...

Một mảng cô đơn luôn bao trùm...Ở nơi đây đã ba năm rồi...nhưng cô chưa bao giờ xem nơi thành phố xa hoa này là nơi quen thuộc...Mà chỉ là nơi để người khác vứt bỏ cô mà thôi...

Khuôn mặt trắng trẻo phụng phịu than ngắn thở dài...Nhưng dù sao cô thuộc tuýp người lạc quan...sẽ không để cô đơn giết chết mình...huống hồ cô có mục đích để mình cố gắng và chịu đựng..

- " Bella "

Tiếng gọi người con trai đằng sau cắt ngang suy nghĩ của cô...

Tổng Linh quay lại, nhìn người con trai đứng chuẩn người Anh đang đi tới...miễn cưỡng nặng ra nụ cười....

- " Hi...Neil cậu chưa về à?"

- " Minh đợi cậu...Minh đưa cậu về "

Chàng trai say đắm nhìn cô gái nhỏ trước mắt...Cô mặc chiếc áo pull kết hợp quần jean bên ngoài khoác chiếc áo màu trắng phủ qua hông...đơn giản nhưng trong mắt Neil xinh đẹp làm sao...

- " Không cần...không cần....mình có thể tự về được"

Tổng Linh khéo léo từ chối...

- " Rất cần...buổi tối một mình cậu về rất nguy hiểm...Đi thôi..."

Từ chối không được...Tổng Linh buồn bực để Neil đưa cô về...Những chuyện này xảy ra thường xuyên. Ở bên đây cô không thiếu người theo đuổi...Nhưng cô luôn khéo léo từ chối...Vì lòng cô đã có người ngự trị...không một ai có thể bất khả xâm phạm...

- "Tối nay rồi...cám ơn cậu đã đưa mình về...mình vào đây"

Cô không đợi Neil lên tiếng đã chạy nhanh vào thang máy...Neil nhìn bóng lưng người con gái đành thở dài...

Tổng Linh mở cửa...bực bội đá đôi giày trên chân vào góc tủ...Muốn giờ tay bật đèn đã bị một bóng đen từ đầu xông ra...Động tác nhanh gọn lẹ...đẩy cơ thể cô vào cánh cửa...đôi môi không giây chậm trễ áp xuống phong bế tiếng hét của cô....

- " Ừm..."

Nụ hôn quá mạnh mẽ như muốn cắn nuốt lấy cô vào bụng...cuồng dã như mãnh thú...

nụ hôn bá đạo này chỉ có thể của một người

..ngươi được mùi cơ thể trên người đàn ông...

Đôi mắt to tròn không còn hoảng sợ mà ánh lên ý cười...cả cơ thể buông lỏng để mặc người đàn ông ôm vào lòng...

Giờ đôi tay nhỏ nhắn choàng qua cổ anh ta...ngẩng mặt cho anh ta có thể hôn sâu, lưỡi đưa vào khoáy đảo trong miệng cô...mút mát từng chút mật ngọt của cô...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trêu ghẹo

- " Tách "

Đèn được bật sáng lên....Người đàn ông lúc này mới rời khỏi môi Tổng Linh...mỉm cười nhìn cô gái đang mơ màng vì nụ hôn...đôi má ửng hồng...cái miệng nhỏ bị hôn đến sưng đỏ...thân mật cộng trần với cô...

- " Có nhớ anh không...bảo bối?"

Tổng Linh hé miệng thờ phỉ phò...sau khi lấy lại hơi thở..cô chu môi oán trách..

- " Sau bây giờ anh mới qua...em nhớ anh đến ăn không được...ngủ cũng không ngon giấc"

Hàn Thiên mỉm cười....vuốt ve mái tóc ngắn đen mượt của cô...

- " Tóc dài thêm rồi "

Giọng nói rất nhẹ như ả nhận nỗi niềm nào đó....khó nói nên lời...

Đây là câu trả lời sao? Hình như đâu có liên quan đến câu hỏi của cô... Bỗng chân mày Tống Linh cau lại... về mặt ghét bỏ... nững nịu trách hờn.

"Sao anh lại đeo cái này hôn em... xấu chết đi được "

Bàn tay nhỏ nhắn đề lên mặt Hàn Thiên không hề nhẹ nhàng kéo chiếc mặt nạ da xuống... Hàn Thiên cũng không ngăn cản,

để cô thoải mái tung hoành trên mặt mình.... Thoát khỏi chiếc mặt nạ, hiện ra trước mắt Tống Linh là khuôn mặt người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong... Từng đường nét như khắc sâu vào xương tủy của cô... Bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve từng hàng chân mày... sóng mũi rồi đến đôi môi quyến rũ của anh...

"Thiên... anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không?"

Đôi mắt to tròn trong veo bắt giắc ửng đỏ... giọng cũng trở nên nghẹn ngào...

Bàn tay to lớn kéo mạnh cả cơ thể nhỏ nhắn của cô vào lòng ngực dày rộng của anh...

Đôi tay chắc khỏe siết chặt lấy cô... như muốn nặn cả cơ thể cô vào linh hồn của anh mới thỏa lòng... Hàn Thiên vui mặt vào hóm cổ Tống Linh...

"Xin lỗi em... bảo bối..."

Tống Linh hít hít mũi, kiềm không cho nước mắt rơi... sẽ làm hỏng tâm trạng của hai người mất... Cô hiểu vì sao anh nói câu xin lỗi cô.... vì đã để cô tủi thân, cô đơn nơi xứ lạ một mình..

"Thiên... em đói bụng..."

Tống Linh không muốn thời gian ngắn ngủi bị hủy bởi sự ủy mị của mình... nên cô gắng thay đổi đề tài...

Hàn Thiên nhìn cô sùng nịnh mỉm cười nheo mắt cô.... Mọi cảm xúc của cô làm sao qua mắt anh được..

"Em đi tắm đi... anh đi nấu cơm "

"Dạ "

Tống Linh nhón chân hôn chụt vào môi anh rồi mới chạy vào phòng ngủ...

Tống Linh sau khi tắm rửa sạch sẽ... chân trần dẫm lên thảm, đứng trước cửa bếp nhìn người đàn ông đang loay hoay nấu cơm. Phong cách lãnh đạm, vương giả của anh thật sự không phù hợp với nơi này chút nào...

Mùi thơm đồ ăn thơm nức cả gian phòng...

Bỗng mắt cô cay cay... Từ nhỏ anh đã là đại thiếu gia được sinh ra trong trứng nước, nhận sự cưng chiều hết mực của Hàn gia...

Mọi thứ đều được người khác phục vụ, cơm dâng nước rót... cung phụng mọi thứ... Chỉ cần một cái nhíu mày của anh cũng khiến người khác phải hoang mang, e sợ...

Đến khi trưởng thành trải qua sóng gió đứng đầu trong giới kinh doanh, biến anh thành con người lạnh lùng tàn nhẫn...

Ai nhìn vào anh cũng thấy xa ngàn dặm...

như những vì tinh tú trên trời, lấp lánh tuyệt đẹp nhưng chỉ có thể ngắm từ xa... Chỉ có cô là may mắn nhất, không những được ngắm với khoảng khắc rất gần, mà còn có được trong tay...

Tình yêu của cô và anh đã trải qua biết bao khó khăn, thăng trầm, nhưng chưa bao giờ khiến hai người họ mệt mỏi, buông tay nhau... chỉ làm cho họ ngày càng yêu nhau hơn... sâu sắc đến mức muốn hòa làm một thể...

Nhìn vào ai cũng nghĩ cô và anh sẽ khó hợp nhau... nhưng sự thật cô và anh như hai mảnh ghép bị thiếu tìm lại được, phù hợp đến mức hoàn hảo.... Anh trầm tính, cô sôi nổi, cô trẻ con, anh chừng chạc...

Với Hàn Thiên, nhược điểm của cô, anh sẽ không bao giờ bắt cô thay đổi... mà lại khiến mình thay đổi để bù đắp vào nhược điểm của cô... Giống như bây giờ... cô vốn rất vụng về, cả việc nấu nướng...

Hai năm trước sau khi tìm được cô, biết cô mọi ngày chỉ ăn thức ăn nhanh... anh đau lòng, lên mạng tìm tòi học hỏi cách nấu ăn... để nấu cho cô ăn... những lúc không có anh... anh đặt riêng nhà hàng mang đến...

Ngày ba buổi, cô đều được ăn ngon...

Lúc ở bên cạnh cô, anh sẽ không còn là một tổng giám đốc cao cao tại thượng, đeo lớp mặt nạ băng giá... mà là người đàn ông của cô... riêng một mình cô... Luôn yêu chiều và chăm sóc cho cô... Chỉ khi nào cô không ngoan, hay không nghe lời làm điều gì đó tổn thương chính mình... anh mới nổi giận. Còn về tính cách nghịch ngợm, bướng bỉnh, hay vụng về của cô bây giờ cũng do một phần anh đã chịu hư...

- "Thơm quá..."

Thân hình mềm mại áp sát vào bờ lưng rộng lớn... Khuôn mặt trắng mịn cọ tới cọ lui trên lưng anh... Hàn Thiên vì là con lai nên anh rất cao... anh cao 1m87 trong khi đó Tống Linh chỉ cao có 1m68... Tuy với phái nữ không là thấp nhưng khi bên cạnh Hàn Thiên, Tống Linh lại vô cùng nhỏ nhắn... cô chỉ đứng đến vai anh... Nên khi hôn nhau, Hàn Thiên thường phải cúi thấp người... còn Tống Linh thường nhón chân...

Một tay cầm dưa đào đều rau, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn đang để ngay bụng mình... Anh không cần xoay người... cũng biết trên người cô bây giờ chỉ có chiếc áo sơ mi của anh... cả áo lót cũng không mặc... bộ ngực no đủ, mềm mại đang mê neoh trên lưng anh...

Cô có thói quen, thay gì mặc đồ ngủ khi lên giường... thì đồ ngủ được thay tất cả bằng áo sơ mi của anh... Nếu mở tủ đồ cô ra... đồ ngủ chỉ vài bộ... còn toàn bộ là áo sơ mi của anh cô điều lấy làm váy ngủ cho mình...

Lúc đầu Hàn Thiên dở khóc dở cười với hành động lạ lùng của cô gái nhỏ mang hơi hướng biến thái nhưng mà thật sự đừng nhìn bề ngoài mang vẻ tiểu thiên sứ của cô mà bị lừa... cô đúng chất là tiểu ác ma nghịch ngợm... phá phách nhưng lại rất thông minh... Cô rất giỏi che giấu cảm xúc của mình, cũng chính vì vậy mà bao năm qua cô mới thoát khỏi tai mắt của những người mà cô gọi là người thân...

Hàn Thiên tắt lửa xoay người đối diện với Tống Linh... hai tay nhấc nhẹ đã bế bổng cô lên, Tống Linh hôn chụt vào môi anh, không kiêng dè hai chân trắng nõn bám chặt, vào eo của Hàn Thiên... khuôn ngực chỉ cách lớp áo sơ mi mà sát với bờ ngực của anh... bàn tay trắng nõn cố ý sờ soạn khắp người anh... Hàn Thiên đưa tay đỡ cái mông căng tròn đang không yên phận của cô... anh phác nhẹ vào mông cô... nghiêng răng cắn cắn...

- "Nhóc con không muốn ăn cơm à... hừm "

Cái đầu nhỏ dựa sát vào ngực anh hé miệng cười đắc ý...

- "Thiên... chỉ một chút thử thách mà anh đã chịu không nổi rồi... haiz..."

Cô thờ dài tuốt xuống người anh... liếc nhìn phía dưới của ai đó đang phồng lên, ngón tay vẽ trên ngực anh... mày cau lại... than thở...

- "Sức chịu đựng ngày càng thấp... em thật nghi ngờ khi không có em bên cạnh... anh có phải... Á... sao cần em..."

Hàn Thiên nghiêng người cẩn nhẹ vào chóp mũi cô..

- "Tiểu quý... xem ăn cơm xong anh chỉnh em như thế nào"

Nhìn khuôn mặt khó chịu của anh... Tống Linh cười khanh khách..

Anh bế cô lên đặt lên ghế... nhìn đôi chân trần buong lỏng xuống ghế... chiếc áo sơ mi chỉ đủ che qua mông... Hàn Thiên hít sâu lắc đầu... vào bếp dọn đồ ăn ra...

Món nào anh nấu cũng điều hợp khẩu vị của cô... Tống Linh ăn ngon lành... thức ăn anh gấp bao nhiêu cô điều ăn sạch... không hề giữ ý giữ tứ... xung qua miệng còn dính dầu bóng loáng...

- "Em ăn từ từ thôi... có ai dành ăn với em đâu"

Tống Linh nuốt xuống... vừa ăn vừa nói

- "Anh sao có thể nấu ngon như vậy... Bù lại cho em mà..."

Hàn Thiên lau vết dầu bóng loáng trên miệng cô... bật cười trêu cô...

- "Em cũng biết nữa hả... Xấu tính xấu nết..."

thật khổ sau này ai lấy em."

Tống Linh sau khi ăn no... vỗ vỗ cái bụng căng tròn... neoh mắt lại nhìn anh... nhảy xuống ghế đi qua ngồi lên đùi anh... cái mông cố tình cọ tới cọ lui... bàn tay như con rắn nước luôn vào trong áo... mon trơn da thịt màu đồng quyến rũ, cô cảm nhận từng thớ thịt trên người anh đang săn lại...

Đôi môi bóng loáng dầu mỡ, như có như không phớt nhẹ qua môi anh, vành tai anh...

- "Em có nhiều phương diện cũng tốt... không lẽ Hàn tổng lại không biết "

Hàn Thiên dựa lưng ra sau ghế, mặc cô làm loạn, mỉm cười vuốt nhẹ đôi môi hồng nhuận...

- "Vậy sao...để anh thử xem...thì mới biết được "

Mô phỏng nv: Tống Linh

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hành hạ ngọt ngào

Nhận thức được đôi mắt nâu màu hổ phách ngày càng sậm lại, hơi thở trở nên nặng nề... Tống Linh rụt vai lại cười khan..

- " Haha...em đi đánh răng cái đã "

Nói rồi muốn tuột xuống khỏi người anh... Cô rất thích nghịch ngợm nhất là trêu ghẹo anh... nhưng bây giờ cô cảm thấy không ổn... chuẩn là thượng sách... chân chưa đụng đến đất đã bị Hàn Thiên nhắc bổng lên...

- " Không sao...anh không chê bản "

- " Ừm..."

Đôi môi hé mở phản kháng đã bị anh phong bế... chân dài sải bước chưa đến phòng ngủ cô đã bị anh lột sạch trần trụi... áo sơ mi quần lót rải rác trên thảm...

Nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống... Hàn Thiên nhanh chóng lột đồ của mình quăng đầy sàn... Cả thân hình cao lớn trần trụi lồ lộ trước mặt Tống Linh... Nhưng cô gái nhỏ chẳng biết chút xấu hổ, nét mặt ửng hồng vẫn nhìn chăm chăm vào nơi đó của anh... làm cho nó càng ngày càng lớn hơn...

Tính xấu của cô muôn đời không thay đổi... trước mặt anh chẳng bao giờ biết ngại ngùng là gì... Hàn Thiên bật cười nằm đè lên cô... cắn lên môi nhỏ phụng phịu...

- " Chảy cả nước miếng..."

- " Em nào có..."

Tống Linh chu môi kháng nghị...

Cô đứng có chút biến thái chỉ cần xa anh một thời gian... khi hai người gặp lại thì một tát da tát thịt trên người anh cô điều tham lam ngắm nhìn...

- " Á...anh biến thái..."

Khi cô còn lơ mơ suy nghĩ Hàn Thiên đã cầm bàn tay cô đưa xuống vuốt ve nơi đó...

- " Anh nghĩ em thích nó...mới nhìn nó đến chảy cả nước miếng như vậy..."

- " Anh....umh...."

Nụ hôn cuồng nhiệt bắt đầu tấn công...

không cho cô nói hết câu...thay vì bất mãn

Tống Linh lại rất phối hợp, ngửa đầu ra sau để anh được hôn sâu hơn...cả cơ thể cũng cong lên...ma sát với cơ thể nóng như lửa của người đàn ông...Anh hôn rất cuồng nhiệt...Tống Linh còn cảm nhận lưỡi anh đưa vào rất sâu...cuốn chặt chiếc lưỡi hồng của cô...không chút thương tiếc mút chặt đến khi cô cảm thấy tê rần...

- " ừm...ừm..."

Lửa nóng bắt đầu lan nhiệt...nụ hôn kéo dài quá lâu khiến cho Tống Linh bật tiếng rên nũng nịu...cả người cô vô cùng khó chịu...

hơi thở cũng dồn dập...không theo nổi tiết tấu của anh..Bàn tay nhỏ nhắn,cổ đẩy bờ ngực anh ra...

Mà Hàn Thiên dường như không có ý định buông tha cái miệng nhỏ nhắn của cô....

- " Ừm."

Quan sát thấy khuôn mặt cô gái nhỏ đỏ bừng...Hàn Thiên mới quỵn luyến rời khỏi môi cô...cái lưỡi dài lưu luyến liếm quanh vành môi...rồi trượt dài xuống gáy tai...say sưa mút liếm quanh quai xanh và cái cổ trắng ngần của cô...

Tổng Linh cong người...chưa kịp hít lấy không khí...cả thân thể run lên khi anh ngậm bầu ngực no đủ của cô vào miệng...

Răng nanh không kiêng dè nghiền nhẹ nụ hồng của cô...Làm cả người Tổng Linh run rẩy như có luồng điện xẹt qua...nức nở ngâm nga...

- "A....Ừm....Thiên....ừ..."

Cả người cô vô cùng khó chịu...cô cảm nhận rõ nơi đó đã ướt đầm...nhưng anh vẫn say mê hết hồn lại liếm, khắp nơi toàn là dấu vết hoan ái anh để lại trên cơ thể nín mềm của cô....Tổng Linh uống ẻo thân người...rõ ràng nơi đó của anh đã sớm chào cờ...mà anh vẫn cố ý không đi vào...sức chịu đựng của anh đúng là không thể coi thường..

- "Thiên...em khó chịu.....ừ.a..."

Bàn tay vẫn trong nơi ẩm ướt của cô ra vào...nghe cô than nhẹ, anh vẫn chuyên tâm vùi vào ngực cô liếm mút...chỉ ậm ờ bằng giọng mũi..

- "Ừ..."

Tức chết cô mà...Tổng Linh lấy bàn tay yếu ớt của mình đẩy đầu anh ra..

- "Anh bắt nạt em...hic...em...em rất khó chịu"

Cô nức nở lên án anh...Hàn Thiên ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp bị sóng tình bao phủ...giọng nói cũng trở nên nức nở...

- "Lần sau không được để cái tên người Anh đó đưa em về nữa biết không?"

Giọng anh nhẹ tênh... gương mặt đẹp trai của anh nhuộm đầy sắc màu ma mị

Tổng Linh tròn mắt nhìn anh...Trời ạ! cái tên đàn ông này quá nhỏ nhen...Thì ra anh đã thấy Neil đưa cô về...im lặng suốt buổi...

khi lên giường lại tính sổ với cô...cô biết anh có tính chiếm hữu rất cao..nhưng vì chuyện đó mà hành hạ cô từ lúc giờ...

Tổng Linh rất muốn cắn vào cổ anh một phát... nhưng cả người cô bây giờ khó chịu cần anh lấp đầy....không cam tâm nhưng cũng phải ngoan ngoãn nũng nịu gật đầu..

- "Em...em biết rồi...hic..."

- "Ng Sloan..."

Anh yêu thương mút chặt môi hồng đang chu ra....bờ mông rắn rồi động thân đưa vật nóng vào nơi ẩm ướt...

- "Ừ...."

Cả hai sung sướng bật lên tiếng rên cùng lúc...Nghe thấy tiếng rên mê hồn của cô, anh hoàn toàn mất đi lý trí, tách hai chân cô ra rộng hơn, điên cuồng hướng vào chỗ sâu nhất của nơi ẩm ướt, hưởng thụ sự chặt chẽ mất hồn trong cơ thể của cô.

- "Ừ...Thiên...Ừm..."

Bầu ngực đầy đặn trắng nõn theo sự vận động của thân thể mà kịch liệt phập phồng, cảnh đẹp trước mắt khiến cho bụng dưới của Hàn Thiên càng bốc phát lửa dục nóng rực căng cứng, dục vọng thô dài rút ra lại điên cuồng dồn sức đi vào...

- "Á...ừ...Thiên...em..."

Tổng Linh lắc đầu rên rỉ nức nở...hai tay bầu chặt vào bờ vai trần của anh.....cong người cho anh xâm nhập sâu hơn...Hàn Thiên đưa tay nâng bầu ngực trắng, xoa bóp, một tay trượt xuống đường cong duyên dáng, dùng sức nắm bên mông, hướng về nơi khít khao, không ngừng kích thích khiến cho chỗ hai người kết hợp chặt chẽ không có khe hở nào.Anh mạnh mẽ ra vào tiếng luân động vang khắp cả phòng...Toàn thân cô tràn đầy khoái cảm, khiến cô muốn nổ tung, theo động tác ngày càng mạnh mẽ của anh, càng lúc càng sâu nhanh chóng đoạt lấy thân thể của cô, cô không thể giữ được nữa, cả người co quắp, há cái miệng nhỏ cắn lên đầu vai của anh.Nơi cô hòng của anh phát ra tiếng gào nặng nề, thân thể xinh đẹp bị đè thật chặt, bắn vào nơi sâu thẳm của nhất của cô....

Khi cô cứ ngỡ mọi chuyện kết thúc, anh nhanh chóng xoay người cô lại...Kéo eo cô cao lên...Tổng Linh mặt nhàu nhàu cái mông không cho anh vào...cô mệt chết đi được...

- "Em không muốn..em..mệt...lắm...Á..."

"bóp"

Hàn Thiên dùng lực vừa phải, phắc vào cái mông căng tròn đang vênh lên..

"Em có dễ yên cho anh vào không? Sướng rồi muốn chạy à "

Tổng Linh mím môi, cái tên mặt than này ngày thường chuyện gì anh cũng sẽ chịu theo ý cô...Chỉ duy nhất khi lên giường..

Không chậm trễ anh lập tức đưa vật nóng vào trong cơ thể cô lần nữa...con kích tình bắt đầu..Hàn Thiên khom người liếm mút tẩm lưng trần trắng mịn...bàn tay đưa ra trước nắm lấy bầu ngực xoa nắn..Tổng Linh cũng bắt đầu hòa theo động tác của anh...

"ừm...a...."

Anh mút lên cổ trắng mịn của cô, bàn tay nắm lấy mông nhỏ, tiến vào cô, xuyên qua cô, chuyển tâm vận động, lúc chậm lúc nhanh, thân thể cô có ý khơi gợi sự hấp dẫn và nhiệt tình, mà những thứ hấp dẫn này chỉ có thể để cho một mình anh thấy.

Đêm nay không biết hai người dây dưa đến bao lâu...chỉ biết anh không cho cô ngủ hành hạ cô đến hừng đông...khi đôi tay nhỏ nhắn đánh anh....Anh mới luyến tiếc buông tha cho cô....bế cô đi tắm rửa sạch sẽ...hai người mới ôm nhau ngủ...Quá đỗi ngọt ngào cũng quá mãnh liệt...Đó là suy nghĩ sau cùng khi Tổng Linh chìm vào giấc ngủ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Yêu em bao nhiêu cũng không đủ

Tít.....tít....

Tiếng chuông báo tin nhắn rất nhỏ, không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô Tổng Linh...nhưng với Hàn Thiên thì khác, anh luôn đưa bản thân mình trong tình trạng cảnh giác tốt nhất...bàn tay chung thủy vẫn ôm chặt cô gái nhỏ....một tay cầm điện thoại xem tin nhắn..Không biết nội dung tin nhắn là gì...chỉ thấy mỗi anh nhếch lên...ánh mắt hiện lên sự thâm sâu khó diễn tả...

Đề điện thoại trở lại vị trí...Hàn Thiên nằm xuống...anh không ngủ chỉ là ôm Tổng Linh chặt hơn...kéo chần phủ kín tẩm lưng trần trắng muốt của cô...Cả khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong ngực anh...đường như rất mệt mỏi, giấc ngủ rất sâu....Bàn tay ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc ngắn của Tổng Linh....

Dù phải bay một khoảng thời gian khá dài, cả đêm lại mất ngủ chiến đấu với cô gái nhỏ...Nhưng giờ phút này, anh lại không muốn ngủ...chỉ muốn ngắm nhìn người con gái trong lòng, lưu luyến từng đường nét, cử chỉ cảm xúc của cô....

Hai năm trước khi tìm thấy cô, anh mới thấy mình được sống lại, có động lực để chiến đấu với Trương Cảnh và tìm cách cứu mẹ mình...

Anh và cô biết nhau từ thuở nhỏ...Ông ngoại của Tổng Linh là bác sĩ riêng cho ông nội anh, từ nhỏ cô đã không được tình thương của mẹ...Bà ta luôn chán ghét sự có mặt của cô...nếu không gì cần thiết bà ta sẽ đem cô gửi cho nhà ngoại, với lý do sức khỏe cô quá yếu nên đem về cho ông ngoại chăm sóc...

Nhưng cũng nhờ như thế mà anh mới gặp được bảo bối của anh.

Lần đầu tiên, anh gặp cô khi đó cô chỉ là bé con bảy tuổi còn anh hơn cô năm tuổi...Cô ôm một con vịt bằng nhựa ngồi chơi trên xích đu...Bé con trắng trẻo mặc một chiếc đầm màu trắng, đứng dựa trên chiếc xích đu như một tiểu thiên sứ xinh xắn...Nhất là lúc cô cười...hai lúm đồng tiền nở rộ...như khắc sâu vào tâm trí anh...Khi cô làm rơi đồ chơi xuống hồ...cô khóc nức nở...anh giúp cô nhặt lên...dù nước mắt lưng tròng nhưng cô vẫn cười tươi cảm ơn anh...Kể từ ngày đó khi nào đến Hàn gia chơi...cô đều chạy đi tìm anh và trở nên bám anh hơn..

Mọi người trên dưới Hàn gia, ai cũng lấy làm ngạc nhiên...từ nhỏ anh không thích tiếp xúc với người lạ..trừ ba mẹ,còn lại anh không thích ai đụng vào người mình...

Nhưng cô thì khác anh thích tiếp xúc thân mật với cô...nhất là những lúc cô làm nũng...

cái đầu nhỏ cọ cọ vào người anh...Khi cô chơi đùa mệt mỏi,anh sẽ cho cô lên giường anh ngủ, đây là chuyện không bao giờ xảy ra với một ai...

Hai đứa bé quấn lấy nhau đến khi trưởng thành....tình yêu cũng theo đó mà phát triển một cách tự nhiên không thể kiểm soát...

Trong mắt hai người chỉ có nhau...không có một khe hở cho người thứ ba...Anh hiểu cô đến mức nhiều khi còn hơn chính cô hiểu bản thân mình...

Khi tình yêu hai người ngày càng đậm sâu thì biến cố gia đình anh lại xảy ra...Ba anh bị tai nạn xe hơi qua đời...hai năm sau mẹ anh kết hôn và người đàn ông khác, cũng chính là tài xế của ba anh ngày trước...Tuy anh không thích điều đó nhưng anh tôn trọng quyết định của mẹ..

Thời gian đó anh đang du học ở Mỹ....ngày anh kết thúc khóa học trở về thì Tổng Linh đã bị người nhà đưa sang nước ngoài...Anh tìm kiếm cô như một

người điên..Nhưng giống như cô bốc hơi khỏi thế giới này...một chút tin tức cũng không có...

Sóng gió này chưa qua khỏi, bão táp khác lại đến...mẹ anh bất ngờ trở nên điên dại....mấy tháng sau khi thừa cơ anh đi công tác...

Trương Cảnh lấy lý do đưa mẹ anh đi trị bệnh...Ông ta ngã bài với anh....muốn đón mẹ anh về, phải làm theo những gì ông ta muốn...

Thành thật mà nói đối với anh, Trương Cảnh có rất nhiều nhược điểm để anh không chế ông ta...Ông ta chỉ có được sự nham hiểm và đa nghi...Còn mọi thứ về kinh doanh ông ta rất mù mờ....nhưng vì an nguy của mẹ...anh không dám manh động..chỉ có thể từng bước một thực hiện kế hoạch trả thù...

Khi bắt tay vào điều tra anh phát hiện nhiều bí mật...đó là mối quan hệ không hề đơn giản của Diệu Tuyết và ông ta còn cái chết của ba anh...

Sau khi hai năm ròng rã tìm kiếm anh đã tìm ra Tống Linh...Không ai có thể hiểu được cảm xúc anh lúc ấy...vui sướng, hạnh phúc ra sao?...Lúc tìm được cô anh mới hiểu rõ vì sao báo bối nhà anh lại bị đưa sang London... Vì cô đã thấy một chuyện không nên thấy...biết một bí mật không nên biết...

Cũng vì như vậy nên anh quyết định không đưa cô trở về nước...mà để cô ở lại London, chỉ ở lại đây cô mới an toàn...

Tuy tính tình cô có phần trẻ con nhưng rất hiểu chuyện, luôn tạo cho mình vỏ bọc mạnh mẽ, lạc quan để anh không lo lắng, yên tâm thực hiện kế hoạch của chính mình...

Nhiều lúc biết cô tủi thân, cô đơn, nơi xa lạ này, anh rất đau lòng..Nhưng phải cố cắn răng chịu đựng..Chỉ cần kéo dài thời gian tìm được mẹ, anh sẽ khiến Trương Cảnh trả giá thích đáng..Nhưng con người Trương Cảnh quá xảo quyệt, nhiều lần anh tìm được chỗ ở của mẹ anh...đến nơi bà lại bị chuyển đi nơi khác...Nhưng lần này anh tin mình sẽ tìm được bà...

Nhìn xuống thiên hạ đang ngủ say trong lòng... Hàn Thiên siết chặt vòng tay...hôn vào đôi môi đỏ hé mở...bỏ nhỏ từng nụ hôn vụng vạt khắp khuôn mặt trắng mịn

- "Bảo bối à...yêu em bao nhiêu cũng không đủ..."

Giấc ngủ bị phá rối..mặt cảm giác ngứa ngứa...Tống Linh nhắm nghiền mắt, lấy tay đẩy mặt anh ra, "ừm " than nhẹ vài tiếng...xoay người đưa tấm lưng trần về phía anh, say sưa ngủ tiếp...Hàn Thiên buồn cười hôn vài cái lên lưng cô...rồi ôm chặt cô cũng nhắm mắt lại...hương lấy từng tư vị ngọt ngào khi hai người ở bên nhau..

Tống Linh xoay người, muốn được ai đó ôm vào lòng...nhưng phía bên cạnh trống không...

Hàng mi dài chớp chớp...hé mở...nhìn khắp phòng chỉ có mình cô...Tống Linh ngồi dậy...nhặt chiếc áo sơ mi của Hàn Thiên mặc vào....

Bước ra khỏi phòng ngủ...đã thấy Hàn Thiên ngồi trên chiếc ghế sofa kế cửa sổ đang nghe điện thoại...Ánh mắt anh nhìn xa xăm phía bên ngoài...khi nghe tiếng động...Anh quay người lại...môi nhếch lên...giờ tay về phía cô...Tống Linh về mặt còn say ngủ mơ màng đi về phía anh...đưa bàn tay nhỏ nhắn cho anh nắm...Hàn Thiên kéo nhẹ cô ngồi lên đùi mình...

Tống Linh ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ,cọ cọ trong ngực anh....bàn tay siết chặt vòng eo rắn rồi...Anh hôn nhẹ lên trán cô...nhìn cô từ từ nhắm mắt lại yên ổn nằm trên người mình...vừa nói chuyện vừa xoa nhẹ tấm lưng cô gái nhỏ...

- "Tôi..biết rồi..nhưng lần này không cần manh động..Chỉ cho người canh phía bên ngoài...cậu hiểu không?"

Tống Linh nhắm mắt nghe anh nói chuyện...

không biết đối phương nói gì...nhưng cô biết chuyện này có liên quan đến việc tìm tung tích của Di Lan mẹ của Hàn Thiên...

- "Được rồi...Phải cẩn thận...Có gì gọi cho tôi...Được"

Nói thêm vài câu Hàn Thiên tắt máy....nhìn cô gái nhỏ đang làm tổ trên người mình...

xoa nhẹ gáy tai nhỏ nhắn của cô...

- "Ngủ cả một ngày..còn chưa đã nữa à?"

Tiếng nói anh rất dịu dàng mà sự dịu dàng này chỉ mình cô độc hưởng...Mắt vẫn nhắm nhưng môi phụng phịu oán hờn...

- " Là do ai...hại em một như vậy...?"

Hàn Thiên bật cười...hôn vào khuôn mặt phụng phính...

- "Được rồi..là do anh...ngoan dậy rửa mặt..."

anh làm đồ ăn cho em "

Tống Linh lấy hai tay chống lên ngực anh...ngồi dậy...cắn nhẹ vào môi anh..mút mạnh một cái...ngảng mặt nhìn anh...

" Anh rửa mặt cho em nha...người ta đi không nổi"

Giọng nói nũng nịu..yêu không tả xiết...

" Được "

Hàn Thiên bế cô lên...thong thả thực hiện nhiệm vụ hạnh phúc...

Từ nhỏ ngoài trừ,ông ngoại yêu thương cô...còn lại ai cũng xem cô như cái gai trong mắt...ba cô vì bận việc kinh doanh nên ông cũng không dành thời gian cho cô...Đến khi Tống Như ra đời cô còn thể thảm hơn...trở thành một đứa trẻ không ai cần...Chỉ có anh...luôn xem cô là công chúa là vật quý báu nhất trên đời này nâng niu trong lòng bàn tay....

Có được anh, tình yêu của anh...cô cảm thấy những tủi hờn...điều xứng đáng...vô cùng xứng đáng...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Anh phải trở về

Khung cảnh về đêm của London...đầy nhộn nhịp và vui vẻ...nhưng không hề ảnh hưởng hay làm xao xuyến hai người trong căn phòng nhỏ...

Đây là ngày thứ ba Hàn Thiên ở lại London...

trong hai người không một ai nhắc đến chuyện anh trở về nước...đó là điều cấm kị của họ nhưng cái gì đến cũng sẽ đến thôi.

Trên chiếc giường full size...Thân hình cao lớn của Hàn Thiên dựa vào đầu giường..

chân dài duỗi thẳng, Tống Linh nằm ngang gối đầu lên đùi anh..tay cầm cuốn truyện

không biết có gì vui mà cô cười khúc khích...Hàn Thiên đang nghe điện thoại..bị tiếng cười của cô phá rối...anh lấy tay捏o mũi cô...ý bảo cô cười nhỏ thôi....Tống Linh chum mũi lại...cau mày nhìn anh...bàn tay nhỏ đẩy tay anh ra...xoay lưng ôm cuốn truyện xem tiếp....cười đến nổi bờ vai nhỏ cũng run lên...Hàn Thiên chỉ còn biết lắc đầu...

" Á...trả cho em "

Sau khi cúp điện thoại...Hàn Thiên giật cuốn truyện để lên tủ...Tống Linh buồn bực ngồi dậy nhìn anh lên án...

" Không xem nữa....lại đây anh ôm nào "

Từ giận dỗi trở thành vui vẻ....Tống Linh cười tủm tỉm, bò lên người anh...để anh ôm vào lòng..

Xoa mái tóc ngắn, đen mượt của cô...

" Mai anh phải về nước"

Hàn Thiên bất ngờ lên tiếng...Anh cảm nhận cơ thể Tống Linh cứng ngắt....Hàn Thiên thở dài...vuốt tóc cô nhỏ nhẹ nói tiếp...

" Chuyến công tác bên Nhật đã kết thúc...

Nếu anh không quay về ông ấy sẽ nghỉ ngơi"

Sau mấy giây im lặng...tìm lại tiếng nói...

" Dạ"

Tống Linh ngảng mặt nhìn anh, giọng nói trong veo...còn tặng cho anh nụ cười nhẹ...

Ngoan ngoãn, hiểu chuyện dù lòng cô có khổ sở nhưng lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ để không vướn víu ảnh hưởng đến anh...Hỏi sao anh không yêu...không đau lòng vì cô...

Hàn Thiên xoay người đặt cô dưới thân trao cô nụ hôn nóng bỏng...Hai cơ thể mỗi người một nỗi niềm riêng quấn lấy nhau..dùng cơ thể sưởi ấm...trao nhau những gì ngọt ngào nhất...trước khi họ phải xa nhau...

Sáng hôm sau....

Tổng Linh như cô vợ nhỏ dậy sớm hăng hái giúp anh soạn đồ...Lúc này đây Hàn Thiên đứng yên...nhìn cô gái nhỏ đang tỉ mỉ cài từng nút áo sơ mi cho mình...Sau khi hoàn thành bàn tay nhỏ còn vuốt nhẹ những nếp gấp..ngẩng đầu nhìn anh...nở nụ cười xinh đẹp...

- " Thiên! xong rồi..."

- "Ừ.....đã nhớ những gì anh căn dặn chưa...Phải..."

- " Em biết rồi...Phải ăn đúng giờ...ngủ đủ giấc...không được tiếp xúc với đàn ông khác...không được đi chơi khuya....không được ăn đồ lạnh khi đến tháng.....Người ta nhớ hết rồi mà"

Hàn Thiên mỉm cười...ôm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn..

- " Ngoan...Anh đi đây..."

Hôn chặt vào môi cô...nhìn cô sâu sắc...rồi mới rời đi...

Cánh cửa vừa đóng lại nụ cười cũng chợt tắt,thân thể nhỏ nhắn cũng theo đó ngã ngổ trên ghế...nước mắt lặng lẽ rơi..Tổng Linh che miệng khóc nức nở...Cô biết mình không nên yếu đuối làm gánh nặng cho anh...Nên chỉ còn cách nuốt xuống sự ủy mị của bản thân...dùng nụ cười và sự mạnh mẽ....để anh không phải lo lắng...Nhưng mỗi lần anh qua đây...khi anh trở về là nỗi ám ảnh trong cô..Cái cảm giác lạnh lẽo bao trùm..vô vọng, trống rỗng...Rồi lặng lẽ đếm ngày đếm tháng xa anh....nhưng chẳng thể tỏ bày...tim đau đến thắt từng cơn...thở cũng khó khăn....Những lúc như vậy cô rất hận những người đã đưa cô sang đây, khiến cô và anh không thể ở bên nhau...Tổng Linh nghẹn ngào lắm lắm trong nước mắt...

- " Hàn Thiên.....Hàn Thiên...em cũng muốn về nước với anh...Hàn Thiên...huhu..."

" Cạch "

Cánh cửa bất ngờ mở ra....Tổng Linh cẩn môi nhìn người đứng đó...quên cả việc lau nước mắt....Hàn Thiên thờ dài....ánh mắt thể hiện sự đau lòng...bỏ va li xuống từng bước tiến về phía cô...

Vừa ngồi vừa quỳ trên thảm..dùng mu bàn tay lau nước mắt cho cô...

- " Em như vậy...sao anh yên tâm mà đi đây"

Nghe anh nói thế nước mắt tuĩ hờn rơi càng không thể kiểm soát...

- " Em...xin lỗi...hic..."

Tổng Linh hít hít mũi...ngăn cho cảm xúc không vỡ òa khiến anh khó xử..nắm bàn tay anh...

- " Em không sao...anh đừng lo...anh đi đi...em hứa sẽ không khóc nữa"

Hàn Thiên im lặng không nói...nhìn cô vài giây..nắm bàn tay nhỏ đặt lên miệng hôn nhẹ...

- " Anh sẽ tìm cách đưa em trở về nước..."

- " Anh....không cần...anh đừng làm như vậy...em không sao thật mà...đừng vì em mà...."

Hàn Thiên dùng ngón tay chặn môi cô lại..

- " Sẽ không ảnh hưởng gì hết...em yên tâm...Em phải tin tưởng ở anh...hiểu không?"

Tổng Linh nhìn anh đầy cảm động..cô biết anh đã cố suy tính riêng mới dám hứa hẹn với cô...và có thể bảo vệ được cho cô anh mới muốn đưa cô về nước...Tổng Linh gạt đầu...Anh hôn lên trán cô...

- " Anh đi đây....nếu không sẽ trễ chuyến bay...Không được khóc nữa"

- " Dạ"

Tổng Linh cười thật tươi...lời anh hứa...cô sẽ được trở về...hai người sẽ không xa nhau nữa...cảm thấy cả người như tràn đầy năng lượng...Đến khi Hàn Thiên đi rồi mà cả người cô còn thấy lâng lâng...vui không tả xiết....

Trong căn phòng vip quán bar Over Night...

-" Tại sao lại là mình...mà không phải hai tên đó" (Lúc này..Hạ Quân Vỹ mới gặp Tần Lam...Dương Phong chưa yêu Tuyết Thanh nhé)

Trương Hải cau mày hỏi lớn...Không biết Hàn Thiên biến đâu mấy ngày nay...Mới trở về lại đưa ra yêu cầu quái gở như thế này..

Dương Phong dựa lưng vào ghế nhìn khuôn mặt đau khổ của Trương Hải cười thích thú...Hạ Quân Vỹ tay cầm ly rượu...nhìn màu sắc lóng lánh..môi cũng nhếch lên...

Hàn Thiên về mặt lạnh nhạt....hờ hững trả lời...

-" Cậu có quyền từ chối...không sao cả...chỉ là lần này mình vừa mới nghiên cứu ra loại con chip có chức năng vượt trội...ví như hình dáng rất nhỏ...nhìn bằng mắt thường không thể thấy...có thể ghi hình lẫn ghi âm..dung lượng lên đến 16 TB. Mình nghĩ cậu sẽ thích...sẽ tặng cho cậu một cái...không ngờ cậu lại từ chối"

Trương Hải mắt sáng lên...Ngành nghề của anh ta là gắn liền với những công nghệ thông tin...Mà đó là sở thích của Trương Hải...Biết rằng Hàn Thiên cố tình dùng điều đó để chiêu dụ anh ta...Nhưng Trương Hải thật sự cường lại không được....

-" Mình có nói là từ chối đâu...nhưng cậu phải giữ lời hứa nhé "

Trương Hải về mặt miễn cưỡng đồng ý...Ba người đàn ông còn lại nhếch môi cười...

-" Cậu yên tâm..."

Hàn Thiên vừa lòng gật đầu...

-" Thiên...cậu không lo lắng...Hai người họ phim giả tình thật à "

Dương Phong ngả ngón nheo mắt nhìn Hàn Thiên...

Hàn Thiên đưa ly rượu...nhàn nhã uống một ngụm...

-" Mình tin bảo bối nhà mình tuyệt đối

....Còn..."

Ngưng vài giây quay sang Trương Hải...

-"Mình cũng tin cậu ấy..."

-" Hừ...mình đây không thiếu thốn đàn bà đến mức mà dòm ngó vợ bạn...Phong cậu đi chết đi "

Trương Hải tức giận...đạp mạnh vào chân Dương Phong...

Hàn Thiên và Hạ Quân Vỹ buồn cười...nhìn hai người kia náo loạn..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trương Hải ra tay

Trong căn phòng làm việc tất cả mọi thứ trang trí đều được làm bằng gỗ nâu thượng hạng...Một người phụ nữ...đã ngoài sáu mươi...mái tóc bạc trắng được búi gọn gàng...sang trọng...trên người mặc bộ đồ công sở màu nâu trầm...mắt đeo kính lão kí từng cuốn công văn..Nhìn bề ngoài lớn tuổi lẽ ra không hợp nơi văn phòng bận rộn công việc này chút nào.....

Quách Doanh ngừng bút...bàn tay nhăn nheo,gỡ kính đeo xuống...day day trán mệt mỏi...xoay ghế nhìn ra bầu trời bao la....

Bà cảm thấy mình là người phụ nữ vô phúc...đã ngoài sáu mươi lẽ ra phải được ở nhà hưởng thụ, sự chăm sóc của con cháu...đâu như lúc này thay vì hưởng phúc...phải nai lưng làm việc...bảo vệ sự nghiệp của gia tộc...Bà lấy chồng năm mươi tám tuổi....chưa vui vẻ được bao lâu,khi con trai bà tròn mười hai tuổi,chồng bà bị tai nạn qua đời...vừa lo chuyện công ty còn phải chăm sóc con cái...Ngày nhìn con trai kết hôn, rồi nối nghiệp gia đình bà vui mừng biết bao nhiêu...Nhưng ai ngờ con bà lỡ vận ra đi khi tuổi còn rất trẻ...Để lại vợ và hai đứa con gái...

Một lần nữa bà phải quay lại quản lý sự nghiệp của Tổng gia...Bà có hai đứa cháu gái...nhưng bạc phước không thể nhờ vả đứa nào...Tổng Như lúc nào cũng lo ăn diện không một chút cầu tiến...việc mà nó thành tựu nhất là câu được con rùa vàng là Tổng Giám Đốc của Tập Đoàn SAP Hàn Thiên...Đó là chuyện bà suy nghĩ hoài mãi không ra...Vì ngày trước người Hàn Thiên qua lại là chị gái của Tổng Như là Tổng Linh...Có điều bà rất bất mãn một điều...Hàn Thiên chưa bao giờ để gia đình bà vào mắt...một tiếng chào hỏi cũng không có...đừng nói là xuất hiện ở Tổng gia...Mọi chuyện bà chỉ nghe hai mẹ con Diệu Tuyết nói mà thôi...Còn nhắc đến đứa cháu Tổng Linh...con bé là đứa cháu gái bà yêu thương nhất...nhưng ngặt nỗi số kiếp con bé lại khác với gia đình bà...Một lần bà mời người xem tướng số đã định ninh bảo thế...vì con bé khác tuổi luôn mang lại điềm xấu cho gia đình bà...cả tính mạng ba nó không giữ được cũng do con bé....Kể từ lúc đó bà không đến gần con bé...đến khi nó được mẹ nó cho sang nước ngoài du học....Haiz...Quách Danh một mõi thờ dài...

"Cốc...cốc.."

- " Vào đi "

Quách Danh đeo kính vào, lấy lại bộ dáng trang nghiêm.

- "Chủ tịch, Trương luật sư muốn gặp người "

Nữ thư kí nhỏ giọng lên tiếng..

- " Trương luật sư...là Trương luật sư nào..?"

Quách Danh cau mày khó hiểu..

- " Vâng...là Đại luật sư Trương Hải...Tổng giám đốc của Tập Đoàn Luật Kinh Thiên "

- " Cái gì...cô có làm không "

Quách Danh hoảng hốt...không lẽ công ty bà đã làm gì sai phải khiến Trương Hải đến hỏi tội...Phải biết trong giới luật Trương Hải nổi tiếng ra sao?

- " Không ạ...Xin hỏi chủ tịch có muốn gặp không ạ "

- " Mời vào...nhANH...mời vào "

Nhìn bóng dáng nữ thư kí mở cửa mời người đàn ông trẻ tuổi có vẻ ngoài xuất chúng bước vào...Quách Danh đứng dậy, nở nụ cười chào đón..

- " Chào Cậu...Trương luật sư...Mời cậu ngồi...không biết hôm nay cậu đến tìm tôi có chuyện gì không?"

Trương Hải gật đầu mỉm cười...về ngoài ôn nhu...điềm đạm...nhưng lại khiến người khác dè chừng.

- " Cảm ơn chủ tịch "

Nhận tách trà từ Quách Danh...từ tốn đưa lên môi nếm thử...nhẹ nhàng đặt chén trà xuống nhìn bà mỉm cười..

- " Chủ tịch đừng khách sáo...gọi tên cháu là được ạ "

- " Tôi nào có thể gọi như thế..."

Trương Hải không vòng vo đi thẳng vào vấn đề cốt yếu..

- " Hôm nay cháu muốn gặp chủ tịch là muốn thưa với chủ tịch một chuyện...Rất mong chủ tịch cho phép "

- " Trương luật sư có chuyện gì nói thẳng đừng ngại" Quách Danh cau mày khó hiểu..Từ bao giờ bà có quyền thế khiến Đại luật sư lừng danh phải hỏi ý kiến bà thế này..

- " Vâng...vậy cháu xin phép nói rõ...Cháu muốn xin chủ tịch cho phép Tổng Linh được trở về nước ạ?"

- " Sao chứ?...À ý tôi nói cậu với Tiểu Linh có quan hệ gì...sao lại muốn tôi cho con bé về nước?"

Biết mình hơi lớn tiếng...Quách Danh nhẹ giọng lại..

Ánh mắt sáng ngời của Trương Hải hiện lên ý cười..

- " Không giấu gì chủ tịch...cháu và Tiểu Linh qua lại đã được hai năm...Cháu thật sự rất yêu Tiểu Linh nên muốn tiến đến hôn nhân với cô ấy...Tiểu Linh cũng đã đồng ý lời cầu hôn của cháu...nhưng cô ấy nói khi nào chủ tịch chưa cho phép cô ấy về nước...cô ấy sẽ không về...nhưng như vậy thật tình...cháu rất khó xử...nên hôm nay cháu mới đến đây xin phép chủ tịch...Không biết chủ tịch có thể giúp cháu được không"

Trương Hải cảm thấy nói xong những lời này...gai ốc trên người cậu ta nổi lên hết..

Quách Danh cảm thấy đầu bà choáng váng...Trương Hải đưa bà bất ngờ này đến bất ngờ khác...Bà phải công nhận con bé Tống Linh thật tốt số...hết Hàn Thiên giờ lại kiếm được một đối tượng tốt như Trương Hải làm chỗ dựa vững chắc...Bà có thể từ chối sao?như vậy sẽ đắc tội với Trương Hải..nhưng bà có cái khó của mình...Quách Danh nhủ mảy khó xử...

"Thì ra là như vậy...Tiểu Linh tìm được người yêu thương cho nó như cậu tôi thật mừng nhưng mà...."

"Chủ tịch có điều gì khó xử sao ạ"

Ánh mắt nhạy bén luật sư của Trương Hải nhìn sơ qua cũng bà có điều trần trở...

Trương Hải nắm điểm yếu hỏi ngay...

Quách Danh thở dài...đem câu chuyện tương số kể cho Trương Hải nghe...

Khi đối diện với luật sư thì nói dối cũng vô ích...thay vì nói thật...mọi thứ sẽ dễ xử hơn..

"Có lẽ cậu thấy tôi rất ấu trĩ... Vì chuyện này

mà để cháu gái mình lưu lạc tha hương "

Khi sáng tỏa mọi thứ...thành thật mà nói anh rất muốn gạt đầu...thời đại nào rồi mà con suy nghĩ ấu trĩ như vậy...Bỗng ánh mắt Trương Hải lóe lên..môi nhếch nhẹ...

"Chủ tịch...người cũng vì có nỗi khổ riêng mà thôi...Người yên tâm...người chỉ cần cho phép Tiểu Linh về nước thôi...Cô ấy sẽ dọn đến ở với cháu...sẽ không gây phiền phức gì cho người..."

"Nhưng mà nó mang tiếng là cháu gái của Tống gia chưa kết hôn sau hai người có thể ở chung."

Tuy là cách hay nhưng một người mang tư tưởng cổ hủ như bà, làm sao chấp nhận được...

"Nếu chủ tịch cho phép hai đứa cháu sẽ đăng kí kết hôn trước....Sau khi chờ ba mẹ cháu từ Mỹ trở về...chúng cháu sẽ tổ chức hôn lễ...không biết chủ tịch thấy có được không?"

Quách Danh im lặng một lúc ngẫm nghĩ...Bà không thể nào để vượt một cháu rể tốt như vậy..cũng không thể cả đời để cháu gái mình sống nơi xứ người...Đúng rồi, tìm cách gả nó đi...Vừa cho nó cuộc sống sung túc lại không thấy có lỗi với con trai bà nơi tuổi vàng...Khi suy nghĩ kỹ càng Quách Danh nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý..

"Được...vậy phiền cậu rồi"

"Cám ơn chủ tịch..."

Trương Hải mỉm cười...đôi mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa....

Hàn Thiên hai chân vắt vào nhau...áo sơ mi được cõ ra mấy nút...khoẻ bờ ngực gợi cảm...đôi mắt màu hổ phách trong ánh đèn vàng càng thêm sáng rực...lắc lư ly rượu đỏ thắm...đưa ly rượu về phía Trương Hải..

"Cám ơn cậu...lần này mình nợ cậu "

Trương Hải mỉm cười đắc ý...nâng ly rượu uống sạch...

"Cậu biết là tốt rồi...mình nói câu nghe...mình..."

Trương Hải miệng cười toe toét định khoe chiến công về sự thông minh, nhạy bén của mình...nhưng đã bị Hàn Thiên cắt ngang.

"Mình sẽ kêu người đặt vé trong đêm nay cậu bay sang LonDon đón Tiểu Linh về cho mình...."

"Thiên...không cần phải gấp như vậy chứ?"

Trương Hải bắt mẩu cau mảy...

"Rất cần...Còn nữa.. vụ đăng kí kết hôn mình giao cho cậu...càng nhanh...càng tốt "

"Hàn Thiên...mình không phải là osin của cậu..."

"Mình chỉ làm theo những gì cậu vừa nói thôi...mình về trước đây "

Hàn Thiên nhíech môi...không quan tâm về mặt tức giận của Trương Hải.

- " Cậu là đồ khốn mà..."

Cánh cửa đóng lại... Trương Hải tức giận chửi theo... Sáng nay anh ta còn rất đắc ý với kế hoạch của mình... khi kể cho Hàn Thiên nghe... mắt thấy khuôn mặt Hàn Thiên trở nên vui vẻ... Trương Hải biết kế hoạch của mình rất hoàn mỹ... Nhưng bây giờ anh ta mới hiểu ra mình đang tự lấy đá đập chân mình... Bao nhiêu công việc còn đang chờ đợi... phải gác lại tất cả sang London đón bảo bối của cậu ta về... còn phải lo chuyện kết hôn của bọn họ... Tức chết thật mà...

Trương Hải biết nếu không e ngại Trương Cảnh làm hại Tống Linh... Hàn Thiên muốn đưa Tống Linh về nước lúc nào cũng được... chẳng cần cậu ta giúp đỡ...

Ôi thôi... xem như cậu là người tốt bụng đi... giúp người phải giúp cho trót... Trương Hải buồn bực... lấy áo vắt lên vai... rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tống Linh trở về

" Thiên! Đây là cách anh nói sẽ đưa em trở về đây sao? "

Tống Linh ngồi bật dậy nhìn màn hình laptop.... Hai người họ đang chat webcam với nhau... Sau khi được Hàn Thiên thông báo mọi việc... Tống Linh không biết nên vui hay buồn... Trở về bên cạnh anh làm cô vui lắm rồi... thôi thì chỉ cần được trở về mọi chuyện khác để anh lo vậy...

- " Đúng vậy..."

Hàn Thiên nhẹ nhàng gật đầu

- " Vậy... khi trở về em vẫn không được ở bên cạnh anh... mà phải ở chung với Trương Hải sao?"

Tống Linh chu môi... bất mãn

Hàn Thiên buồn cười, nghĩ sao mà anh có thể để cho bảo bối của anh sống chung nhà với người đàn ông khác...

- " Dĩ nhiên là ở chung với anh rồi... Trương Hải chỉ là bình phong... còn một chuyện bất ngờ dành cho em nữa... Khi nào em trở về anh sẽ cho em biết"

- " Woa... Em yêu anh nhất... Thiên! anh thật thông minh... Anh chờ em nhé"

Tống Linh lom khom bò xuống giường.

- " Em làm gì vậy "

- " Em soạn vali..."

Kéo vali từ trong tủ ra.... gỡ quần áo ra khỏi móc treo, từng cái một cho vào va li...

- " Đem những gì cần thiết thôi... Quần áo anh đã chuẩn bị cho em ở đây rất nhiều rồi"

- " Dạ.... vậy em chỉ đem áo ngủ về thôi "

- " (.....)"

Tức là áo sơ mi của anh... Quần áo của cô, cô không tiếc bỏ lại... chỉ tiếc để lại áo của anh... Nghe thấy Hàn Thiên bật cười... Xuyên qua video nhìn thân ảnh cô gái nhỏ bẽn lẽn... hão hức.... Hàn Thiên dựa lưng vào ghế... im lặng nhìn cô... môi nhíech nhẹ nụ cười yêu chiều... Vậy là qua bao nhiêu năm... chỉ mấy tiếng nữa thôi... cô sẽ trở về bên anh... Anh chọn Trương Hải... không bàn về vấn đề khéo léo trong giao tiếp... Nhưng gia thế từ 61 ng tầm của cậu ta cũng khiến người ta e dè khi chạm đến... Điều đó sẽ an toàn cho bảo bối nhà anh.

Chỉ cần có cô bên cạnh... anh có thể an tâm thực hiện kế hoạch... và tìm kiếm tung tích mẹ anh nữa là được...

Trương Hải một thân áo khoác dài... về ngoài hơi mệt mỏi vì bay một đoạn đường khá dài... Nhưng không làm mất đi khí chất tuấn tú của anh ta. Đưa tay

bấm chuông cửa...

tiếng chuông vừa vang lên...cửa đã được mở ra....Trước mắt Trương Hải bây giờ là Tống Linh đứng đó...nhìn anh cười xinh đẹp...Mọi thứ đã được chuẩn bị kĩ càng...trên tay còn kéo vali...giống như đợi anh từ rất lâu...Đây là lần đầu tiên sau ba năm họ mới gặp lại nhau...Thì ra bảo bối của Hàn Thiên bây giờ lại xinh đẹp đến vậy...Hèn gì cái tên mặt than đấy, nhiều năm si tình không dứt...bảo hộ trong lòng bàn tay....

Tống Linh mắt thấy Trương Hải ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới...Cô gờ tay lên chào...

- " Anh Hải lâu rồi không gặp"

- " Lâu rồi không gặp..."

Trương Hải vui vẻ cười tươi...lặp lại lời cô gái nhỏ..

- " Chúng ta đi được chưa anh?"

Tống Linh nghiêng đầu háo hức nhìn Trương Hải

- " Hả?...à...em không định mời anh vào nhà uống ly nước sao "

Anh phải mất mười bốn tiếng bay sang đây...Dù sao anh cũng có ơn với hai người này..sao có thể bạc bẽo với người có ơn với mình như vậy..

- " Dạ...em cũng muốn...Nhưng Thiên bảo về khứ hồi của anh chỉ cách chuyển bay một tiếng rưỡi...anh không biết sao? "

Tống Linh tỏ vẻ ái ngại...

Môi Trương Hải giật giật...Lúc này anh thật muốn tìm ai đó trút con thịnh nộ...mà cô gái trước mắt lại không được...đôi mắt to tròn nhìn anh đầy đáng yêu...cô cũng chỉ là người vô tội...Người khốn kiếp...là cái tên Hàn Thiên máu lạnh...vô tình vô nghĩa kia...Mà cũng do anh quá sơ suất tin lầm bạn tốt..

chết tiệt thật mà....Trương Hải thật muốn chửi tục....Về nước xem anh sẽ xử tên đó như thế nào...

- " Chúng ta đi thôi...Em đưa vali đây anh xách cho "

Trương Hải thờ dãi...nhưng không nỡ nào nổi giận với cô gái nhỏ...nhìn thân hình mảnh mai xách chiếc vali to đứng lại càng không nỡ làm lơ...

- " Cảm ơn anh "

Tống Linh nở nụ cười ngọt ngào...Trương Hải cảm thấy đầu mình choáng váng với nụ cười như thiên thần ấy...Anh ta lắc lắc cái đầu...không lẽ vì đi đường xa thân thể mệt mỏi nên mới sinh ra ảo giác...

- " Anh...có muốn dùng..."

Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp...định mời Trương Hải dùng thêm nước uống...đã bị anh ngăn lại...ra hiệu sợ tiếng ồn đánh thức cô gái xinh đẹp đang ngủ say giấc ngủi bên cạnh...

- " Cho tôi mượn cái chăn "

- " Vâng"

Cô Tiếp viên hàng không hiểu ý gạt đầu rồi đi...Chẳng bao lâu...Trương Hải đã nhận được chiếc chăn...anh nhẹ nhàng phủ lên người Tống Linh...nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, bất giác thu hút Trương Hải...làn da trắng mịn...hàng mi thật dài...sống mũi thon cao...đôi môi anh đào...ưng hồng chúm chím...khi ngủ vì nghiêng đầu sang một bên nên mái tóc ngắn đen mượt che phủ nửa gò má...càng làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp của cô...Trương Hải hít thở sâu...dời đi ánh mắt...đeo tai phone vào để chi phối suy nghĩ của mình...mặt cũng quay sang hướng khác...đúng là anh đã quá mệt mỏi thật rồi mà...

Trong căn biệt thự màu trắng ở ngoại ô....Phía ngoài là hàng rào kiên cố, cao vút...cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài...đặt biệt nơi đây được bố trí rất nhiều vệ sĩ...

Trong phòng làm việc...Hàn Thiên ngồi trên ghế xoay...bàn tay nhịp nhịp lên bàn...

về mặt bình tĩnh không cảm xúc...Nhưng Bill đứng đối diện thì không nghĩ vậy...Từ lúc giờ Hàn Thiên đã nhìn sang đồng hồ...mấy lần..không bình tĩnh như về ngoài của anh....

- " Cách"

Cửa phòng được mở ra....Hàn Thiên ngẩng mặt nhìn lên...nhanh chóng đứng dậy...bước ra khỏi bàn...Môi cong lên..nở nụ cười đẹp mắt...

- "Thiên...em về rồi"

Tổng Linh chạy nhanh về phía anh...Hàn Thiên cũng bước đến ôm chặt cô vào lòng..hôn nhẹ lên trán cô gái nhỏ...

- " Có mệt không em?"

Tổng Linh cười rạng rỡ lắc đầu...cả khuôn mặt đều tràn ngập hạnh phúc...vòng tay nhỏ nhắn siết chặt lấy eo anh...Cô đã về...về thật rồi!

Lúc này Hàn Thiên mới nhìn người phía sau...Trương Hải đang xách vali của Tổng Linh...về mặt hơi mệt mỏi cũng đang nhìn bọn họ...

- " Cảm ơn cậu.."

- " Mình đã xong nhiệm vụ...Có thể về nghỉ được chưa "

Trương Hải buông va ly xuống...

- " Mình cho người đưa cậu về..."

Hàn Thiên hướng Bill ra hiệu...

- " Xem như cậu còn có lương tâm.."

Trương Hải xua xua tay...cùng Bill bước ra...khi ra khỏi phòng anh ta còn quay đầu nhìn lại...mắt thấy hai người ôm chặt nhau...Trong mắt chỉ có nhau, nhất là Tổng Linh...từ khi bước vào căn phòng...trong ánh mắt cô chỉ chứa một người duy nhất...

Trương Hải thở dài lắc đầu " Hai người họ vốn sinh ra chỉ dành cho nhau "

Rồi anh cũng sẽ tìm một người thuộc về thế giới của anh...chỉ là say nắng nhất thời...Về ngủ một giấc cho đầu óc thật sự tỉnh táo..

- " Thì ra Hàn Tổng cũng có một mặt dịu dàng như vậy...Thật không tin được "

Bill vừa đi vừa cảm thán....Cậu ta dĩ nhiên biết Hàn Thiên có một mối tình sâu nặng với một người con gái tại London....Còn cho người sang đó bảo vệ cô ấy...Vì sự mất tích của cô ấy mà như người điên mất phương hướng...Nhưng khi tận mắt chứng kiến cử chỉ dành cho Tổng Linh...Bill mới hiểu ra mọi chuyện...Cô gái ấy là số kiếp của Hàn Thiên, chỉ có cô ấy mới có quyền hưởng trọn tình yêu, sự cung chiều của Hàn Thiên..

- " Còn nhiều mặt cậu chưa thấy đâu...Nếu Tổng Linh muốn mạng của cậu ta...Tôi nghĩ cậu ấy cũng không từ chối"

- "Ồh...Hồi thế gian tình là gì?"

Bill gạt gù đồng ý với Trương Hải...một lần nữa cảm thán thốt lên câu nói của người xưa...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tổng Như

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- " Từ....từ..thôi anh...đừng xé để em tự cười"

- " Em mua áo gì mà lấm nút thế "

Xem đi đây là người đàn ông, ngày thường ôn nhu lãnh đạm...lại trở nên nóng nảy, gấp gáp ở trên giường..

"XÉT"

Chiếc áo tội nghiệp không thoát nổi sức mạnh tàn bạo của người đàn ông..Nút áo văng tung tóe...

Khi các chương ngại vật đều được thoát bỏ...Hai cơ thể ma sát da thịt với nhau...trao hơi ấm...sát chặt không một khe hở...

- "Thiên...em đã nói để em cởi rồi mà sao anh lại làm hư nó "

Nhìn đôi môi đỏ chu ra bất mãn lên án...Hàn Thiên buồn cười...khom xuống hôn chụt lên...

- " Anh sẽ mua cái khác đền cho em...đặc biệt.... ít nút hơn"

Khi anh nói chuyện hơi nóng phả vào mặt cô...như có như không hai môi chạm vào nhau..Nghe anh nói thế Tống Linh bật cười...vòng bàn tay nhỏ nhắn choàng qua cổ anh...người cong lên tự dâng đôi môi ngọt ngào cho anh mút mát...Đôi chân thon dài trắng mịn như có như không...ma sát vào thân dưới nóng bỏng của anh..Đầu gối còn vô tình ma sát trùng vật cứng...rồi nhẹ nhàng rút chân về...làm Hàn Thiên bật tiếng rên nhẹ...Nụ hôn sâu kéo dài rất lâu đến khi hai người rời môi nhau..hơi thở đã trở nên dồn dập...

- " Tiểu Linh....hôm nay chịu đau một chút nha em "

Tiếng hít thở nặng nề vang ở bên tai cô, từng nhịp từng nhịp mang theo hơi thở nam tính mãnh liệt,

Đầu óc Tống Linh còn đang mụ mị vì nụ hôn nóng bỏng chưa hiểu có sự ra sao...đã thấy phía dưới đau xót...Thứ trắng kiện thẳng tắp đi vào trong cơ thể cô, sâu vô cùng..Anh quá lớn, ngày thường anh đều phải dụ dỗ thật lâu, cô mới có thể tiếp nhận anh, nhưng mà hôm nay, không có bất kỳ màn dạo đầu, đã trực tiếp thô lỗ đi vào, không đau mới là lạ!Chỉ là không đau lắm như lần đầu của hai người..Cô nhớ lần đấy, cô khóc nức nở..anh phải vỗ về..xin lỗi rất lâu cô mới chấp nhận được anh..và những lần sau anh cũng phải nhẹ nhàng âu yếm...

Đôi mắt to tròn long lanh ánh nước...môi cắn chặt...mím môi lăm bằm nhìn anh lên án..

- " Thiên...anh đáng ghét...anh làm em đau..hic"

- " Xin lỗi em bảo bối"

Vì anh quá kích động...nhưng chỉ khi được cô bao bọc như vậy,anh mới cảm nhận cô đã trở về bên cạnh mình...Ba năm lưu lạc nơi xứ người...gần nhau thì ít chia ly thì nhiều...

Ông trời không phụ lòng người anh cũng đã đưa cô quay về.Làm sao không hạnh phúc...

không kích động được đây...

Nhưng mà, cái loại cảm giác tê dại bén nhọn cũng từ từ dâng lên theo động tác của anh. Cái mộng mượt mà bị anh nâng lên thật cao, thừa nhận nhiệt tình của anh, vòng eo mảnh khảnh bị anh nắm thật chặt, ra vào luân động...Nhíu chặt mảy, đôi môi đỏ tươi không ngừng ngậm ra thanh âm non nớt, mắng hăm hừ, nhưng mà cũng rất thoải mái.

- " Chậm...chậm...thôi anh...á "

Bàn tay to lớn ôm mộng tròn trắng nõn, động tác ngày càng nhanh...Cả người Tống Linh co rút dữ dội...

Thời gian trôi qua...nhưng một màn trong phòng ngày càng nóng lên chẳng chút giảm nhiệt..

- " Hàn Thiên chết tiệt...anh đi ra đi...em mệt lắm rồi..."

Qua gần hai giờ đồng hồ mà cái người đàn ông chết tiệt này không có ý tha cho cô...bao nhiêu cao trào vãn ra sức vận động...Hàn Thiên mặt vui vào liếm láp bộ ngực non mềm..miệng lúng búng trả lời...

- " Một lần nữa...ngoan..."

Tức chết cô mà, câu này không biết đã được anh lặp lại mấy lần rồi.....đôi mắt to tròn bị sương mù phủ, giao hoạt, bắt đầu nức nở..

- " Anh không thương em mà...Từ ngày hôm qua đến bây giờ người ta chưa ăn gì..Giờ anh còn hạnh hạ em nữa...hic..."

Hàn Thiên ngẩng đầu buồn cười nhìn cô...ôm lấy khuôn mặt phúng phính hôn lấy hôn để...Phía dưới ra vào vừa sâu vừa nhanh..ghì đè lên cơ thể nhỏ nhắn...phun hết mầm móng vào nơi ẩm ướt của cô...Hôn nhẹ lên trán lăm tằm mồ hôi của cô gái nhỏ...

- " Một lần nữa em...anh bế em đi tắm..rồi kêu người dọn com "

Cả người Tống Linh như bùn nhão..thả lỏng mặc anh bế lên..đi vào phòng tắm..

Trong căn phòng ẩm áp Tống Linh như bà hoàng nhỏ...đang được Hàn Thiên phục vụ...Cả cơ thể nhỏ nhắn ngồi dựa vào ghế sofa...hé miệng cho anh

đút com...Kế bên là chiếc bàn chứa đựng đủ loại thức ăn..

"Em no rồi"

bàn tay nhỏ vỗ vỗ cái bụng bằng phẳng...

"Ngoan..húp một chút canh nữa "

Hàn Thiên kiên nhẫn dụ dỗ...Đây là một mặt khác của anh...sự dịu dàng này chỉ riêng cô được hưởng...nếu ai nhìn vào chắc không tin vào mắt mình...

Sau khi ăn uống no say...người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ...Hai người ôm nhau thân mật nằm trên ghế sofa...

"Thiên...mọi chuyện như một giấc mơ...Em không ngờ mình có thể đường đường chính chính trở về"

Tống Linh ngẩng mặt nhìn anh sâu sắc...

Bàn tay to lớn vuốt ve gò má hồng hào của cô...

"Em yên tâm,anh sẽ không để ai có thể chia cắt chúng ta nữa...Nhưng bây giờ em đang mang danh nghĩa là người phụ nữ của Trương Hải...Khi giáp mặt với bọn họ em phải cẩn thận...Khi nào tìm được mẹ...Chúng ta sẽ công khai...Tiểu Linh trong thời gian này sẽ phải thiệt thòi cho em rồi."

Nắm bàn tay đang đặt trên khuôn mặt mình..

"Em không thấy thiệt thòi gì hết...Chỉ cần ở bên cạnh anh...em điều thấy xứng đáng"

Hàn Thiên hôn nhẹ lên trán cô...

"Tiểu Linh...anh yêu em "

Tống Linh mỉm cười...bắt chước giọng điệu của anh...

"Em cũng yêu anh...yêu...yêu...anh rất nhiều"

Hàn Thiên bật cười vì lời tỏ tình trẻ con của cô...Tống Linh cũng cười...đối với cô...chỉ cần được ở bên cạnh anh... bất cô làm gì cũng được...

"Mẹ tại sao bà nội lại cho chị ta trở về nước...Thật sự con không hiểu?"

Người vừa lên tiếng chính là Tống Như em gái của Tống Linh...Tống như có nét đẹp hiện đại, sắc sảo...mái tóc nâu màu hạt dẻ được uốn lọn bồng bênh...khuôn mặt trang điểm kỹ càng...vóc dáng của Tống Như nóng bỏng và đầy đặn hơn so với Tống Linh...

"Bà nội con nói chị con về nước lấy chồng"

Diệu Tuyết ngồi trên sofa...tay cầm tách trà nhưng không uống...Vì chuyện Tống Linh về nước mà khiến bà bất an mấy ngày nay..Khó khăn lắm bà mới đưa Tống Linh ra nước ngoài...Không hiểu mẹ chồng bà nghĩ sao lại đưa nó trở về...thật sự khiến người khác phải nhức óc mà...

"Sao chứ...lấy chồng...lấy ai...vậy mẹ?"

Tống Như mở to mắt ngạc nhiên

"Đại luật sư Trương Hải "

Diệu Tuyết buồn bực trả lời...Bây giờ nó lại tìm được chỗ dựa vững chắc như vậy...Bà đương nhiên biết Trương Hải là người không nên động đến...

"Mẹ...mẹ...nói Trương Hải...Tổng giám đốc Tập Đoàn Kinh Thiên sao?không phải anh ta với Hàn Thiên là bạn tốt với nhau à? Anh ta chẳng lẽ không biết lúc trước chị ta qua lại với Hàn Thiên "

"Biết rồi thì sao...đó là chuyện của quá khứ...mẹ đang lo...không biết phải làm sao với nó đây"

"Mẹ đang lo chị ta sẽ nói ra chuyện đó với bà nội sao? Con nghĩ chị ta sẽ không làm vậy đâu...nếu muốn làm thế chị ta đã làm ba năm về trước rồi không đợi đến bây giờ....Con chỉ lo chị ta trở về sẽ làm hỏng chuyện tốt của con với Hàn Thiên....Bây giờ chị ta đã có Trương Hải nếu còn không yên phận, phá hoại chuyện của con...Con sẽ nói ba không để yên cho chị ta đâu "

"Con nói nhỏ thôi...sợ thiên hạ không biết ă..Con đừng quên nó là chị con đấy...Con tưởng ba con là ai...Ông ta đối đầu với một mình Hàn Thiên đã đủ mệt mỏi rồi...Tốt nhất con đừng gây thêm rắc rối nữa.."

Diệu Tuyết cau mày chính đồn suy nghĩ cho con gái...Bà đã đủ phiền phức còn gặp đứa con không hiểu chuyện này nữa...đúng là nó đã bị Trương Cảnh

chịu hư rồi mà...

Tổng Như mím môi không trả lời..nhưng trong lòng có tính toán riêng...Dù sao Hàn Thiên chỉ có thể là của cô...mẹ cô không ủng hộ...không phải cô còn có ba cô hay sao...

-" Mẹ thật sự không hiểu nổi con...tại sao muốn lấy một người chưa bao giờ đặt con vào mắt...Con không suy nghĩ mà xem..ba năm qua Tiểu Linh ở nước ngoài...Con gặp Hàn Thiên được mấy lần...Nếu có cũng do ba con sắp xếp...cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay...Mỗi lần như thế con không thấy Hàn Thiên luôn trưng ra bộ mặt chán ghét đối với con hay sao...Tiểu Như tại sao con phải cố chấp muốn kết hôn với người không yêu mình...Con đang tự hủy hoại chính hạnh phúc của mình,con biết không?"

Tổng Như đứng bật dậy...

-" Con mặc kệ...Cả đời này Hàn Thiên chỉ có thể là của con...Mẹ đừng nói nữa...con không bao giờ thay đổi quyết định đâu"

Tổng Như kích động...giọng nói cũng trở nên bén nhọn...nói xong, bỏ chạy lên lầu...Diệu Tuyết tức giận đến mức mặt đỏ bừng....nhìn bóng lưng ngoan cố của con gái bà bất lực lắc đầu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gặp lại người thân

-" Mẹ "

-" Bà nội "

Quách Danh ngừng đầu...nhìn hai người đang bước vào phòng...Bà gật đầu nhẹ...

-" Hai đứa ngồi đi "

Tự mình cũng đứng dậy.....đến sofa ngồi xuống...

-" Mẹ...mẹ uống nước "

Diệu Tuyết rót ly nước, mời Quách Danh...

-" Bà nội...sao bà không để chị về nhà gặp mặt..mà phải hẹn ở công ty ạ"

Tổng Như khó hiểu thắc mắc

-" Không phải nội muốn...mà là Tiểu Linh nó muốn như vậy "

-" Sao ạ...chị ấy muốn thế nào nội chiều thế ấy à...Bây giờ nghĩ có Trương Hải là một bước bay lên làm phượng hoàng hay sao?"

Tổng Như vì sự đồ kị của mình mà không giữ ý lời nói...Nét mặt Quách Danh sa sầm...

"Con im đi...hỗn xược...ai cho con nói về chị con như vậy...Nếu con không quản được cái miệng và tính khí của mình...thì đi về ngay lập tức... đừng ngồi đây một hồi gây họa cho ta "

"Mẹ...mẹ...đừng giận...Tiểu Như xin lỗi bà nội nhanh lên "

Mất thấy mẹ chồng nổi giận...Diệu Tuyết quay sang trách mắng con gái...Tổng Như mím môi không phục...bây giờ cả bà nội vì danh tiếng của Trương Hải mà phải nhúng nhường chị ta...cô nói có gì sai chứ....Nhưng thấy mẹ mình đang nhìn cảnh cáo...Tổng Như không cam lòng cuối đầu...

"Cháu xin lỗi...bà nội đừng giận..."

Quách Danh cau mày rất muốn giáo huấn đứa cháu gái này thêm một trận...nhưng chưa kịp nói đã thấy thư ký gõ cửa đi vào phía sau còn có Trương Hải và Tống Linh...

"Chủ tịch...Trương luật sư và Tống tiểu thư đã đến "

Trương Hải một thân đồ vest sang trọng ôm eo Tống Linh bước vào...Ba người phụ nữ trong phòng điều im lặng...quan sát hai người bước vào...mọi sự chú ý đều đổ dồn vào Tống Linh...

Bỗng mắt Quách Danh cay cay...cháu gái của bà đứng đó nhìn bà mỉm cười, ba năm...đã ba năm trôi qua...Thì ra thời gian trôi qua nhanh đến thế...ngần ấy thời gian bà mới gặp lại cháu gái của mình...Con bé bây giờ lại xinh đẹp như vậy...đôi mắt và sóng mũi y hệt con trai bà...Giờ nhìn cô đứng trước mắt bà mới thấy ba năm qua bà thật vô tình và nhẫn tâm ra sao...

Thì ra...quyền lực và thời gian ngày càng khiến con người trở nên vô tâm...Diệu Tuyết là người rất giỏi che giấu cảm xúc...nhưng lúc này đây bà không khỏi thần thất...ba năm đưa Tống Linh sang London chỉ cho người quan sát sợ cô trốn về nước...ngoài ra bà chưa một lần ghé thăm...vì Trương Cảnh không cho bà sang đây...Mỗi lần bà nói dối mẹ chồng sang thăm Tống Linh là điều dọn đến nhà Trương Cảnh để sống...Dù mỗi tháng bà đều nhận được hình của Tống Linh...như hình ảnh đến trường...rồi tốt nghiệp còn đi làm thêm...nhưng bây giờ con người bằng da bằng thịt đứng đó,bỗng bà thật sự không biết mở miệng như thấy nào...nơi lồng ngực thấy nặng trĩu...Đưa con gái bà bỏ rơi đưa ra nước ngoài...một mình sống đơn độc...cắt đứt với người thân...thay vì nét u buồn...sẽ khắc khoải trên khuôn mặt...nhưng lại không phải...Tống Linh lại rất xinh đẹp...đôi mắt to tròn trong veo như nước mùa thu không một chút u sầu hay hờn giận....Nhìn có lẽ Trương Hải chăm sóc con bé rất chu đáo...từ làn da trắng mịn...sắc vóc chỉ hơn không kém Tống Như một chút nào...đặc biệt xung quanh con bé như có ánh hào quang hạnh phúc bao phủ...

Tổng Như nhìn hai người phụ nữ bên cạnh dồn mọi sự chú ý cho Tống Linh đối với cô ta chỉ có sự khó chịu, đồ kị ngoài ra không một chút cảm xúc thương nhớ người thân gì cả...

"Bà nội...mẹ...Tiểu Như...đã lâu không gặp...con rất nhớ mọi người "

Tống Linh lên tiếng cắt ngang không khí có phần quái dị...nở nụ cười rạng rỡ...

"Ồ...ờ...Tiểu Linh cháu về rồi...lại đây...lại đây...bà xem nào "

Quách Danh bối rối...lấy lại bình tĩnh...giơ tay ý bảo cô đến gần....Tống Linh ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Quách Danh...

"Cháu bà lớn thật rồi...càng lớn càng xinh đẹp...Tiểu Linh..."

Nắm bàn tay già nua đang còn run rẩy...

"Bà nội...bà khỏe chứ ạ? "

"Khỏe...bà khỏe...hai đứa ngồi...ngồi đi"

Trương Hải nhìn Diệu Tuyết gật đầu...liếc qua ánh mắt không thiện cảm của Tống Như môi cậu nhếch nhẹ...

"Mẹ...và Tiểu Như điều khỏe chứ ạ?"

Ánh mắt bối rối...cổ họng như nghẹn lại...Diệu Tuyết cảm thấy tiếng nói mình đánh mất đâu rồi...

"Em và mẹ điều khỏe.....có em bên cạnh lúc nào mẹ cũng vui vẻ...nên chị yên tâm "

Sao mà Tống Linh lại không biết Tống Như đang chứng tỏ điều gì...được mẹ cô thương yêu.Chỉ có cô là đứa con không ai cần...Nhưng đã từ lâu cô đã không mần đến rồi... Vì có một tình yêu đủ lớn che lấp mọi tổn thương cô phải gánh chịu...Tống Linh mỉm cười...ngồi xuống.

"Vậy chị cũng yên tâm"

"Con tốt nghiệp xong rồi...có ý định gì không?"

Lúc này Diệu Tuyết mới tìm lại tiếng nói...không được tự nhiên lên tiếng...

- " Dạ...có ạ...Sắp tới Trương Hải sẽ giới thiệu còn vào Ask làm ạ "

- " Chị nói chị vào Ask...là công ty chi nhánh của SAP sao?"

Tổng Như cau mày nhìn chằm chằm Tổng Linh....

- " Đúng vậy..Ba ngày nữa chị đi phỏng vấn "

Tổng Linh thành thật gật đầu...ánh mắt to tròn lơ đi về mặt khó coi của cô em gái..

- " Sao....sao...rất nhiều công ty chị lại không vào mà phải vào đó "

- " Tiểu Như...chị con muốn làm đâu...phải hỏi ý kiến con hay sao..."

- " Bà nội...con không có ý đó chi vì..."

Chỉ vì SAP là do Hàn Thiên quản lý mà chị ta đã biết còn cố ý vào làm..là có ý gì muốn nói lại tình xưa hay sao?

- " Bà nội bà đừng giận...Tiểu Như không có ý gì đâu...con bé chỉ là quan tâm con thôi mà"

Tổng Linh cười cười nắm tay Quách Danh trấn an...sự ngoan ngoãn...hiểu chuyện của cô, Quách Danh rất vừa lòng...con giận hòa hoãn được đôi chút...

- " Tiểu Linh vào Ask làm...là do tôi muốn vậy...khi về nước cô ấy mới biết...xin hỏi Tổng tiểu thư không lẽ trong nước mình có công ty giải trí nào tốt hơn Ask...Nên cô muốn giới thiệu cho Tiểu Linh "

Trương Hải từ tốn lên tiếng...nụ cười nhạt luôn nở trên môi...

- " Tôi....."

Tổng Như bị hỏi đến nghẹn lời....lấp bắp chẳng nói nên câu...Tuy Trương Hải luôn nhẹ nhàng với người đối diện nhưng ánh sắc bén làm người ta không rét mà run..

- " Dĩ nhiên Ask là nơi tốt nhất rồi...À chuyện hôn nhân của hai đứa tính đến đâu rồi "

Diệu Tuyết mỉm cười giải vây cho con gái...

- " Cuối năm nay ba mẹ cháu về nước chúng cháu sẽ tổ chức hôn lễ...còn hôm nay cháu sẽ đưa Tiểu Linh đi đăng kí kết hôn trước "

Trương Hải thật sự diễn xuất rất đạt khi nói đến kết hôn...còn nhìn Tổng Linh cười hạnh phúc...Tổng Linh cũng tặng anh nụ cười nhẹ...trong lòng thầm nghĩ luật sư có khác từ diễn xuất đến lời nói điều rất trơn tru...

- " Chị...chị...hôm nay hai người đi đăng ký kết hôn thật sao?"

Tổng Như giống như nghe phải chuyện vui vẻ nhất...

- " Đúng vậy...khi ở đây về chị sẽ đi đăng ký kết hôn "

- " Thì ra là vậy...chúc mừng anh chị..."

Nhìn ánh mắt vui sướng của cô em gái..Tổng Linh mỉm cười gật đầu..thì đúng là hôm nay cô đăng ký kết hôn...nhưng chú rể lại không phải Trương Hải..mà là người đàn ông cô yêu...

Tổng Như hớn hờ...im vài giây quan sát sắc mặt của chị gái...mỉm cười hạnh phúc như cô dâu nhỏ đang yêu say đắm..nói tiếp

- "À cuối tháng này em và Hàn Thiên cũng sẽ đính hôn..anh chị nhớ đến nhé"

Môi Tổng Linh giật giật...nở nụ cười tươi rồi nhìn cô em gái đang cố tình khoe khoang chủ quyền...cô chỉ thầm xin lỗi vì điều đó sẽ không bao giờ xảy ra..

- " Vậy à...chúc mừng em "

Hàn Thiên chết tiệt...dù biết điều đó không bao giờ có thể diễn ra vì mấy tiếng nữa anh sẽ là chồng cô...nhưng khi nghe từ miệng người con gái khác...cô rất khó chịu...đúng cô ghen vô cớ...nhưng cô vẫn không thích...cực kì không thích...

- " À đây...giao cho hai đứa..lúc con gọi là bà soạn sẵn đem theo...Chúc mừng hai đứa"

Quách Danh cầm tay Tổng Linh đặt cuốn sổ hộ khẩu vào...

- "Cháu cảm ơn bà nội..."

- "Cũng trễ rồi...cháu phải đưa Tiểu Linh đến cục dân chính nữa...Tụi cháu xin phép về trước ạ..."

Trương Hải thấy thứ cần lấy đã có...nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện...

- "Được rồi hai đứa đi đi...À tối ngày mai bà có đặt nhà hàng ở Lan viên..xem như mừng hai đứa kết hôn...Hai cháu phải đến đấy..."

Quách Danh đứng dậy dặn dò..

- "Dạ."

Nhìn bóng hai người khuất sau cánh cửa...Tống Như mỉm cười mừng thầm..vậy là cô không cần lo lắng nữa rồi...Diệu Tuyết liếc về mặt hôn hờ của con gái bà lắc đầu ngao ngán...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết hôn

- "Hình như tâm trạng em rất vui "

Trương Hải nghiêng đầu nhìn người con gái bên cạnh...về mặt hôn hờ vui ra mặt...Đôi mắt to tròn nhìn anh gật đầu...

- "Dạ...em với Thiên không dễ dàng gì mới đến với nhau...hỏi sao em không vui cho được..."

Tống Linh mỉm cười thành thật nhìn Trương Hải nói lên tâm sự trong lòng..

- "Thiên sẽ đem lại hạnh phúc cho em "

Trương Hải rất muốn nói nhiều hơn...nhưng lời nói thốt ra chỉ được như vậy...

- "Em biết...À cảm ơn anh nhé..vì chuyện của tụi em..anh cũng khổ công nhiều rồi "

Trương Hải mỉm cười muốn nói thêm...bỗng xe từ từ ngừng lại...phía trước có chiếc xe màu đen chặn ngang...Bên ngoài có người đàn ông to cao tiến đến gõ cửa xe...Trương Hải nhếch môi..hạ cửa kính xuống...Người đàn ông khom lưng...

- "Trương luật sư...Hàn tổng đang trong xe đợi Tống tiểu thư"

Trương Hải nhìn chiếc xe phía trước lăn bánh...về mặt thư thái không còn đề trong lòng những phiền muộn...vì cậu biết đâu là giới hạn..

Trong chiếc xe Rolls-Royce Ghost màu đen êm ả lướt trên đường phố..

- "Thiên...em cứ tưởng chúng ta sẽ đến phòng dân chính "

Giọng nói nữ tính mang chút hờn giận..

- "Không...chúng ta về nhà "

Hàn Thiên ôm cô trong ngực...ngịch nghịch bàn tay non mềm...

- "Vậy...còn chuyện đó...."

Tống Linh ngẩng khuôn mặt nhăn nhó, cau mày khó hiểu...

- "Chuyện đó là chuyện gì?"

Anh tỏ mặt tỉnh bơ còn quay sang hỏi ngược lại cô...

- "Thì là...đi đăng ký kết hôn..."

Cô phiền muộn lí nhí cất giọng...sao anh cứ xem như không có chuyện gì...khiến cô lo lắng không thôi...

"Thì ra...em nôn nóng muốn làm vợ anh như vậy "

Hàn Thiên nhéo nhéo má trêu cô... Tống Linh buồn bực đánh mạnh vào tay anh...dịch móng nhỏ ra xa...giọng nói trở nên tức giận...

"Anh đáng ghét...em đây không cần kết hôn với anh nữa "

Chỉ một tay anh đã có thể tóm gọn cô đặt lên đùi...cắn nhẹ lên đôi môi đang phụng phịu...

"Thử nói lại một lần nữa..."

Giọng nói lạnh đi mấy phần...mất đi độ ấm...Ánh mắt nguy hiểm quét qua...Tống Linh rụt vai lại...úp mặt vào ngực anh...như quả bóng bị xì hơi...lí nhí tỏ ra ủy khuất..

"Do anh trêu em trước...hic "

Anh đã quá quen cách xin tha thứ này...nhưng lần nào lòng cũng mềm như kẹo bông...nhắm cằm cô để hai người đối mặt với nhau..

"Nếu anh còn nghe lời này một lần nữa...thì em khỏi xuống giường biết không? "

Tống Linh ngoan ngoãn gật đầu trong lòng chửi thầm ba đời Hàn Thiên...lúc nào cũng lấy chuyện này uy hiếp cô...nhưng lại rất hiệu quả...

Mắt thấy cô ngoan ngoãn...anh xoa nhẹ phần má trắng mịn..

"Chuyện đăng kí kết hôn đã có Trương Hải lo...Tầm chiều nay chúng ta sẽ nhận được giấy chứng nhận kết hôn "

"Thật sao?..."

Tống Linh vui vẻ hỏi lại..

"Đúng vậy...với thân phận chúng ta không thể nào đi đăng ký...nên phải vận dụng mối quan hệ "

Lúc này Tống Linh vỡ lẽ ra mọi thứ...nếu họ làm không khéo sẽ bị tai mắt Trương Cảnh phát hiện..mọi thứ sẽ phải kết thúc..ngghi thế Tống Linh biết mình quá nông nổi...ôm cổ anh cười hi hi...giọng điệu đồ ngọt, lấy lònghôn chụt vào môi mỏng đang nhếch lên..

"Anh nói đúng nga... là do em quá nóng lòng muốn làm vợ anh...nên không suy cùng xét kỹ..anh đừng giận em "

Trung bộ mặt nũng nịu miệng chu ra hỏỉ lỏỉ...còn thừa nhận nóng lòng muốn làm vợ anh nữa chứ...Hàn Thiên phì cười..nhéo mũi cô.

"Thật là...có chuyện gì khiến em biết ngại ngùng không hả?"

Tống Linh nhào vào lòng anh nheo mắt cười khanh khách..hôn chụt chụt vào mặt anh..

"O...nhưng anh nói anh yêu em vì em sống thật với mình mà "

Hàn Thiên bật cười chào thua với vẻ mặt dầy của cô...ôm chặt cô vào lòng biến khách thành chủ..hôn cô say đắm..Tấm cửa chắn, đã được tài xế hạ xuống từ lúc nào...nếu không sẽ chứng kiến những màn nóng bỏng đang diễn ra...

"Xoảng"

Tiếng vỡ vụn của các đồ vật...đổ nát trong phòng kính...

"Đồ ngu...các người làm ăn kiểu gì...hả...?"

Có biết chuyến hàng này ngón biết bao nhiêu là tiền của tôi không...Lại để cảnh sát tịch thu hết...chết tiệt mà "

Trương Cảnh phì phò tức giận...tay chỉ bốn người đàn ông đang găm mặt...chịu trận...

buông lời mắng nhiếc..

"Ông chủ...chúng tôi thật sự không biết vì sao cảnh sát lại biết chúng ta giao dịch..."

"Bây giờ nói không biết là được sao... chuyện lần này phải điều tra ra lẽ.Cũng may không ai bị bắt...nếu không cả tôi cũng sẽ phải vào đó đếm lịch cùng các người...hừ"

- " Ông chủ...nhưng bên Jonk muốn chúng ta giao hàng nhanh chóng nhưng lần này bên đó đặt thêm 10 thùng nữa.. "

Trương Cảnh hai mắt híp lại....trầm ngâm suy nghĩ...

- " Ông chủ hay chúng ta từ chối...để việc này im xuống rồi tính tiếp..."

- " Im miệng...Các người làm theo ý hấn đi...Lần này tôi sẽ đích thân gặp họ...địa điểm...ngày giờ...báo sau...cút hết đi"

- " Vâng "

Bốn người nhanh chóng lui ra ngoài...

Trương Cảnh đốt thuốc thoi phì phèo...nhìn hàng khói trắng đôi mắt tà ác suy ngẫm...Để tìm một đối tác có tầm cỡ như Jonk là điều ông không ngờ tới...Jonk là người đứng đầu trong tổ chức xã hội đen lớn nhất ở Nhật, nhưng lại liên hệ ông mua vũ khí. Ông điều tra rất kỹ mới chấp nhận giao dịch với hấn...Làm sao một chút khó khăn lại khiến ông ngừng lại được...

Hàn Thiên một thân mặc quần áo ở nhà đầy thoải mái...Anh đứng dựa vào cửa sổ nghe điện thoại..nhìn xa xăm núi non trùng điệp đang phủ một màu hoàng hôn bao phủ....

- " Rất tốt...tiếp tục...quan sát...chờ tôi suy nghĩ đã..."

Khi anh cúp máy cũng là chuyện của nửa tiếng sau....Mở cửa phòng thông thả đi xuống lầu...bước được mấy bước đã bị một màn trước mắt làm cho bật cười...Cô gái của anh lúc này...vẻ mặt nôn nóng...hai tay xoắn xuýt đứng ngóng ra cửa....đi tới đi lui rồi lại thờ dài...Làm sao anh lại không biết cô đang chờ đợi ai chứ...Nhưng cũng không tốn quá nhiều thời gian...khi xe Trương Hải vừa đến..về mặt nôn nóng của cô gái nhỏ trở nên vui mừng...chạy nhanh ra cửa chào đón khách quý....

- " Đây...chúc mừng hai người "

Trương Hải ngồi yên vị...mới lấy cuốn sổ màu đỏ đưa tới trước mặt hai người đối diện...Hàn Thiên chưa kịp lấy đã bị Tống Linh cướp mất...cô mở ra xem...nụ cười lúm đồng tiền ngày càng sâu...đôi mắt to tròn long lanh ánh nước...dựa sát vào Hàn Thiên bàn tay run run đưa trước mặt anh...

- " Thiên chúng ta kết hôn rồi...đây là tên của anh...còn đây là tên của em nè... "

Nhìn vẻ xúc động của cô...Mặc sự có mặt của Trương Hải...anh vẫn kéo cô vợ nhỏ ôm vào lòng...cảm nhận cả người cô run nhẹ....đôi mắt sâu thẳm nhìn từng dòng chữ ghi trên đó...tìm anh cũng run lên vì hạnh phúc...Thế là họ đã chính thức thuộc về nhau...cô bây giờ thật sự trở thành vợ của anh...

- " Đúng vậy...chúng ta đã kết hôn "

Anh mấp máy môi nói bên tai cô cũng như nói với chính mình..Hạnh phúc như đàn trào trong lòng hai con người đang quấn lấy nhau...trao tình cảm nồng đậm,mà quên sự có mặt của người thứ ba...Trương Hải lắc đầu thờ dài...Anh ta nghĩ mình nên đi để lại không gian cho đôi vợ chồng son này...

- " Cảm ơn cậu"

Khi anh ta nghĩ mình bị bỏ quên thì Hàn Thiên cũng đã lấy lại cảm xúc.....

- " Không có gì...mình về trước đây"

Nhìn Tống Linh mân mê...chằm chú nhìn vào cuốn sổ mà chẳng thèm ngẩng đầu lên đã anh ta chào một tiếng...chẳng phải trong đó cũng chỉ có chữ với chữ hay sao làm gì xem như báo vật thể không biết...

Đến khi Trương Hải khuất bóng sau cánh cửa...Hàn Thiên ôm lấy cô vợ nhỏ còn đang đắm chìm trong hạnh phúc bẽ bồng lên cao...

- " Á...Thiên..anh bế em đi đâu thế? "

Bỗng cả cơ thể bị anh bế đi...Tống Linh hét hoảng choàng tay ôm cổ anh..bàn tay chung thủy nắm chặt cuốn sổ đỏ...

- " Động Phòng thôi "

Hôn chụt vào môi cô...chân dài sải bước lên lầu...Tống Linh cười tùm tùm vui vào ngực anh...nhưng không phải trời còn chưa tối mà...

Đêm nay họ quấn quít...trao nhau từng nụ hôn...từng hơi thở...cả hai như hòa làm một...cảm xúc thăng hoa hơn bao giờ hết...vì họ đã thuộc về nhau trọn vẹn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nỗi sợ

"Ba con muốn tối mai Hàn Thiên phải có mặt cùng con ở Lan Viên...ba...ba giúp con đi..."

Tổng Như ôm cánh tay Trương Cảnh làm nũng...

"Tiểu Như...không phải ba không muốn giúp con...nhưng thật sự rất khó..."

Trương Cảnh đang đau đầu vì chuyện làm ăn...giờ lại gặp chuyện này..Thật sự lúc này ông không muốn đụng chạm đến Hàn Thiên...ông đã đủ rắc rối...nhưng ông thật sự rất yêu thương đứa con gái này mọi yêu cầu của Tổng Như chưa bao giờ ông nỡ từ chối...Cả đời ông chỉ có mình nó là con làm sao không thương cho được...

"Ba..ba..vậy là ba không muốn giúp con...Được con về..kể từ đây con sẽ không đến đây nữa..."

Tổng Như giận hờn bỏ đi...

"Được rồi để ba lo...haiz..."

Trương Cảnh thở dài thỏa hiệp

"Cám ơn ba..."

Tổng Như quay đầu lại vui vẻ...cười tươi,đôi mắt đặc ý..ánh lên ý vị sâu xa...

Tổng Linh mặc áo choàng tắm...mái tóc ngắn còn ẩm ướt...nhìn quanh phòng ngủ không có bóng hình quen thuộc...chân mày Tổng Linh cau nhẹ, mở cửa phòng bước ra.....nhẹ nhàng bước xuống lầu...ngay khúc cầu thang...đã nghe tiếng nói của Bill vang lên.

"Hàn tổng..Trương Cảnh muốn tối nay anh cùng Tổng Như dự tiệc ở Lan Viên...Anh có muốn đi không hay để tôi từ chối"

Hàn Thiên nhìn tập tài liệu Bill vừa đưa...

môi mỏng nhếch nhẹ....

"Nói tối nay tôi sẽ đến "

Lời nói của Hàn Thiên làm Bill và cả Tổng Linh đều bất ngờ...Bill cau mày khó hiểu...

Từ lúc xưa đến giờ nghe nhắc đến Tổng Như Hàn Thiên sẽ tỏ ra chán ghét...chẳng bao giờ phí thời gian cho cô ta...ngoài những lần bắt đắc dĩ phải gặp...nhưng hôm nay anh lại nhận lời ngay không cần suy nghĩ...Bill gật đầu xem như đã hiểu và rồi đi làm nhiệm vụ của mình....

Tổng Linh rón rén bước nhẹ từng bước quay về phòng đóng cửa lại...khi nghe anh nhận lời tối nay cùng Tổng Như dự tiệc cô cảm thấy trong lòng không thoải mái..cô biết mình không nên như vậy nhưng trái tim không nghe lời...như hàng con kiến gặm nhấm vô cùng khó chịu...Mắt thấy đồng hồ đã điểm sáu giờ tối...chỉ còn một tiếng nữa, buổi tiệc sẽ bắt đầu...Tổng Linh buồn bực...

đi tới đi lui trong phòng...nhìn điện thoại nằm trên tủ...trầm ngâm nhìn chiếc điện thoại vài giây như âm thầm quyết định điều gì đó quan trọng....Tổng Linh cầm điện thoại lên bấm dãy số lưu sẵn....tiếng chuông reo vài hồi đã có người bắt máy ngay...

"Anh nghe...Tiểu Linh...em chuẩn bị chưa?"

Gọng Trương Hải rất nhẹ nhàng

"Anh Hải giúp em một chuyện được không?...."

Khi Hàn Thiên bước vào phòng đã thấy cô vợ nhỏ nhắm nghiền mắt đang giả vờ ngủ.. Ánh mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang cuộn tròn trên giường

như phát hiện chuyện thú vị... nhẹ nhàng leo lên giường...phối hợp vờ như không biết có ai đó giả vờ ngủ say...khuôn mặt góc cạnh hôn nhẹ lên vàng trán

tron bóng...

- "Tiểu Linh....em sao vậy...Trương Hải đang chờ em dưới sảnh...em không định đi dự tiệc à "

Đôi mắt đang nhắm nghiền...bỗng mở to....ngồi bật dậy...xém tý nữa đụng phải trán Hàn Thiên...may anh né kịp....Tống Linh ngạc nhiên...đi kèm theo khó hiểu...

- "Sao anh ta lại đến....không phải em đã bảo anh ấy không cần đến rồi à?"

- "Không phải em và cậu ta phải đến Lan Viên dự tiệc sao? "

Hàn Thiên ánh mắt như sao sáng nhìn cô...Tống Linh cup mắt xuống...miệng lí nhí...

- "Em bị đau bụng "

- "Thật sao...để anh gọi bác sĩ"

Hàn Thiên cầm điện thoại lên đã bị bàn tay nhỏ nhắn ngăn lại...

- "Đừng gọi...em...em..."

Tống Linh bối rối...nói chẳng nên câu...

Hàn Thiên đặt điện thoại xuống về mặt nghiêm túc...

- " Vì sao lại nói dối "

Tống Linh nhìn khuôn mặt hơi trầm xuống của anh cô sáng tỏ ra mọi chuyện...mình đang mắc bẫy anh chăng ra...

- " Anh gạt em...Trương Hải thật sự không đến "

- " Đúng vậy...vậy nói anh biết lí do vì sao em muốn hủy buổi tiệc này"

Hàn Thiên vuốt nhẹ mặt cô...ánh mắt nuông chiều...khuyến khích cô nói thật...

Tống Linh cắn cắn môi đỏ...đôi mắt nhìn xuống...tránh né ánh mắt của anh

- " Em...em...không muốn thấy cảnh anh cùng Tống Như tay trong tay xuất hiện trước mặt em "

Hàn Thiên đẩy nhẹ cô ra...nhìn khuôn mặt đang ảm ức....

- " Em biết anh sẽ đến?"

Tống Linh mở to mắt nhìn anh sau đó chột dạ,gật đầu...Hàn Thiên vỡ lẽ ra mọi thứ vì không muốn anh xuất hiện cùng với Tống Như mà cô nói dối Trương Hải rằng mình bị đau bụng...nhờ Trương Hải từ chối Quách Danh hộ cô...nhưng cô không hề biết lời nói của cô qua tai Trương Hải đã thấy có vấn đề...người cô đang nói dối là một luật sư danh tiếng đấy...Nếu không phát hiện thật uống công bao năm chinh chiến ngành luật của cậu ta...Trương Hải không vạch trần lời nói của cô mà đã gọi nói anh biết cộng với việc Bill báo buổi tiệc tối nay bị hủy bỏ...

Anh biết cô đang diễn trò....nhưng không hiểu cốt lõi là vì sao...Thì ra vợ anh không muốn anh xuất hiện với vị trí là người đàn ông của Tống Như...vợ anh đang ghen...

Hàn Thiên cảm thấy vừa ngọt ngào nhưng cũng mang một chút tức giận..anh lạnh lùng im lặng nhìn cô...Tống Linh bị anh nhìn đến chột dạ...cô biết lần này cô làm theo cảm tính...bàn tay nhỏ nín lấy áo anh...môi mấp máy....

- " Em biết mình không nên làm theo cảm tính và suy nghĩ riêng của bản thân....Chỉ vì em rất khó chịu khi nghe anh sẽ xuất hiện cùng Tống Như....Em...em..."

Mắt thấy anh vẫn hờ hững lạnh nhạt...Tống Linh mím môi....đôi mắt bất giác ửng đỏ...

nhào vào lòng anh...nghe ngào...

- " Thiên...em biết em rất xấu tính...em rất ích kỷ...Nhưng anh là của em...là chồng của em...em không muốn anh thuộc về ai cả...dù chỉ là sánh bước bên nhau em cũng không thích...hức...Em ghét ánh mắt, cử chỉ, lời nói của Tống Như mỗi khi nhắc về anh...

Giống như anh vốn thuộc về cô ấy...

Em sợ rất sợ...Sợ một ngày Trương Cảnh sẽ dùng sự an nguy của "Mẹ" uy hiếp bắt anh phải lấy Tống Như, không phải là ăn một bữa cơm,hay đơn giản là đính hôn...mà là thành hôn.....hức...Lúc đó em sẽ...sẽ chết mất....anh hiểu không....."

Nước mắt lo sợ...ùỵ khuất thì nhau rơi xuống..ướt nhòa khuôn mặt xinh đẹp...

Hàn Thiên đầu lòng thờ dài...thì ra vợ anh suy nghĩ sâu xa đến như vậy...nỗi sợ dồn nén cũng đã tuôn trào cho anh biết...Cô đúng là vợ ngốc của anh mà...làm sao anh cho Trương Cảnh cơ hội đó chứ...Ngày tàn của ông ta sắp đến rồi...Cả đời này anh chỉ yêu duy nhất mình cô...Nếu là ba mẹ anh muốn chia cắt còn không được hưởng gì ông ta..Vội lại cô bây giờ đã là vợ anh...một người vợ hưởng trọn tình yêu của anh lần pháp luật công nhận...vậy đồ ngốc này còn lo lắng đến đau lòng...Ôm cô vào lòng...lau nước mắt cho cô...

- "Ngoan..không khóc...vợ anh chỉ có một mình em..Em phải tin anh...Anh đã tìm được tung tích của mẹ...nhưng lần này anh không ra mặt tìm kiếm..mà Quân Vỹ giúp anh lo chuyện này... Vì nước Mỹ là nơi cậu ta lớn lên, không ai nghi ngờ...Nên..."

Đúng vậy đã xác định mẹ anh bị Trương Cảnh đưa đến một thị trấn nhỏ ở Mỹ...Nhưng vị trí cụ thể chưa thể xác định...nhưng anh tin Hạ Quân Vỹ sẽ điều tra ra nhanh thôi..

Anh ngừng vài giây...nhìn vào mắt cô,sâu sắc...

- "Em không cần phải lo sợ bất cứ điều gì...Sở dĩ hôm nay anh muốn đi đến đó vì có em..Dù có Trương Hải bên cạnh...anh vẫn không yên tâm..Em và mẹ là hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời của anh..

Thiếu ai anh cũng sẽ đau lòng...nên những điều em nghĩ sẽ không bao giờ xảy ra..Tuy nhiên lần sao em không được làm theo cảm tính phải bàn trước với anh hiểu không..

Trương Cảnh là cáo già,thời gian này chúng ta phải khéo léo để hấn không nghi ngờ...biết không?"

- " Em xin lỗi...em sẽ không như vậy nữa "

Tổng Linh nghe anh nói mà lòng nhẹ nhõm không ít...cô tin anh...anh là người đàn ông nói được làm được... Vì thế giới quanh cô chỉ có anh...anh là tất cả những gì cô có...hỏi sao cô không lo sợ....

- " Ngoan...có gì phải hỏi anh..không được suy nghĩ lung tung "

Hôn nhẹ vào môi cô...anh thì thầm căn dặn...Tổng Linh...gật nhẹ....vùi đầu vào ngực anh làm nũng...

- " Thiên...anh biết không? Em rất yêu anh..."

Giọng nói trẻ con mang chút giọng mũi...Hàn Thiên ním cười hôn từng chút từng chút lên mái tóc đã dài hơn một tý của cô...

- " Yêu anh...thì phải tin anh "

Đầu nhỏ trong ngực anh gật nhẹ...

Anh siết chặt vòng tay...hít hà hương thơm trên cơ thể cô thật sâu...

Tình yêu của anh không dễ dàng trao một ai...Từ ngày gặp và yêu cô...Anh hiểu rõ cuộc đời này sẽ không ai thay thế được...Cũng có lúc anh nghĩ mình sẽ bế tắc...khi quyền lực chưa có trong tay...Anh nghĩ nếu anh không cứu được mẹ...Anh sẽ tự kết liễu chính mình và cả Tổng Linh... Vì anh sẽ không để Trương Cảnh lấy tính mạng mẹ anh ra uy hiếp chia cắt anh và cô...Dù có chết, cô cũng phải bên cạnh anh...anh sẽ không để cô bơ vơ, đau khổ một mình trên cõi đời này...và đành gửi một lời xin lỗi đến mẹ anh vậy....

Nhưng đó là suy nghĩ tiêu cực lúc đó...Còn bây giờ với khả năng hiện tại, anh tin cứu mẹ anh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi...

Không ai có khả năng chia cách tình yêu của họ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phỏng vấn

Hôm nay là ngày Tổng Linh đi phỏng vấn...Sáng sớm Hàn Thiên đã đến công ty....Trương Hải đảm nhận nhiệm vụ đưa cô đến Ask...

- " Tới rồi...em xuống đi "

- " Dạ..cám ơn anh..."

- " Chúc em may mắn..."

Trương Hải mỉm cười trêu chọc...Tống Linh bĩu môi, chồng cô phồng ván dĩ nhiên cô đậu rồi..đầu cần chúc may mắn..Tống Linh nghĩ thầm trong đầu..nhìn Trương Hải đầy kiên định..

- " Anh ấy mà dám đánh rớt em...em sẽ cho anh ấy ra phòng khách ngủ "

Trương Hải lắc đầu bật cười nhìn bóng lưng Tống Linh tự nhiên trong đầu anh hiện ra bóng dáng yếu ớt mà đầy kiên cường của người nào đấy...mỗi anh nhếch nhẹ...đánh tay lái rồi đi..

Tống Linh đi nhanh vào thang máy, lên tầng dành cho phỏng vấn...tất cả ngồi chờ phía bên ngoài, hôm nay có khá nhiều người đi phỏng vấn giống cô...Quan sát xung quanh..công ty thật lớn....và sang trọng..Còn có nhân viên, đúng là tiêu chuẩn của Ask có khác..nhìn ai cũng rất chuyên nghiệp...làm việc rất nghiêm túc....Dù có quan sát người khác cũng rất giữ kẽ...Tống Linh ngồi vào hàng ghế đầu phía ngoài chờ đợi.Cô gái xinh đẹp...khuôn mặt trắng mịn như búp bê...không khỏi khiến mọi người xung quanh thích thú, ngắm nhìn...Bỗng tiếng xì xầm bắt đầu ồn ào...

Nhân viên công ty đứng thành hàng..Chỉ thấy phía xa một nhóm người đi đến...Người đi dẫn đầu không ai khác chính là Hàn Thiên một thân đồ vest đen bảnh bao...khuôn mặt sắc nét...lạnh lùng..đẹp đến mê hồn...phía sau theo sát anh là thư kí riêng của anh cùng các giám đốc ban ngành..

Đây cũng là lần đầu tiên Tống Linh nhìn thấy chồng cô ở công ty, thì ra bộ dáng đẹp mắt như vậy...Nhìn xem..các nhân viên nữ lẫn những cô gái xin việc nơi đây đều trưng ra bộ mặt thêm thường...Khi thấy anh đang bước gần phía cô....Tống Linh nhoen miệng cười rạng rỡ....thật sự rất muốn nhào đến ôm anh một cái, gào thét với những người có mặt nơi đây " Đây là chồng tôi "...

Nhưng Hàn Thiên làm như không thấy..

chẳng những không cười lại còn trưng bộ mặt vô cảm đi lướt qua cô...Tống Linh trợn mắt quay đầu nhìn bóng lưng lạnh lùng đó, tức đến nghiến răng,mắt thấy mọi người nhìn mình,Tống Linh sờ sờ mũi....cụp mắt lờ đi những ánh mắt chằm chọc...Trong lòng oán thán " Hàn Thiên chết tiệt....tôi nay đừng mong ôm em ngủ....hừ "

Tống Linh buồn bực chờ đợi đến tên mình được gọi...Nhìn đông nhìn tây...bây giờ cô mới ngộ ra một điều..nhân viên nữ của Ask...toàn người đẹp...umh chân lại dài nữa...Thật là dễ chồng cô làm việc ở đây chẳng an toàn chút nào...Tống Linh ngẫm nghĩ không biết cô có bị chứng cuồng ghen sau hôn nhân hay không...nhưng thật sự chồng cô là một cực phẩm làm sao không lo cho được...haiz..

- " Xin mời cô Tống Linh "

- " Có...tôi "

Được gọi tên Tống Linh nhanh chân bước vào....thật là hồi hộp...Căn phòng rộng lớn, mát to tròn đảo qua đã thấy Hàn Thiên ngồi vị trí trung tâm...xung quanh là các cấp lãnh đạo của công ty...Nhưng anh đang xem gì đó cả đầu cũng không ngẩng lên...

- " Cô Tống mời cô giới thiệu về mình "

Vị CEO ngồi bên cạnh Hàn Thiên nhìn cô mỉm cười...

Tống Linh lấy lại bình tĩnh...thân hình mảnh mai đứng ngay ngắn, nở nụ cười nhẹ..

- " Tôi tên là Tống Linh...năm nay 21 tuổi...Tôi tốt nghiệp tại Brunel University London...

Tôi rất vui..hôm nay được đến Ask phỏng vấn "

- " Vì sao tốt nghiệp trường đại học danh tiếng ở London...cô không ở lại London phát triển sự nghiệp mà lại trở về xin vào làm việc tại Ask "

Vị CEO tuổi đã ngoài trung niên nhìn cô trách vấn...

Tống Linh không cần suy nghĩ nhiều...tự tin nhìn ông ta..trả lời.

- " Tôi nghĩ chỉ cần có thực lực thì nơi nào mình cũng sẽ làm tốt...Huống chi nơi này còn có tình yêu của tôi...Nên tôi nghĩ mình rời London chọn trở về là việc làm đúng đắn nhất "

Tống Linh giọng nói mang chút tự nhiên...

phóng khoáng không gò bó...Thần thái tự tin...nụ cười tươi sáng...khuôn mặt xinh đẹp thu hút sự quan tâm tất cả người có mặt trong phòng...

- "Vậy cô Tống nghĩ như thế nào là tình yêu...?"

Tống Linh nhướn mày nhìn người vừa đặt câu hỏi..Hình như câu hỏi không có liên quan đến công việc...Người đàn ông mỉm cười như hiểu được suy nghĩ của cô..

- " À...Thế giới nghệ thuật bao gồm nhiều thứ...mà tình yêu cũng chính là nghệ thuật...Mỗi nhân viên của Ask phải mang tâm hồn lãng mạn...sẽ giúp cho ra những tác phẩm hay...và sắp tới là ngày lễ tình nhân...Ask sẽ đang cho ra mẫu quảng cáo về tình yêu...Nên cô Tổng không cần lo tôi hỏi lạc đề "

À...thì ra là vậy...Tổng Linh mỉm cười ngại ngùng...đôi mắt to tròn chăm chú nhìn người ngồi vị trí trung tâm...Lúc này Hàn Thiên cũng đang nhìn cô ánh mắt hiện lên ý cười...

- " Với Tôi tình yêu rất đơn giản..."

Các CEO im lặng nhưn mảy chờ câu nói tiếp theo của cô...

Tuy cô trả lời nhưng giống như đang thì thầm tâm sự nói lên tiếng lòng...cho một người nào đó nghe...nhẹ nhàng nói tiếp...

- " Yêu là vì nhau....chấp nhận hy sinh tất cả cho nhau....phải biết lắng nghe, thấu hiểu, chia sẻ, tha thứ...Nếu khi ta hiểu được như vậy thì tình yêu sẽ mãi tồn tại"

Các nhà cấp cao lắng nghe sao đó nhìn nhau, gật đầu tán thành....

Hàn Thiên nhếch môi...đôi mắt trở nên ôn nhu...hiện lên sự tự hào...còn có tình yêu sâu sắc...

- " Cảm ơn cô Tổng...phần phỏng vấn cô đã kết thúc...Công ty tôi sẽ báo kết quả cho cô sau "

Tổng Linh lịch sự gật đầu, liếc nhẹ Hàn Thiên, thấy anh đang trao đổi gì đó với người bên cạnh, cô bước nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài....

Hàn Thiên ngồi phía sau xe... ánh mắt đắm chiều nhìn ra phía ngoài...bàn tay nhịp nhàng trên gối...mắt thấy xe lái vào cổng lớn của khu biệt thự ngừng lại...Anh nhanh chóng xuống xe đi vào trong...

- " Cậu đến rồi à...ngồi đi "

Hạ Quân Vỹ một thân đồ ở nhà thoải mái mỉm cười khi nhìn Hàn Thiên bước vào...

- " Sau nay lại hẹn mình tới đây "

Hạ Quân Vỹ cười nhạt....không trả lời câu hỏi của anh...

- " Cậu sợ có người theo dõi à...mình nghĩ họ không có bản lĩnh đó...."

Hàn Thiên nhếch môi...đứng vậy theo sau anh còn có thêm hai xe của thuộc hạ anh...

nếu muốn có người theo dõi cũng thật khó....

Trong khi ba xe giống nhau...Mà Bill lại mang mặt nạ của anh...nếu có theo dõi chỉ đuổi theo xe của Bill, ai cần quan tâm đến anh làm gì....

Khi nhìn thấy thân ảnh từ trong bếp bùng trái cây đi ra...Hàn Thiên cũng hiểu vì sao dạo này Hạ Quân Vỹ không muốn rời nhà..

- " Mời mọi người dùng trái cây "

Tần Lam nhẹ nhàng để đĩa trái cây xuống...

gật đầu chào Hàn Thiên...rồi ngại ngùng bước vào trong...

- " Lần sau đưa cô ấy đến " Overnight" mình sẽ đưa bảo bối nhà mình theo..."

Hàn Thiên....cầm ly nước trà nhâm nhi, nhưn mảy nhìn Hạ Quân Vỹ....

- " Chỉ cần bảo bối nhà cậu không dạy hư cô ấy là được "

Hàn Thiên mỉm cười, tặng ngay Hạ Quân Vỹ ánh mắt cảnh cáo....Bảo bối nhà anh ngoan ngoãn hiểu chuyện...dạy hư gì chứ...Ừ thì đôi lúc cũng nghịch ngợm một chút...Nhưng vô cùng đáng yêu...

- " Vào chuyện chính...mình tìm được chỗ ở Di Lan rồi "

Không phí thời gian đùa bỡn...Hạ Quân Vỹ trở lại bộ dáng nghiêm túc thường ngày..

- " Cậu chắc chứ "

Đôi mắt nâu màu hổ phách nheo lại...Hàng chân mày đen chau nhẹ...

"- Cậu xem đi..."

Hạ Quân Vỹ lấy trong hồ sơ một sấp hình đưa cho Hàn Thiên...

Cầm từng tấm hình lên xem...tuy khuôn mặt Hàn Thiên không lộ rõ cảm xúc...nhưng làm bạn bao nhiêu năm...Hạ Quân Vỹ biết Hàn Thiên đang đau lòng...khi nhìn những tấm hình mẹ mình hốc hác xanh xao...về mặt thần thờ ngồi trong khuôn viên một bệnh viện tâm thần...

"- Trương Cảnh đưa Di Lan vào đây mới nửa năm nay...Bệnh viện tâm thần Tu Viện này nằm ở Thị trấn Cooperstown của New York...Tuy nó rất nhỏ và còn hoang sơ...

nhưng cậu yên tâm đi được các Sơ ở đây chăm sóc rất tốt...Nếu không có gì thay đổi trước ngày đính hôn của cậu với Tống Như mình sẽ đưa Di Lan về nước....."

Hàn Thiên im lặng nghe Hạ Quân Vỹ nói...anh không hỏi thêm kế hoạch cứu mẹ anh như thế nào vì anh biết Hạ Quân Vỹ đã có cách của mình...nhiệm vụ của anh là đối phó với Trương Cảnh...trong thời gian này hẳn đang bị chuyện làm ăn thất bại bao vây...lại thấy bên anh không có động thái gì nên hẳn tạm thời tập trung lo chuyện buôn bán mà sẽ lo đi vụ việc của mẹ anh...

Đương nhiên anh sẽ còn làm hẳn không những lao đao...về những thất bại thảm hại mà còn phải trả giá đắt...cả đời vĩnh viễn không thấy được ánh sáng mặt trời...

"- Vỹ...cám ơn cậu..."

Hạ Quân Vỹ mỉm cười...với tình bạn của họ đã thuộc giới hạn hơn cả tình thân...

không chỉ li,tính toán,chỉ đơn giản giúp đỡ nhau khi cần...Lúc khi Hạ Quân Vỹ một mình tạo dựng sự nghiệp, Hàn Thiên đã giúp đỡ anh không ít...Thì những chuyện này đáng kể gì...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bí mật được tiết lộ

Tống Linh ngồi trên giường hai chân xếp bằng lại...tay ôm chiếc gối vào lòng...buồn chán chẳng biết làm gì...cô bấm điều khiển chuyển nhiều kênh trên tivi, nhưng chẳng có gì xem...Lúc chiều Hàn Thiên gọi về nói sẽ về trễ...nhưng bây giờ đã gần mười giờ rồi...sao anh còn chưa về...Tâm trạng buồn chán...tay không ngừng bấm chuyển kênh...ánh sáng trong phòng nhấp nháy liên hồi.

" Cạch"

Cửa phòng mở ra...người đàn ông cô chờ đợi cuối cùng cũng đã về...

Tống Linh đang định chu môi tính toán chuyện lúc sáng anh làm cô bẽ mặt...Nhưng chưa kịp giận hờn...đã thấy Hàn Thiên bước đến bên giường...ngồi xuống kéo cô vào lòng ôm chặt...Tống Linh ngờ ngác mở tròn mắt...hoi cục cựa người...muốn nhìn xem anh bị làm sao...

"- Ngoan...ngồi im để anh ôm một chút "

Giọng anh khàn khàn...như ần nấn mang chút cô đơn...đau lòng...Tống Linh ngoan ngoãn ngồi im...dựa hẳn thân thể mềm mại vào lòng cho anh ôm chặt...cô biết anh đang có chuyện khiến anh đau lòng...

Trên đời này ngoài cô và Di Lan mới khiến anh bận tâm...Hiện giờ cô đang bên cạnh anh vậy chỉ còn liên quan đến mẹ anh mà thôi...Tống Linh đưa bàn tay nhỏ nhắn vuốt nhẹ tấm lưng dày rộng của anh...từng chút...từng chút một như đang vỗ về trái tim của anh...Ngồi ôm nhau một lúc...Hàn Thiên mới buông cô ra...bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt mịn màng của vợ...

"- Thiên...anh tìm được mẹ rồi sao? "

Tống Linh ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, lo lắng hỏi nhỏ...

"- Ừ"

Hàn Thiên gật đầu...đôi mắt hiện lên vẻ đau lòng...

"- Thật không anh...khi nào chúng ta sẽ đưa mẹ về "

Cô kích động níu áo anh..về mặt vui mừng khôn xiết...

" Quân Vỹ sẽ tìm cách đưa mẹ về nước trong thời gian sớm nhất...."

" Vậy sao anh không vui...chúng ta sắp được gặp mẹ rồi"

Không muốn cô lo lắng...Hàn Thiên hít thở sâu...cười nhạt...xoa xoa khuôn mặt đang lo lắng.

" Ủ...anh đâu có không vui..."

Tổng Linh...nắm lấy bàn tay đang xoa mặt mình..

" Thiên em biết anh đang nhớ mẹ..em cũng nhớ mẹ....Khi nào mẹ trở về...chúng ta sẽ báo hiếu cho mẹ thật tốt...được không anh?..."

Giọng nói nhẹ nhàng...ánh mắt to tròn đầy vẻ chân thành sâu sắc...Khuôn mặt trắng mịn, non nớt...hiện rõ trước mắt anh...Hàn Thiên gạt đầu...ôm chặt lấy cô...vừa cảm động vừa yêu thương, hít lấy hương thơm tươi mát trên người cô, anh lại thấy bình yên đến lạ kì..

Tổng Linh dang rộng hai tay siết chặt vòng eo của anh...khuôn mặt vui vào ngực lắng nghe nhịp tim đang đập nhanh của anh...

Người đàn ông của cô...Luôn mạnh mẽ chống chọi với sóng gió...khi mệt mỏi...có lúc cũng sẽ yếu lòng..cô biết những lúc này...anh rất cần vòng ôm an ủi vỗ về của cô...

Trong căn phòng tư mật của ngôi biệt thự sang trọng..Đây là ngôi biệt thự Trương Cảnh mua riêng nằm ở ngoại ô..Còn căn biệt thự của Hàn gia do Hàn Thiên đứng tên, dĩ nhiên Hàn Thiên không bao giờ để cho ông được sống trong đó,nên dù có tức giận ông cũng phải ngậm ngùi dọn ra ngoài.....

" Ông chủ...Jonk nói bên chúng ta giao hàng không an toàn...Hắn muốn lần địa điểm giao sẽ tại Nhật Bản...mọi chi phí vận chuyển bên hắn sẽ lo...Ông chủ thấy như thế nào...."

Tên thuộc hạ đứng trước bàn làm việc nhìn người đàn ông đang trầm tư suy nghĩ..

Trương Cảnh đứng ngay cửa sổ...trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ..

Jonk là người đứng đầu mafia có thế lực lớn mạnh ở Nhật Bản...Một điều quan trọng..

Nếu giao hàng bên ấy, ông nghĩ sẽ an toàn hơn bên đây....Vì vừa rồi chuyển hàng ông vừa bị bắt..gây không ít ồn ào với cảnh sát trong nước.

" Được...chuyến này giao ở Nhật Bản"

" Vâng "

Chuyến hàng này nếu giao trót lọt...lợi nhuận chẳng những bù đắp lại tổn thất chuyến hàng vừa bị thất thoát, ông còn kiếm số tiền không nhỏ cho vào túi...Trương Cảnh nhếch môi đầy đắc ý.

Khi thuộc hạ rời đi...cửa phòng nghỉ mở ra...chẳng mấy giây sau bàn tay trắng mịn choàng qua eo Trương Cảnh..

" Cảnh! em thấy rất lo...liệu có an toàn không anh?"

" Lo gì...yên tâm..em đừng nghĩ ngợi linh tinh"

Diệu Tuyết im lặng không nói nữa dựa đầu vào lưng ông..vì bà hiểu tính Trương Cảnh hơn ai hết...một khi ông đã quyết định thì không thể nào lay động được gì.

"Em chỉ cần lo chuyện đính hôn cho Tiểu Như cho tốt là được..."

"Vâng...mọi thứ em đã chuẩn bị tốt...anh yên tâm.."

Trương Cảnh gạt đầu...nhìn về phía xa xăm...nhà từng khói thuốc trắng nghi ngút lượn lờ....

Tại công ty...Tập đoàn chính SAP....

Trong phòng họp..rộng lớn...mọi người thay nhau trình bày...Hàn Thiên ngồi nghe rất nghiêm túc...Khi ánh mắt liếc nhẹ về mặt bồn chồn...bàn thần...không dễ tâm vào cuộc họp của Trương Cảnh...môi mỏng nhếch nhẹ...

- "Được rồi...không có gì nữa.... cuộc họp kết thúc"

Hàn Thiên không mấy may quan tâm, người đang ngồi vào chiếc ghế chủ tịch..ra lệnh kết thúc buổi họp...Mọi người ngại ngùng nhìn sang Trương Cảnh...thấy ông không ý kiến nên cũng đồng loạt đứng dậy...

- " Chủ tịch...tan họp rồi "

Từ Trúc ngồi bên cạnh nhắc nhở... Trương Cảnh lấy lại tinh thần lúc này phòng họp chỉ còn rã rác vài người... vừa xấu hổ vừa tức giận...Ông quay sang nhìn Hàn Thiên.... anh thông thả đứng dậy....cùng thư kí riêng của mình chuẩn bị đi về phía cửa..về mặt lạnh nhạt chẳng buồn nhìn ông ta...

- " Còn hơn một tuần nữa là đính hôn của con..Bên Tổng gia gọi điện muốn con cùng đi thử trang phục với Tổng Như...con xem.. "

Hàn Thiên dừng bước đầu cũng không ngoảnh lại...cất ngang lời Trương Cảnh

- " Tôi không rảnh...mà cũng không muốn đi...đừng làm phiền đến tôi.. "

Thân hình cao lớn...ngông cuồng...chẳng quan tâm sắc mặt khó coi đến đỉnh điểm của Trương Cảnh..đỉnh đặc ra ngoài...Trong lòng cười nhạt...xem ông có may mắn trở về xem tôi đính hôn được hay không hãy nói...

Trương Cảnh cầm hận nhìn tấm cửa đóng chặt...nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hàn Thiên, cùng Trương Hải chăm chú nhìn vào màn hình tinh thể lỏng trong phòng kín....

- " Thiên...mình đã âm thầm bắt giữ Trần Lạc rồi...tin mừng cho cậu...hắn đã khai nhận tất cả...năm năm trước người sai hắn gây ra tai nạn xe cho ba cậu là Tiêu Thái...là thuộc hạ thân cận của Trương Cảnh..."

Trình Viện trưởng phòng cảnh sát điều tra có tiếng trong giới phòng chống tội phạm...

Anh ta là bạn của Trương Hải giới thiệu đã giúp Hàn Thiên điều tra vụ án này hai năm qua...Tuy nhiên...Trương Cảnh đang giữ lấy điểm yếu của Hàn Thiên nên anh ta từng bước nhẹ nhàng, không dám đánh rắn động cỏ..

- " Ba ngày nữa hắn sẽ sang Nhật thực hiện phi vụ...lúc đó cậu sẽ ra tay với Tiêu Thái "

Trương Hải nheo mắt nói ra suy đoán của mình...

- " Haha...làm gì cũng dễ Đại luật sư như cậu nhìn ra "

Tình Viện liếc nhẹ người vẫn im lặng lúc giờ...

- " Thiên...chúng ta theo vụ này hai năm rồi...đã đến lúc kết thúc... bắt tại trận hắn giao hàng quốc cấm hai tội danh cộng lại mình nghĩ tuổi già của hắn sẽ là địa ngục...có điều.... "

- " Chuyện gì...? "

Mọi lời nói của Trình Viện, Hàn Thiên đều tán thành...nhưng thấy sự ái ngại trong mắt của Trình Viện...anh biết có anh ta có điều khó nói...

- " Quan hệ của Diệu Tuyết và Trương Cảnh chúng ta cũng đã biết...Bao năm qua Trương Cảnh che giấu rất kỹ...mối quan hệ...giữa ông ta và Tổng Như...Cậu nên nói rõ mối quan hệ...của ba người nhà họ cho Tổng Linh biết...để cô ấy không bị tình thân lợi dụng "

Hàn Thiên gật đầu xem như đã hiểu...Đúng là anh chưa nói rõ cho cô biết Tổng Như là con gái của Trương Cảnh...Cô chỉ biết và cứ ngỡ Diệu Tuyết có mối quan hệ ngoài luồng với Trương Cảnh khi ba cô qua đời...Cũng vì chính như vậy nên khi thấy Diệu Tuyết bỏ thuốc làm suy yếu và tê liệt thần kinh vào sữa của Quách Danh...Tổng Linh chỉ cảnh tỉnh bà...yêu cầu bà ta ngưng ngay việc làm của mình...nếu không cô sẽ tung ra Camera quay được...Bảo bối nhà anh rất thông minh...Nhưng cô lại không ngờ được sự tàn nhẫn của mẹ mình, đổi lại điều kiện Diệu Tuyết đồng ý không ra tay với Quách Danh, là cô bị đưa ra nước ngoài...cô đã đem bằng chứng đi theo...nếu trong tay cô không giữ bằng chứng đó...Hàn Thiên không dám nghĩ...Họ sẽ làm gì cô...Tổng Linh biết Diệu Tuyết sẽ không dám ra tay với Quách Danh...vì một khi Quách Danh có mệnh hệ gì...cô sẽ tung bằng chứng cho pháp luật lần Ban cấp cao của công ty...chẳng những tài sản không được hưởng một xu mà còn phải đối mặt với pháp luật...

Nên bà ta không dại gì mà làm...bao năm qua cũng xem Tổng Linh như cái gai trong mắt...Hiện nay clip bằng chứng đây...Tổng Linh đã đưa Hàn Thiên cất giữ dù cô có lưu trong mail...nhưng vẫn không an toàn bằng việc đưa anh bảo quản...

Giờ nghe Trình Viện nhắc nhở...anh càng thấy thương vợ mình hơn...Ngây thơ đơn thuần như cô không hiểu sao lại sinh ra từ một người mẹ như Diệu Tuyết....

Cuộc họp bí mật kết thúc...Hàn Thiên đưa Trương Hải xuống lầu...

- " Hai người trò chuyện gì lâu thế...Em đói chết mất rồi nè "

Tổng Linh....đặt cằm lên thành sofa chu miệng lên án hai người đàn ông..

Hàn Thiên buồn cười ngồi xuống kéo cô vào lòng..

- " Sao em không ăn trước đợi anh làm gì "

- " Không có anh..em ăn không ngon miệng "

Hàn Thiên cưng chiều nhéo má cô...lòng ngọt ngào hơn được cho ăn kẹo...

Trương Hải quá quen với cách thức xem người như không của hai người.. Tự nhiên ngồi xuống ăn trái cây...chẳng buồn quan tâm..

- " Hải..ăn cơm rồi về.. "

Hàn Thiên nhướn mày nhìn Trương Hải..

Khi ba người yên ổn ngồi vào bàn cơm..điện thoại Trương Hải reo lên..

- " Anh nghe...ngoan đừng sợ..nói anh biết địa chỉ...được...được...anh đến ngay..."

Giọng điệu gấp gáp rất không phù hợp với bản chất bình tĩnh của người làm luật sư như anh ta..

- " Hai người ăn đi....tôi đi trước nhé "

Không đợi mọi người phản ứng..Trương Hải nhanh chóng lấy áo khoác rồi đi..

- " Thiên...anh Hải bị làm sao vậy "

Tổng Linh ngậm đầu vào miệng...ngờ ngạc nhiên hỏi khẽ...

- " Anh cũng không biết...em ăn đi...mặc kệ cậu ta "

Hàn Thiên gấp đồ ăn bỏ vào chén của cô...Tổng Linh gạt đầu tập trung ăn uống...cô thật sự rất đói...Hàn Thiên biết Trương Hải rời đi, có liên quan đến cô gái đó...Mấy ngày nay anh có nghe Dương Phong nhắc đến, dạo này Trương Hải đặt mọi tâm tư cho cô gái nhỏ nào đó...anh nghĩ chắc là cô gái gọi điện vừa rồi.. mới khiến cậu ta lo lắng đến thế....Cũng mong rằng cậu ta sẽ tìm được một nửa của đời mình....

Nhìn xuống bảo bối của mình, đang say sưa ăn ngon lành...anh nở nụ cười hạnh phúc...

Chỉ cần mỗi ngày nhìn cô bình yên vui vẻ trong vòng tay anh...thì sóng gió ngoài kia có là gì...anh cũng sẽ vượt qua...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đau lòng

Vừa mới tan cuộc họp..Hàn Thiên cùng các cấp lãnh đạo bước ra khỏi phòng..

Khi đi ngang phòng thư ký..Liếc nhìn bảo bối nhà anh đang học việc hăng say..môi mông nhẹ thành đường cong đẹp mắt.

Đúng vậy Tổng Linh đầu phóng vẫn hơn một tuần nay,cô đang trong thời gian học việc..

Đúng ra cô được đưa qua bộ phận sản xuất..nhưng anh muốn giữ cô lại bộ phận thư ký... Vì sẽ gần anh hơn..Muốn gặp mặt hay quan sát cô mọi thứ cũng dễ dàng..

- " Tổng Giám Đốc "

Thư Ký Lâm vừa thấy anh liền nhanh miệng chào hỏi...Nghe thấy Tổng Linh cũng ngẩng mặt lên...chỉ nghe Hàn Thiên bỏ lại một câu..rời đi thẳng vào phòng làm việc..

- " Kêu người pha tôi ly cà phê..Còn nữa cô gọi điện liên hệ bên Dương Tổng chiều nay đến gặp tôi..chuyển fax này cho công ty họ tham khảo "

Phòng thư ký của Ask trực thuộc từng phòng ban..Riêng Phòng thư ký của tầng dành cho Tổng Giám Đốc...Hơn một chục người...Nhưng mỗi người có

công việc riêng..như sắp lịch trình..nhận cuộc gọi..soạn văn bản.. thông báo v.v..

Chỉ có thư kí Lâm cũng chính là trưởng phòng thư kí..tuổi ngoài trung niên.. đã làm việc ở Ask hơn mười năm..luôn túc trực bên cạnh Hàn Thiên khi cần..Nhưng nhiệm vụ bưng nước hay trà thường do cô ta làm..Vì Hàn Thiên không thích tiếp xúc với những người khác...

Nhưng một tuần nay công việc bưng trà nước đã không thuộc về cô ta lo liệu nữa rồi

- " Tiểu Linh à..cô lo đi pha cafe cho Hàn Tổng đi "

- " Vâng "

Tổng Linh mỉm cười quay người vào phòng pha chế...Thư kí nhìn theo thân ảnh ngỡ ngàng, lắc đầu mỉm cười, tuy mới làm cùng một tuần nhưng cô rất thích cô bé này..Vừa xinh đẹp lại thông minh...nhanh nhẹn trong công việc..Một điều đặc biệt không bị Tổng Giám Đốc bài xích..Lúc Hàn Thiên bảo cô ta giao công việc trà nước cho Tổng Linh...cô ta hết sức ngạc nhiên nhưng nhìn vẻ mặt không cảm xúc lạnh lùng của anh,cô ta chỉ cảm thấy thương cảm cho cô gái nhỏ kia mà thôi..Chỉ mong cô bé ấy có thể vượt qua được thời gian thử việc....

- " Hàn tổng..Lúc anh đang họp Tổng tiểu thư có gọi điện hỏi anh có ở đây không?"

Hàn Thiên gỡ nút áo khoác cờ ra vắt trên thanh treo đồ rồi nhàn nhã ngồi vào bàn làm việc...Giống như nghe phải chuyện phiếm....anh hờ hững trả lời..

- " Tôi biết rồi cậu đi làm việc của mình đi "

Nhưng trợ lý Tần chưa ra khỏi cửa thì người vừa mới nhắc lại xuất hiện...Tổng Như mỉm cười nhìn người đàn ông ngồi sau bàn làm việc đang cau mày nhìn cô..Tổng Như gượng gạo..

- " Thiên..em xin lỗi đã đến mà không báo trước..."

- " Hai người ra ngoài đi.."

Hàn Thiên cắt lời Tổng Như...Thư kí Lâm còn đang bối rối vì để Tổng Như đi vào mà không báo trước... nghe thế như được ân xá cùng trợ lý Tần lui nhanh ra ngoài..Thư kí Lâm vỗ vỗ ngực thở hắt ra...nhìn tài liệu trên tay cô ta còn phải đi nhanh vào phòng gửi fax cho đối tác nữa...

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tổng Như để túi xách xuống, lưu luyến nhìn bóng người mà cô yêu thương sâu sắc.

- "Thiên! chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?"

Ánh mắt động lại sự đau lòng...e dè lên tiếng..

- "Chuyện gì?"

Tiếng nói lạnh nhạt về mặt chán ghét biểu thị rõ trên khuôn mặt sắc nét của người đàn ông..

Tổng Như cắn môi..lấy hết can đảm bước từng bước gần Hàn Thiên..

- " Chúng ta chuẩn bị đính hôn..Hôm nay anh đi thử đồ với em được không?"

- " Tôi không có thời gian"

Cả đầu cũng không ngẩng lên...tay không ngừng phê duyệt vào các tập giấy tờ...

Sự lạnh lùng của Hàn Thiên khiến Tổng Như cảm thấy bị tổn thương...khuôn mặt trang điểm kỹ càng cũng không che dấu nét mặt trắng bệch đến đau lòng của cô...Càng nhìn khoảng cách gần...Tổng Như mới hiểu mình lưu luyến người đàn ông này biết bao..Dù anh đối xử với cô tàn nhẫn ra sao cũng không khiến cô muốn buông bỏ anh được mà chỉ một lòng muốn có được anh...

Nghĩ thế Tổng Như lấy hết can đảm...nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của anh..Hàn Thiên không ngờ cô ta làm thế..anh không giựt ra chỉ cau mày ngẩng đầu xem cô ta muốn gì..

- " Thiên anh đừng lạnh nhạt với em như thế...Dù sao chúng ta cũng sắp đính hôn...Anh không thích gì ở em..anh cứ nói em...em sẽ sửa đổi được không anh "

Đôi mắt to về rất đẹp giờ đây ánh lệ...trực trào...

- " Buông ra "

Tiếng nói rất nhẹ...nhưng Tống Như nghe được anh đang tức giận...ghe tởm khi cô chạm vào anh...Cô không cam lòng khi mình bị đối xử như vậy...đây là người đàn ông tương lai sẽ là chồng cô...nhưng tại sao lại đối xử tàn nhẫn với cô như thế...Tống Như nuốt nước mắt...nghe n ngào..

- "Thiên..do anh không tiếp xúc với em nhiều nên anh chưa có cảm giác với em...Em...em..."

Bỗng trong lòng Tống Như lóe lên...cô muốn thử...Cô tin chỉ cần mình kiên trì thì Hàn Thiên cũng sẽ xiêu lòng..

Khi Hàn Thiên đang ý định rút tay ra...

Tống Như đã khom lưng ôm lấy anh môi đỏ hạ xuống...Hàn Thiên nhanh mắt nghiêng mặt né tránh nụ hôn của cô...nụ hôn rơi vào gáy tai anh...

Mắt Hàn Thiên nhất thời lạnh đi, đang tính đẩy cô ra....thì lúc này...Cửa phòng làm việc bỗng bị đẩy ra. Một bóng người đứng chết trân tại cửa, đồ dẫn nhìn hình ảnh nóng bỏng trước mắt,caphe nóng trong tay âm thầm rơi trên mặt đất.Nước sôi nóng hổi bắn văng tung tóe làm bóng luôn cả cổ tay trắng noãn. Tống Linh cũng chẳng còn cảm giác đau là gì, chỉ biết sững sờ đứng nhìn hai người.Trái tim cảm thấy đau đớn khó chịu khiến cô không thể nào thờ được nữa.

- " Cút"

- " Á"

Hàn Thiên tức giận đẩy mạnh Tống Như ra...cô ta không giữ thăng bằng té chồng vó trên thảm....Ánh mắt Hàn Thiên như dao sắc có thể đâm xuyên thủng cô ta...cả người Tống Như sợ hãi co rúm..

- " Kêu bảo vệ, đưa Tống Như cút khỏi công ty cho tôi "

Tiếng ra lệnh như rít qua kẽ răng được truyền qua điện thoại...nhìn bàn tay đỏ ửng của người con gái phía trước.. Hàn Thiên đứng dậy rào bước tiến nhanh về phía Tống Linh...Tuy lúc đầu cô có ngạc nhiên và đau lòng nhưng khi nhìn Tống Như thê thảm trên mặt đất...Tống Linh lấy lại tin thần cô không thể để mình làm hỏng mọi việc của anh...

Mắt to tròn nhìn anh...đầu lắc nhẹ...

- " Hàn tổng tôi xin lỗi...tôi sẽ kêu người dọn ngay...tôi sẽ pha cafe khác cho hai người "

Tầm năm bước nữa sẽ nắm được tay cô...

nhưng khi thấy thân ảnh nhỏ, cuối đầu mở cửa đi ra...Hàn Thiên như được xối gáo nước lạnh, đầu óc trấn tĩnh...cô vì lo lắng anh không giữ được bình tĩnh sẽ bại lộ mọi chuyện....

Hàn Thiên cắn chặt răng...quay người về bàn làm việc..

- " Nếu không muốn tiệc đính hôn bị hủy đừng thử sức nhẫn nại của tôi "

Tống Như lao đảo đứng dậy...yếu ớt đến đáng thương..

- " Em xin lỗi...anh đừng giận..em quá nóng lòng....em...em đi ngay "

Tống Như nhìn anh sâu sắc, cầm lấy túi xách rời khỏi phòng... Cẩn chặt môi... Vừa rời nhìn về mặt đau lòng của Hàn Thiên cô biết anh còn rất lưu luyến Tống Linh...Dù không có được tình yêu của anh cô cũng không cam lòng để hai người họ đến bên nhau....

Vậy thà làm ngọc nát đi...Có đau đớn thì cũng không phải một mình cô gánh chịu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đỗ ngọt

Tống Linh đưa bàn tay vào nước xối rửa...cho vết phỏng không bị đỏ...

Bên tai nghe từng tiếng của giày cao gót...Tống Linh quay đầu lại,đã thấy Tống Như đứng ngay cửa nhà vệ sinh nữ nhìn cô...Không còn vẻ chật vật..thê thảm như lúc vừa rồi...lấy lại vẻ quyền rũ...xinh đẹp như ngày thường...chỉ là ánh mắt lóe lên tia hận ý nồng đậm không hề che giấu...Tống Linh dễ dàng nhận ra...

- " Vừa rồi em không sao chứ?"

Tổng Linh thoải mái ăn cần hỏi thăm...

- "Đừng đóng kịch với tôi...Không có bà nội hay Hàn Thiên ở đây...chị đừng tỏ ra là thiên thần...Sao? thấy tôi chật vật...bị anh ta đối xử tàn nhẫn như vậy...chị hà hê lắm phải không?"

Tổng Linh chớp chớp mắt...đấy...đây mới là đứa em gái của cô...Nụ cười vẫn hăng trên môi...

- "Nếu nói về diễn kịch chị vẫn thua em và mẹ...Còn chuyện của em và Hàn Tổng không liên quan đến chị..bây giờ chị là người đã kết hôn, em nên cẩn thận trong lời nói "

Tổng Như nhủ mảy xem cảm xúc thật sự của Tổng Linh...nhưng nhìn mặt cô vẫn bình thản...bộ đáng tự nhiên cho tay vào hong khô...Càng thêm tức giận..

- "Tôi mặc kệ trong lòng chị nghĩ gì...Cả đời này Hàn Thiên chỉ có thể là của tôi...chị nhớ đó.."

Nói rồi...nện guốc xuống sàn nhà rồi đi...Tổng Linh mím môi..nhìn bàn tay đỏ ửng của mình...bây giờ cô mới cảm thấy đau nhói...

Tổng Linh xin nghỉ làm buổi chiều...Khi cô vừa mở cửa phòng đã nghe tiếng xe ngừng trong sân...chân như đổ chì...Tổng Linh không mở cửa bước vào chỉ đứng đó...đến khi nghe tiếng bước chân vội vã..kế tiếp là một vòng tay ôm cô từ phía sau...Hơi thở người đàn ông phả vào mặt mình....

- " Xin lỗi..em...bảo bối "

Tổng Linh mím môi im lặng...cô không giận vì đau...hay vì bị Tổng Như đã kích...mà là anh để Tổng Như hôn anh...Không cần vô tình hay cố ý.... nhưng cô rất khó chịu...

- "Đừng đụng vào em..bắn chết đi được"

Hàn Thiên vừa đau lòng vừa buồn cười...xoay người cô lại...trán kề trán...

- " Anh đã tắm rửa sạch sẽ...bộ quần áo đó cũng đã vứt vào sọt rác luôn rồi..."

Đúng là bộ quần áo này không phải bộ quần áo lúc sáng...nhưng lòng cô vẫn không dễ chịu được chút nào.. Bàn tay nhỏ nhắn đẩy anh ra..giận dỗi bước vào phòng...nhưng không ngờ lại đụng phải vết bỏng..

- " Á "

Tổng Linh đau đốn hô nhỏ...đau đến mức mắt đỏ lên...

- " Để anh xem "

Khi thấy cô muốn rút tay về...Hàn Thiên quát nhẹ.. nhìn mu bàn tay đỏ đến cổ tay..lòng anh siết lại...

Bé cô lên...nhanh chóng vào phòng đặt Tổng Linh lên giường...Anh xoay người ra khỏi phòng rồi một lúc sau trở lại trên tay là một hộp y tế...

- " Ngoan..cởi áo khoác ra...để anh bôi thuốc

"

Tổng Linh im lặng nhưng vẫn không từ chối để anh giúp cô cởi áo khoác...Đặt áo khoác sang một bên...cầm bàn tay nhỏ bị phỏng..

Hàn Thiên rửa qua sạch sẽ...rồi nhẹ nhàng thoa thuốc...khi thấy chân mày Tổng Linh nhíu lại..anh lại ngừng động tác...đưa lên miệng thổi thổi cho vết bỏng đỡ rát...rồi quan sát chân mày cô thả lỏng..anh mới tiếp tục thoa...Mỗi động tác...cử chỉ...điều nhẹ nhàng như nâng niu bảo vật trong tay sợ chỉ cần mạnh tay sẽ vỡ nát....

Tổng Linh còn đau lòng nào mà giận hờn...

cô luôn tin tưởng anh tuyệt đối..chỉ là tính chiếm hữu cô rất cao..nên khi bất kì người phụ nữ nào chạm vào anh..cô cũng điều không thích...

- " Còn đau không em? "

Sau khi thu dọn mọi thứ...Hàn Thiên trèo lên giường...Ôm cô vợ nhỏ mặt mày vẫn còn bí xị vào lòng...muốn hôn lên đôi môi đỏ đang phụng phịu giận dỗi...Ai ngờ Tổng Linh nghiêng mặt tránh đi...

- " Anh..không có để cô ta hôn trúng môi "

Về mặt lạnh lùng hằng ngày...giờ phút này ôn nhu đến khó tả...chỉ mong làm sao tìm cách dỗ dành cô vợ nhỏ...

Tổng Linh ngẩng mặt...mắt to hung dữ nhìn Hàn Thiên..

" Anh tiếc nuôi lắm phải không?"

Hàn Thiên bật cười lợi dụng sơ hở hôn chụt vào môi cô..

" Nhóc con...em biết tội vu khống sẽ bị xử phạt ra sao không hửm "

Vừa nói còn mút mạnh vào môi cô mấy cái...

Tổng Linh xoay mặt chẳng thèm nhìn anh...Hàn Thiên thở dài..siết chặt vòng tay....

" Đừng giận nữa...anh cũng không ngờ cô ta hôm nay lại to gan đến vậy...Lúc nhìn tay em bị phỏng đến đỏ ửng anh rất muốn bóp chết cô ta...Nếu không vì em vì mẹ...anh sẽ không nhân nhượng..Xin lỗi em..vì để em chịu nhiều thiệt thòi"

Đầu anh vùi vào hõm vai cô...thăm thì từng tiếng lòng..

Con giận đã không thấy tâm hơi...ngược lại cảm thấy ái ngại..vì mình trẻ con, giận hờn vô cớ...

" Em không có giận anh "

Khuôn mặt nhỏ nhắn đau lòng..

Hàn Thiên ngẩng mặt nhưn mày nhìn cô...mặt Tổng Linh ửng hồng..cúi đầu lí nhí...

" Em chỉ thấy khó chịu....nơi đây rất khó chịu "

Bàn tay nhỏ nhắn đặt vào nơi trái tim đang đập...Năm bàn tay vẫn còn đỏ ửng đưa lên môi hôn nhẹ...

" Xin lỗi em...Anh sẽ không để chuyện này lặp lại nữa..."

Tổng Linh choàng tay qua cổ anh..gục đầu vào ngực Hàn Thiên...ngoan ngoãn như con mèo nhỏ hiểu chuyện...Không chú ý ánh mắt giao hoạt của chồng mình..Anh biết cô rất nhẹ dạ...chỉ cần tỏ ra ủy khuất, dỗ ngọt một chút là con giận vợ anh sẽ nguôi ngoai nhanh thôi...

Hôn lên mái tóc đen mượt...mỉm cười hài lòng...ôm cô vợ nhỏ trong lòng còn đang thương cảm cho anh...

" Tiểu Linh "

Từ chuyện này Hàn Thiên quyết định nói rõ một lần cho cô biết.

" Dạ"

Vuốt nhẹ khuôn mặt mịn màng của vợ...

" Anh có chuyện này muốn nói với em "

" Chuyện gì thế anh? "

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Hàn Thiên làm lòng cô lo lắng..

" Thật ra...Tổng Như..không phải là em ruột của em..."

" Hà...chẳng lẽ...?"

Sự việc này khiến Tổng Linh hơi bất ngờ nhưng khi suy nghĩ lại mọi chuyện...cô như hiểu được gì đó...

" Đúng vậy...ba của Tổng Như là Trương Cảnh "

Điều cô nghĩ là đúng, nhưng sự thật này có phần làm cô hoảng hốt..

Hàn Thiên vuốt nhẹ mi tâm của vợ...đem mọi chuyện liên quan đến Trương Cảnh và Diệu Tuyết kể một lượt cho cô nghe...Dựa vào lòng anh...Tổng Linh chậm rãi nghe anh nói...

" Thì ra là như vậy...Bây giờ em mới hiểu vì sao mẹ không có tình thương với em...lúc đầu em cứ ngỡ vì em biết được bí mật của mẹ...nhưng bây giờ suy nghĩ lại...không phải thế...Còn Tổng Như từ lâu đã biết mọi chuyện nên nó luôn ghét em ra mặt...

Thiên! vậy là bao năm qua bà nội cũng giống em, đã bị họ lừa dối...Vậy mà em còn canh cánh trong lòng với Tống Như về chuyện của anh...Thì ra bọn họ điều có âm mưu riêng "

"Anh nói cho em biết..để em không bị họ dùng tình thân lợi dụng...Còn bà nội em..tạm thời chúng ta khoan cho bà biết..tránh đánh cò động rấn"

Tống Linh gật đầu...rút vào lòng anh..ôm chặt lấy anh..

" Thiên...có anh thật tốt "

Hàn Thiên biết cô đau lòng...dù là bao năm qua cô luôn sống trong sự lạnh nhạt của những người cô xem là máu mủ...

Nhưng khi biết rõ mọi chuyện lòng cô lại thấy nhẹ nhõm..nhưng lại thấy đau lòng cho ba cô...đến khi chết đi cũng không hề biết được sự thật mình bị lừa dối....

Trong những lúc này cô cảm thấy mình vô cùng may mắn...có anh bên cạnh...được ôm anh...được anh bảo vệ trong vòng tay thế này...cảm giác đau lòng hay ứ khuất điều được xóa nhòa...

Hàn Thiên không trả lời...nâng mặt cô lên...hôn vào đôi môi mềm mại...anh dùng tình yêu...vỗ về...an ủi nói cho cô biết rằng..

Dù cả thế giới này có quay lưng lại với em Không những em còn có anh bên cạnh.Mà anh sẽ chống lại cả thế giới để bảo vệ em..

Tình yêu của anh là thế...yêu đến bất chấp lí trí...che mọi khiếm khuyết...chỉ cần em được bình yên....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Du lịch

Sáng sớm trong căn phòng ngủ ấm áp..ánh nắng le loi vào từng khe hở...chiếu rọi nhẹ nhàng vào đôi tình nhân đang say sưa ôm nhau ngủ trên giường..

"Reng...reng..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc...Hai người trên giường...không ai có ý định bắt máy, Hàn Thiên bực mình càng ôm chặt Tống Linh...lấy chăn phủ qua đầu hai người..hôm nay là ngày nghỉ của họ, rất khó chịu khi bị phá rối..Nghe tiếng chuông..anh biết không phải điện thoại mình reo là của vợ anh....Nhưng người gọi rất kiên trì...tiếng chuông này chưa dứt đã dồn dập tiếng chuông khác...Bị tiếng chuông phá rối...Tống Linh lấy tay đẩy đẩy vai Hàn Thiên...ý kêu anh lấy điện thoại cho cô...Hàn Thiên tung chăn ngồi dậy...cau mày nhìn chiếc điện thoại trên đầu tủ...Rất muốn một cước ném nó đi..buồn bực cầm lên...nhưng khi nhìn tên hiện thị gọi đến...ánh mắt sắc bén hiện lên..Ôm vai cô vợ nhỏ...nói khẽ bên tai cô...

" Mẹ em gọi "

Tống Linh mơ màng nghe anh nói..con buồn ngủ như tỉnh táo hẳn...mở mắt tròn cảnh giác nhìn anh rồi nhìn sang màn hình nhấp nháy...Từ ngày cô về nước có bao giờ mẹ cô gọi cho cô đâu...Tống Linh giờ tay muốn lấy máy...Hàn Thiên giờ điện thoại tránh đi...Tống Linh ngạc nhiên sau đó hiểu ý anh...Anh bấm nút mở lo lớn...để ngay miệng cho cô nói chuyện...Tay còn lại làm gối lót đầu ôm cô vào lòng..

" Mẹ "

Nhìn điện thoại vừa kết nối...Tống Linh gọi một tiếng..

" Ủ...con có rảnh không...mẹ có chuyện muốn hỏi con..."

Tiếng Diệu Tuyết vẫn nhẹ nhàng như hàng ngày nhưng giọng điệu lạnh nhạt xa cách...

" Dạ...mẹ nói đi ạ "

Liếc nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ...Thì ra cô và anh ngủ đến quên giờ quên giấc..bây giờ đã là buổi trưa...

" Mẹ nghe nói con đang làm tại phòng thư kí của Hàn Thiên "

Thì ra vấn đề nằm ở đây...lí do mẹ gọi đến...Tống Linh ngẩng mặt nhìn Hàn Thiên...

anh gật đầu..hôn nhẹ vào trán cô..ra hiệu cô trả lời..

" Dạ..đúng ạ..con chỉ mới thử việc thôi "

- " Nhưng tại sao lại không phải phòng thư kí các phòng ban..mà lại phòng thư kí của Tổng Giám Đốc..."

Hàn Thiên nhú mày...Tống Linh mỉm cười chua chát....

- " Mẹ nói gì con không hiểu ạ?"

- " Con là đứa thông minh...mẹ nói thẳng..

một là con xin xuống phòng ban thử việc..

Hai là con chấm dứt làm ở Ask đi..Nếu con muốn thử việc phòng ban khác mẹ sẽ giúp con..."

Tống Linh cảm thấy lòng ngực mình đau nhói.Tuy không cùng dòng máu thì sao...

Nhưng cô không phải bà cũng phải đứt ruột sinh ra hay sao? Tại sao một chút tình thương dành cho cô cũng không có...

- " Mẹ..con xin lỗi..con không thể làm theo ý mẹ được"

- " Con nói gì? Hay là con còn luyến tiếc Hàn Thiên...mẹ nói con biết Hàn Thiên sắp tới sẽ là em rể của con..còn con bây giờ đã kết hôn với Trương Hải con còn luyến tiếc cái gì?"

Diệu Tuyết bị lời từ chối của cô làm cho tức giận..

- " Con nghĩ mình không làm gì sai cả..con sẽ không thay đổi công việc"

Cô luôn tỏ ra ngoan hiền vì cô sợ làm hỏng việc của Hàn Thiên..Nhưng cô chưa bao giờ là người nhu nhược, người khác muốn đối xử ra sao cũng được..Huống hồ cô còn người đàn ông bên cạnh bảo vệ...Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì giận của vợ...Hàn Thiên đau lòng siết chặt vòng tay...

- " Nếu vậy con đừng hối hận "

Diệu Tuyết cũng không kiềm chế được tức giận...buông lời lạnh lùng.

- " Mẹ...mẹ đây là đang uy hiếp con đấy sao...mẹ..con đã từng nghĩ không biết con có phải là con của mẹ hay không? Nếu Tống Như là con gái của mẹ vậy con là gì.?Con không mong có được tình thương của mẹ..

chỉ mong có sự công bằng từ mẹ...Nhưng hôm nay con đã hiểu....Con xin nói lại một lần nữa...mẹ đừng đem sự uy hiếp ra để hù dọa con...Ngược lại...mẹ nên hiểu nếu mẹ bức con đến đường cùng..Con không biết mình sẽ nói gì với bà nội đâu "

- " Mày...mày dám...."

Diệu Tuyết hốt hoảng làm sao bà lại không hiểu lời nói của cô...

- " Con còn có việc...con cúp máy trước đây "

- " Mày..."

Tút...tút....tút....

Trả lời bà ta chỉ còn tiếng tút của điện thoại...Diệu Tuyết tức giận ném điện thoại xuống nệm..Tống Linh đứng là không mềm mỏng, đơn giản như bà nghĩ...Khi thấy Tống Như về khóc la um xùm...bà đau lòng chỉ muốn yêu cầu Tống Linh...chuyển đổi công việc...ai ngờ lại lấy phải kết cuộc như vậy..

Bên này sau khi tắt điện thoại...Tống Linh được Hàn Thiên ôm vào lòng...nhẹ nhàng xoa lưng...cô mím môi gục mặt vào ngực anh...

- " Ngoan...không giận nữa..."

Tống Linh im lặng nằm yên khoảng một lúc lâu...

- " Chồng ơi...em muốn đi chơi "

Giọng nói nũng nịu...trẻ con...mang chút giọng mũi...thương không tả xiết..

Hàn Thiên bật cười nheo mắt cô...cũng lâu rồi anh không đưa cô đi chơi...Để cô đi thư giãn đầu óc cũng không tệ....

- " Ừ..anh gọi thêm Quân Vỹ với bạn gái cậu ta nhé...Chắc chắn em sẽ thích cô ấy "

Để cô có thêm một bạn gái tâm tình..cũng không tệ..Bảo bối của anh vốn hoạt bát..anh không muốn vì những chuyện này khiến cô trở nên cô lập, ít nói..Dù cô lệ thuộc vào anh..làm anh rất vui...nhưng để cô có thêm bạn bè..đầu óc bớt phiền não hơn..Mà Tần lam là cô gái hiền lành rất hợp với vợ

anh...

Hai mắt Tổng Linh sáng lên..nhanh chóng gật đầu...từ trên người anh ngồi dậy...nhanh vào phòng tắm..làm vệ sinh sạch sẽ...Hàn thiên cũng xuống giường đi theo vào..hai người nháo nhào..ân ái một hồi...mới chịu trở ra...chuẩn bị cho chuyến đi chơi xa...Nhưng có điều Tổng Linh không ngờ một câu đi chơi của cô...Lại là chuyến du lịch hoành tráng...

Trên bờ biển thơ mộng Maldives...Hai cặp tình nhân, bề ngoài nổi bật khiến các du khách nơi đây không ngừng xuýt xoa...

Tổng Linh vui vẻ cười tít mắt...trò chuyện vui vẻ với Tần Lam..hai cô gái chỉ mới gặp nhau nhưng hòa hợp thân hơn chị em...

Sau khi ngồi vào ca nô...chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ...Hàn Thiên cùng Hạ Quân Vỹ đồng loạt hướng hai cô gái mình vẫy gọi...

Tổng Linh và Tần lam được trang bị bộ đồ bơi màu đen...phủ kín từ đầu đến chân..Để tiện một hồi dễ dàng lặn xuống biển..Tuy không hờ hang nhưng lại tôn lên đường cong duyên dáng của hai cô gái..Bên ngoài còn được trang bị áo phao...

- " Tiểu Linh ôm chặt anh.. "

Hàn Thiên không yên tâm..tuy đã có đồ bảo hộ khóa cô chặt vào người anh...nhưng anh vẫn cảm thấy không yên tâm..

- " Em biết rồi... "

Tổng Linh thích thú không thôi...miệng cười toe toét...

Bên này Hạ Quân Vỹ cũng sẵn sóc Tần Lam không kém...nói về gan dạ Tần Lam không bằng Tổng Linh...nên cô có vẻ sợ sệt e dè...với trò chơi cảm giác mạnh này...

- " Á.....haha.....haha.....Thiên.....em thích quá đi "

Hai chiếc ca nô...một đường rẽ sóng vượt ra biển...bọt trắng văng trắng xóa...cảm giác gió và nước tát vào người, hòa vào tiếng cười thích thú của Tổng Linh làm không gian trở nên thoải mái...Hàn Thiên cũng thỏa mãn mỉm cười...Bên này Tần Lam cũng không còn căng thẳng..bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt eo người đàn ông của mình....Hàn Thiên hát thật to ra hiệu...Hạ Quân Vỹ nhếch môi....hai chiếc ca nô...tranh tài cao thấp lấy chiếc tàu lớn phía xa làm điểm đến...đầu sóng cao...

không ngăn cản được tay lái cừ khôi của hai người đàn ông..Cảm giác quá kích thích lẫn thần kinh và thị giác làm hai cô gái nhỏ cảm xúc lên xuống không ngừng...lúc thì la hét vì thích thú lúc thì vì sợ hãi...nhưng nhờ vậy mà bao muộn phiền...lo âu..điều bay sạch....không còn dấu vết...

Cả buổi sáng họ dành thời gian vào việc lặn...lặn sâu xuống biển sâu...ngắm các loài cá...Thế giới đại dương bao la họ cảm thấy mình thật nhỏ bé....

Trên bờ biển đêm...trăng thanh gió mát...hai cô gái nắm tay nhau tản bộ...ríu rít trò chuyện...

- " Chị Lam bây giờ chị không còn nhớ gì nữa sao? "

- " Ủ...cả thế giới của chị bây giờ chỉ có anh ấy.. "

Tần Lam ngại ngùng thò thè...

- " Em thấy anh Vỹ rất yêu chị nha.. "

Nhìn vẻ mặt ngại ngùng của Tần Lam..Tổng Linh thích thú trêu chọc..

- " Chị thấy Hàn Thiên yêu em cũng đâu ít...Hay em thấy chưa đủ...À vậy để chị đi nói với anh ấy....rằng...á....haha "

Tổng Linh lấy tay che miệng Tần Lam lại...chu môi...trách hờn...

- " Em nào có nói vậy....Chị mà nói thế..anh ấy sẽ chinh em không thương tiếc á "

Nhìn vẻ mặt chu môi, đáng yêu của cô gái nhỏ...Tần Lam bật cười khanh khách...Cô đã nghe Hạ Quân Vỹ kể về tình yêu của họ khiến người khác phải ngưỡng mộ...

Nhìn hai cô gái ôm nhau đùa giỡn phía trước...Hai người đàn ông đi phía sau...bất giác nở nụ cười.... lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng..

Hạ Quân Vỹ nghiêng đầu nhìn Hàn Thiên..

- "Tối nay Trương Cảnh sẽ lên tàu sang Nhật "

- " Ủ..mọi chuyện rồi sẽ kết thúc "

Ánh mắt hiện lên ý hân rõ ràng..

- " Mai mình sẽ bay qua Mỹ..Cậu giúp mình đưa Lam về "

Ánh mắt Hạ Quân Vỹ chưa một giây rời khỏi cô gái nhỏ của mình trước mắt..

Hàn Thiên gật đầu xem như đã hiểu...nhìn hai thân ảnh nhỏ phía trước đang nô đùa cùng sóng biển... Rồi sóng gió sẽ qua đi chỉ còn bình yên ở lại với bọn họ...Anh tin tưởng là như thế!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lễ đính hôn

Trương Hải thông thả...cầm cuốn tạp chí lật xem từng trang...hôm nay trên người anh là bộ vest màu đen vừa chỉnh chu vừa sang trọng...Khi nghe tiếng bước chân...Trương Hải nhìn lên cầu thang..." Woa " lên một tiếng..

Đôi tiên đồng ngọc nữ trước mắt anh vô cùng đẹp đôi...khiến anh cũng phải xuýt xoa...Tống Linh được Hàn Thiên đang nắm tay dắt xuống...Về ngoài sắc nét, nam tính của Hàn Thiên nay càng thêm cuốn hút bởi bộ vest màu xanh đậm mang nhãn hiệu GUCCI...Từng đường may tinh tế tôn vóc dáng cao lớn của anh...mái tóc đen được vuốt ngược ra sau...khuôn mặt góc cạnh càng thêm nổi bật...làm phái nữ thêm điều đứng...Bên cạnh một Hàn Thiên mạnh mẽ cuốn hút...thì Tống Linh càng thêm yêu kiều mong manh xinh đẹp như một tiểu thiên thần khi khoác trên người chiếc đầm đến từ thiết kế của Dior, có phom dáng gọn nhẹ, chất liệu mềm mại mỏng manh. Trải theo trên nền lưới mỏng màu xanh là chi tiết ánh kim lấp lánh nổi bật...khi di chuyển như một dây ngân hà lấp lánh...Khuôn mặt xinh đẹp trắng mịn của Tống Linh được trang điểm nhẹ nhàng...điểm nhấn là vào đôi mắt to tròn..và đôi môi tô điểm màu son bóng cam hồng ngọt ngào mà quyến rũ...

- " Cậu đưa Tiểu Linh đến trước...mình còn có việc phải xử lý...sẽ đến sau "

Trương Hải gật đầu nhìn Hàn Thiên...thấy ánh mắt ra hiệu của anh...

- "Đi thôi..Tiểu Linh...anh đưa em đến trước "

Nhìn vẻ mặt phụng phịu của cô vợ nhỏ...Mặc sự có mặt của Trương Hải...Hàn Thiên kéo cô vào lòng..hôn nhẹ vào môi cô...mỉm cười...

- " Ngoan...anh xử lý xong công việc sẽ đến tìm em...nhớ nghe lời cậu ta...không được chạy lung tung..biết không?"

Lúc trên phòng sau khi nghe điện thoại cô cảm nhận thái độ anh rất kì lạ...Không phải lúc đầu hai người sẽ xuất hiện cùng nhau hay sao? Nhưng sao bây giờ anh lại giao cô cho Trương Hải...cô biết anh đang có chuyện giấu cô...Tống Linh không vui nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu...lưu ý nhìn anh rồi mới cùng Trương Hải rời đi...

Nhìn bóng hai người rời đi...Ánh mắt ôn nhu vừa rồi hoàn toàn biến mất...chỉ còn lại sự tàn nhẫn...

Zel và Bill cùng đồng loạt xuất hiện..

Về mặt ai cũng mang một chút nặng nề...

- " Hàn tổng... Trình Viễn mới gọi điện báo...Trương Cảnh đã thay đổi ngày giao hàng...với lý do biến động...ông ta không tiện ra khơi...Jonk không tiện ép buộc sợ ông ta nghỉ ngơi...Cho nên buổi tiệc đính hôn tối nay Trương Cảnh sẽ có mặt "

Bill đem mọi chuyện báo cáo rõ ràng cho Hàn Thiên...Jonk tuy là đứng đầu ban hội Mafia nhưng lại là bạn của Trình Viện...

nghe đầu anh ta mang ơn Trình Viện...

Nên đồng ý đứng ra giúp Hàn Thiên chiêu dụ Trương Cảnh...Mục đích của bọn họ là gây nhiễu sóng tâm trí của Trương Cảnh...Một loạt chuyện làm ăn thất bại của ông ta mấy tháng nay...đều do bọn họ những tay phá rồi...để ông ta lao đao không còn tâm tư để ý đến chuyện của "mẹ" Hàn Thiên...Một mặt Hàn Thiên trở nên sống im bình lặng...để hán không nghi ngờ...Quan trọng cuộc chiêu dụ của Jonk lần này muốn Trương Cảnh sang Nhật Bản giao hàng là để cảnh sát quốc tế bắt tại trận...giám giữ ông ta và buổi tiệc đính hôn hôm nay sẽ bị hủy...

Nhưng trời lại không chịu lòng người...Thật ra chứng cứ phạm tội của Trương Cảnh đã được Trình Viện thu thập...cả Tiêu Thái cũng đã âm thầm bị bắt giữ...nhưng ngất nổi mọi thông tin từ Hạ Quân Vỹ ở Mỹ lại chưa báo về...không biết đã giải cứu được cho Nghiêm Lan tức mẹ của Hàn Thiên được chưa...Cũng vì điều đó nên bọn họ không dám đánh rắn động cỏ...

Về mặt Hàn Thiên vẫn bình tĩnh...bàn tay nhịp nhàng trên đùi....Như có điều gì đó suy nghĩ...

- " Bill gọi báo với Trình Viện...thực hiện kế hoạch thứ hai...Zel liên hệ với Quân Vỹ liên tụcCòn bây giờ chúng ta đến buổi tiệc "

Bill và Zel đồng loạt nói vâng, Hàn Thiên nhanh chóng lên xe....bộ dáng âm trầm không ai biết giờ đây anh đang suy nghĩ gì....nhưng Bill và Zel điều hiểu...họ luôn tin tưởng vào mọi quyết định của Hàn Thiên..

Buổi tiệc đính hôn vô cùng sang trọng và náo nhiệt...không biết có sự sắp đặt sẵn không nhưng hôm nay các cánh phóng viên có mặt rất đông...thi nhau tác nghiệp không ngừng... Với họ tin Tổng Giám Đốc của Tập Đoàn SAP đính hôn với nhị tiểu thư của Tổng gia còn gì sốt bỏng...Phải biết trong giới kinh doanh tiếng tăm Hàn Thiên không thua kém bất cứ minh tinh nổi tiếng nào...

Tiếng ồn ào không ngừng huyên náo khi Trương Hải nắm tay Tống Linh bước vào thảm đỏ....Đại luật sư nổi danh trong giới luật và là Tổng giám đốc của tập đoàn Kinh Thiên...lần đầu tiên xuất hiện với bóng hồng của mình...với giới báo chí có một số biết mặt Tống Linh đa số điều không biết cô...Nhưng không quan trọng...họ đều bị cô hấp dẫn vì vẻ đẹp như thiên thần và xuất hiện bên cạnh Trương Hải làm cả khán phòng nháo nhào...chen lấn chụp hình và phóng vấn...cũng may Hàn Thiên không yên tâm đã sắp xếp hơn một chục tên vệ sĩ...bảo vệ cho bảo bối nhà anh...

Lòng Tống Linh từ khi rời khỏi nhà...như lửa đốt bồn chồn không yên...cô đâu còn tâm tư ngó ngang đến đám nhà báo...được Trương Hải và vệ sĩ bảo vệ an toàn vào phía trong..

Tống Linh thở hắt ra vì mệt mỏi..

- " Tiểu Linh...xem chuẩn bị một chút chúng ta đến chào hỏi bà nội và mẹ em nhé "

Trương Hải thân mật nói nhỏ vào tai Tống Linh...lúc này Tống Linh mới nhìn theo ánh mắt Trương Hải...thấy Quách Danh cùng Diệu Tuyết đang nhìn về phía cô...Tống Linh mỉm môi gật đầu...cùng Trương Hải đi đến chào hỏi...

- " Bà nội...mẹ "

Tống Linh nở nụ cười ngọt ngào chào hỏi xem như không có chuyện gì nhìn Diệu Tuyết gọi tiếng mẹ...Trương Hải cũng tròn trịa gọi theo..

- " Hai đứa đến rồi...ôi Tiểu Linh của bà hôm nay thật xinh đẹp "

Quách Danh nắm bàn tay nhỏ nhắn không ngớt lời khen ngợi...Tống Linh cười nhẹ...

nhìn sang Diệu Tuyết...tuy vẻ mặt bà rất dịu dàng nhưng ánh mắt bà nhìn cô đầy chán ghét...Tống Linh cười lạnh trong lòng...với cô bây giờ thái độ của bà và ta không còn quan trọng...Cô cùng bà nội trò chuyện mấy câu...

Một lúc sau khán phòng lại bắt đầu ồn ào...nhốn nhào còn hơn lúc cô và Trương Hải xuất hiện...vì phóng viên chen lấn nên cô không thấy được nhân vật nào xuất hiện...nhưng khi tất cả các vệ sĩ dọn đường...thì lúc này cô mới nhìn rõ người bước vào...Chẳng ai khác chính là Trương Cảnh...ông ta oai phong lẫm liệt cười vui vẻ còn giờ tay chào với phóng viên và mọi người...

Nhưng hình ảnh đẹp đang còn phía sau chính là người đàn ông của cô...một thân tây trang mạnh mẽ và cuốn hút...được Tống Như khoác tay, bước lên thảm đỏ...Tống Như hôm nay xinh đẹp rạng ngời...cô ta mặc chiếc đầm đỏ cổ chữ V xẻ sâu vô cùng gợi cảm...tà váy dài thướt tha...cả thân người mềm mại như dựa hẳn vào Hàn Thiên...

Tuy vẻ mặt Hàn Thiên vẫn lạnh lùng không cảm xúc...

Nhưng hình ảnh trước mắt cũng làm cả người Tống Linh chao đảo may là có vòng tay rắn chắc của Trương Hải đỡ lấy....ngẩng đầu nhìn Trương Hải...thấy anh nhìn cô lắc đầu nhẹ...Tống Linh cup mắt hít thở sâu...hai tay nắm chặt tà váy...bên tai nghe được tiếng mẹ cô không ngừng tán thưởng...

- " Ôi...mẹ nhìn xem Hàn Thiên và Tiểu Như nhà ta hai đứa thật đẹp đôi..."

Đầu óc Tống Linh cảm thấy ong ong...có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không?.

Nhìn ánh mắt mù mịt của Trương Hải cô biết anh cũng bất ngờ như cô...Không phải kế hoạch lúc đầu hoàn toàn khác sao..?

Nhưng đáng lẽ giờ này Trương Cảnh phải ở trong ngục tù của Nhật Bản, sao bây giờ ông ta lại xuất hiện ở đây...

Nhìn từng bước bọn họ tiến về phía cô...mà Tống Linh cảm thấy trái tim mình đập ngày càng nhanh...hít thở cũng không thông...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lễ đính hôn (2)

Màu sắc ánh đèn chiếu vào họ...rất đẹp, rất lung linh và hoàn mỹ nhưng lại như lưỡi dao phát sáng đâm vào mắt Tống Linh...Mọi thứ quá bất ngờ...cô khó lòng chấp nhận được...nhưng dù cố gắng cô cũng không thể nào tiếp nhận hình ảnh trước mắt là sự thật và "chồng" của cô sắp phải đính hôn với người con gái khác mà còn là em gái cùng mẹ khác cha với cô...Sự thật quá đau lòng, tàn nhẫn như vậy làm sao cô tiếp nhận nổi đây...Cô không vị tha hay thánh thiện như các nhân vật nữ chính trong phim truyền hình dài tập gì mà "Em tôn trọng quyết định của anh hay anh hạnh phúc em sẽ hạnh phúc" sẽ không..cô không làm được càng không nói ra được những lời giả dối đó càng không thể được....Hàn Thiên là của cô...là chồng của cô...là người đàn ông...là sinh mệnh của cô...nhưng cô phải làm sao đây..Mẹ của anh luôn là điểm yếu là đoàn chí mạng của anh và cô...Cô không thể mất anh nhưng không thể vì sự ích kỷ của mình mà làm hại mẹ anh....

Trương Hải nhìn vẻ mặt xanh mét...ánh mắt đau lòng của Tống Linh mà anh cũng xót xa...nhưng anh tin Hàn Thiên sẽ không bao giờ làm tổn thương Tống Linh...Có lẽ vì sự xuất hiện của Trương Cảnh ở đây...khiến anh cũng khó hiểu...và Hàn Thiên cũng bất đắc dĩ mới xuất hiện cùng Tống Như...Anh nghĩ Tống Linh cũng suy nghĩ giống anh...nhưng điểm yếu của Hàn Thiên lại bị Trương Cảnh nắm được... làm lòng người thật sự hoang mang..khó đoán được ai là người chiến thắng..Hỏi sao cô gái nhỏ bên cạnh anh không lo lắng...hoang mang..

Nhưng cái gì đến rồi cũng sẽ đến...!!

Giây phút không hề mong muốn cuối cùng cũng đã đến... Trương Cảnh thông thả dừng bước ngay bọn họ...giờ tay lịch thiệp nói cười với Quách Danh..

- " Chào chủ tịch...bà khỏe chứ ạ...?"

- " Tôi khỏe cảm ơn ngài "

Quách Danh khách sáo đáp trả...

- " Đúng ra trước khi đính hôn..Hai bên gia đình chúng ta phải có bữa cơm gặp gỡ...

Nhưng vì Hàn Thiên bận bịu đủ việc..Nên xin chủ tịch bỏ qua"

- " Không sao..tôi hiểu được...chỉ cần về sau hai đứa sống với nhau hạnh phúc là tôi vui rồi..không cần lễ nghi rườm rà"

Quách Danh không câu nệ tiểu tiết...mà nhìn vẻ mặt ngàn năm lạnh giá của Hàn Thiên, nhìn bà cũng không chào hỏi một tiếng..thì muốn câu nệ cũng không biết phải làm sao...khi đứa cháu rể tương lai này không hề đề bà vào mắt...Hazi không biết sao tính tình đứa cháu rể này lại tệ đến vậy...thua xa về lịch thiệp nho nhã của Trương Hải..Quách Danh không ngừng chạnh lòng thương tiếc cho Tống Như sau này...

- " Cảm ơn chủ tịch...Hàn Thiên nhất định sẽ đối xử tốt với Tiểu Như...Chủ tịch có thể yên tâm "

Trương Cảnh vẻ mặt chân thành...ra dáng một người cha...lo lắng cho con cái..thật khiến người khác cảm động..

Trương Cảnh liếc sang mỉm cười gật đầu với Diệu Tuyết...bà ngại ngần cũng đáp trả ông ta bằng ánh mắt phong tình nụ cười quyến rũ....

- " Bà nội...mẹ "

Tống Như cười tươi...nếp sát vào người Hàn Thiên nũng nịu...

- " Ôi..chị..hai người đến rồi à...cảm ơn hai người đã đến dự lễ đính hôn của em nhé "

Tống Như tỏ ra mừng rỡ, ánh mắt còn ra vẻ đắc ý...quay sang Tống Linh và Trương Hải...

Tống Linh mỉm môi nhìn người đàn ông bên cạnh Tống Như...về mặt anh vẫn lạnh lùng xa cách..anh cũng đang nhìn cô không né tránh ánh mắt oán giận của cô..Tống Linh cắn răng..ngăn cho cảm xúc không sôi trào...không vì quá đau lòng mà xông tới đẩy Tống Như ra...Rồi kéo Hàn Thiên về phía mình...Thử xem..nếu chứng kiến chồng mình bị người con gái khác quàng tay ôm ấp,còn khinh khỉnh ra vẻ trước mặt mình.....thì hỏi xem người vợ nào chịu đựng nổi..Đừng mong cô sẽ mở miệng chúc họ hạnh phúc...sẽ không...không bao giờ có chuyện đó xảy ra.

- " Chúc mừng em..mong lễ thành hôn sẽ thành công tốt đẹp"

Nhìn cô gái nhỏ...mím môi quật cường..ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi người đàn ông đối diện...

Trương Hải thờ dãi thay lời Tống Linh...

chúc mừng Tống Như nhưng nếu nghe kĩ lời nói của anh ta sẽ nghe thấy ý vị đầy sâu xa...

Tống Như cảm tức cô ta không cam lòng khi thấy Tống Linh không coi ai ra gì nhìn chăm chăm người đàn ông của mình...Thân hình như rắn nước càng quấn chặt Hàn Thiên...

nở nụ cười quyến rũ...

- "Chị...chị thấy chúng em có đẹp đôi không ạ?"

Ai ở đây cũng biết Tổng Như đang làm khó Tổng Linh...Quách Danh không vui nhũn mày...

Tổng Linh nghiêng đầu...cười nhẹ...

- " Dĩ nhiên là đẹp đôi...Nhưng với chị đẹp đôi trong mắt người khác không quan trọng...Mà là hai người phải thật sự hiểu nhau..mới là quan trọng..chỉ như vậy.... hôn nhân mới vững chắc mà không phải vì gượng ép hay là trách nhiệm..."

Nói xong còn tỏ vẻ thản nhiên cười cười vờ như không biết lời nói mình vừa chọc giận ai đó..còn hiền nhiên quay sang..Quách Danh...

- " Bà nội..cháu nói có đúng không ạ? "

- " Đúng vậy...đúng vậy... muốn tiến đến hôn nhân phải có sự đồng điệu trong tiếng nói"

Quách Danh rất tán thành với lời nói của Tổng Linh...không ngại phụ họa theo...

Tổng Linh nhếch môi nhìn về mặt cứng đờ của Tổng Như....

- " Xin chào Trương tổng...biết cậu đã lâu hôm nay mới được gặp mặt "

Trương Cảnh xòe lời, cắt ngang đoạn nói chuyện mang mùi thuốc súng..và cứu nguy về mặt gượng gạo cho con gái....quay sang bắt tay cùng Trương Hải...

- " Xin chào ông..chủ tịch..."

Trương Hải vẫn điềm đạm như nước..trò chuyện cùng ông ta...

Hàn Thiên vẫn giữ thái độ im lặng, nhìn chăm chú Tổng Linh...không nói một lời...giữa khung cảnh sáng rực của ánh đèn..giữa muôn ngàn âm thanh huyền ảo...nhưng trong mắt hai người như chỉ có nhau...có tình yêu...có lần oán hờn...

Tổng Như làm sao không thấy ánh mắt của họ...trong lòng cảm tức không thôi...luyến tiếc à...chỉ một chút nữa thôi...Cô sẽ danh chính môn thuận là vợ chưa cưới của Hàn Thiên... có lưu luyến vượn vẫn cũng không làm được gì...

Thời gian không biết đọng lại bao lâu...tiếng người dẫn chương trình cũng đã vang vọng kéo sự chú ý của mọi người về sân khấu sáng đèn...Sau khi giới thiệu lí do...người dẫn chương trình trình trọng mời Trương Cảnh lên sân khấu...

- " Sau đây xin mời Chủ Tịch của Tập Đoàn SAP lên phát biểu..."

Trương Cảnh thông thả bước lên cầm micro...giọng điệu vui vẻ...

- " Cảm ơn...các vị hôm nay đã đến dự lễ đính hôn của con trai tôi và nhị tiểu thư của Tổng thị...Thật sự hôm nay tôi rất vui....Sau đây mời hai nhân vật chính tiến lên đây... để chúng ta tiến hành làm nghi thức đính hôn trước sự có mặt của mọi người và giới báo chí..."

Tổng Như vui vẻ không thôi...quay sang nhỏ giọng ngọt ngào nhìn Hàn Thiên...

- " Thiên...chúng ta đi thôi anh "

Hàn Thiên không trả lời, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía trước sải bước cùng cô ta...

Khi đi ngang qua Tổng Linh...anh đưa tay nắm chặt tay cô rồi buông ra trong tích tắc...làm cả người Tổng Linh chấn động...khi cô xoay người lại chỉ còn thấy bờ vai thẳng tắp của anh...Tổng Linh cắn môi... mắt cô đỏ hoe...có khi nào đây là lần nắm tay cuối cùng của bọn họ hay không..Không lẽ nỗi sợ bao năm qua của cô nay đã trở thành sự thật...

Mắt thấy Hàn Thiên cùng Tổng Như đã đứng trên sân khấu..Trương Cảnh cười tít cả mắt...hài lòng...

- " Tôi tuyên bố nghi thức buổi lễ chính thức bắt đầu..."

Trương Cảnh hùng hồn tuyên bố...

Trong hậu trường một nhân viên cầm nhẫn đưa trước mặt Hàn Thiên....nhìn vào hộp nhẫn môi anh nhếch nhẹ....

- " Thiên...con thực hiện nghi thức đeo nhẫn cho Tiểu Như đi "

Trương Cảnh thấy anh không nhúc nhích nên ông sốt ruột hỏi thúc...

Cả khán phòng cũng chờ đợi....nhưng chú rể thì có vẻ không nóng vội chút nào..làm mọi người bắt đầu nhỏ giọng xôn xao....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Biến động

Cả khán phòng cũng chờ đợi....nhưng chú rể thì có vẻ không nóng vội chút nào..làm mọi người bắt đầu nhỏ giọng xôn xao....

- "Thiên...trao nhẫn cho Tiểu Như đi "

Trương Cảnh cười gượng gạo với quan khách rồi quay sang Hàn Thiên...nhắc lại lần nữa....

Nhưng trả lời ông chỉ là vẻ thờ ờ...điềm nhiên như không của Hàn Thiên...

Trương Cảnh mím môi ngăn cơn giận bùng phát...

- " Nhanh đi con..đừng để con bé chờ đợi không tốt...."

- " Xin lỗi...Chủ tịch Trương...có lẽ buổi lễ không thể tiếp tục được nữa "

Tiếng nói trầm ấm đầy uy quyền vang lên dưới sân khấu...Tất cả quan khách đều đồng loạt quay xuống nhìn người vừa lên tiếng.

Sau đó một trận huân nao bắt đầu...Chỉ thấy Trình Viện cùng gần một chục người bên đội cảnh sát uy nghiêm,từng bước tiến gần sân khấu, dòng người vội vã tách sang hai bên nhường đường cho họ....

Trương Hải nhìn lên sân khấu,Hàn Thiên đứng đó môi mông nhếch nhẹ...không có chút gì ngạc nhiên...Xung quanh ai cũng hoang mang, khó hiểu sao cảnh sát lại xuất hiện ở đây...

- " Trình trưởng phòng...hình như cậu làm vậy có điều không thỏa đáng...Hôm nay là lễ đính hôn của con trai tôi...cậu vào đây phá rối...tôi có thể kiện các người đây "

Trương Cảnh vẫn tỏ ra bình tĩnh lời nói sắc bén...

Trình Viện lại chỉ cười nhạt....

- " Phá hủy lễ đính hôn của người khác tôi thấy mình cũng có lỗi....nhưng...."

Về cột nhả vừa rồi biến mất...chỉ còn lại sự nghiêm túc đúng chuẩn của người thi hành công vụ...

- " Chúng tôi được lệnh bắt giữ ông về đồn cảnh sát điều tra....mong rằng Chủ tịch Trương phối hợp "

- " Cậu đang nói bậy bạ gì vậy tôi tội gì?"

Thân hình Trương Cảnh hơi chao đảo..may rằng Tống Như phía sau đỡ lấy...Diệu Tuyết đứng phía dưới mặt cắt không còn chút máu...

- " Trương Cảnh...ông bị tình nghi năm năm trước ông có liên quan đến cái chết của Hàn Văn mời ông theo chúng tôi về điều tra "

- " Trình Viện nếu cậu còn nói năng lung tung, tôi sẽ kiện cậu tội phỉ báng...bằng chứng đâu..Muốn bắt người thì phải có chứng cứ cụ thể đừng ở đây nói nhăng nói cuội?"

Trương Cảnh tái mặt nhưng vẫn cố cự cãi..

Trình Viện liếc nhẹ Hàn Thiên đứng phía sau.....

- " Trần Lạc, Tiêu Thái đã khai toàn bộ sự thật...ông còn chối cãi...À còn một người nữa chắc ông không ngờ đến...Đó là Nghiêm Lan tức vợ của Hàn Văn...cũng chính là vợ ông hiện tại.."

Lời nói của Trình Viện làm Trương Cảnh chấn động...Tống Linh che miệng hoảng hốt...vui mừng không kiềm chế được...mẹ chồng cô đã được cứu thoát...Lúc này Tống Linh nhìn lên Hàn Thiên...anh vẫn im lặng đứng đó..nhưng từ ánh mắt như dao sắc và hai tay nắm chặt cô biết anh đang kiềm nén cơn thịnh nộ....

- " Cậu...cậu...đang nói nhảm gì thế...Nghiêm Lan đang trị bệnh ở bệnh viện tâm thần tại Mỹ...làm sao về đây được...còn...còn nữa..dù cho là bà ta về được đây vậy lời nói của một người điên ai tin được "

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy bàn tay ông run lên...

nhưng một người lẫn lộn trong xã hội bao nhiêu năm qua, làm sao để người khác quy tội dễ dàng như thế được...

Trình Viện nhún vai...cũng rất kiên nhẫn dành thời gian cho Trương Cảnh..

- "Thật lòng chia buồn cùng ông...Nghiêm Lan không điên như ông nghĩ...Bà ta chỉ giả điên để bảo vệ chính mình...Chúng tôi đã cho bác sĩ ở Mỹ kiểm tra và có kết quả rõ ràng...Nên mọi lời nói của bà ta đều có giá trị trước pháp luật...À...còn nữa thuộc hạ của ông tại Mỹ cũng đã bị bắt...Trương Cảnh ông còn gì để nói..."

Đôi mắt to tròn Tổng Linh sáng lên, khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Thiên cũng hiện lên bất ngờ và vui mừng khi nghe mẹ anh không bị bệnh...

- "Không...không phải như vậy...các người đang du khổng cho tôi...gọi luật sư...tôi sẽ gọi luật sư kiện các người "

Tâm trí Trương Cảnh hỗn loạn ông không còn giữ nổi bình tĩnh...ánh mắt ngoan độc..

miệng không ngừng gào lớn....Mọi thứ ập đến quá bất ngờ...ông cảm thấy đầu óc điều choáng váng...

- " Trương Cảnh..bây giờ ông có thể im lặng...nhưng mọi lời ông nói sẽ là bằng chứng trước tòa...Đưa ông ta đi.. "

Lời Trình Viện vừa dứt hai nhân viên cảnh sát lên áp giải lôi kéo Trương Cảnh...Cả hội trường như bầy ong vỡ tổ....Lúc này Trương Cảnh quay sang Hàn Thiên dùng hết sức nắm chặt cổ áo anh...mặt hai nhân viên cảnh sát lôi kéo...

- " Là mày...tất cả là do mày làm đúng không...Hàn Thiên....Hàn Thiên... tao sẽ không bỏ qua cho mày...tao sẽ khiến mày sống không bằng chết..."

Hàn Thiên nở nụ cười lạnh đến thấu xương...chỉ một động tác nhỏ Hàn Thiên đã khiến tay Trương Cảnh đau buốt bỏ ra...Hai nhân viên cảnh sát nhanh chóng còng tay ông ta lại phía sau...Hàn Thiên nhàn nhã vuốt lấy cổ áo...bước gần về phía ông ta...Đôi mắt màu hổ phách sâu hút sắc bén như mắt chim ưng...chiếu thẳng vào người ông..

- "Đừng tức giận...ông hãy để lại sức lực mà chống chọi với những ngày tháng còn lại trong tù...Xem ông có ra khỏi đó được hay không, rồi hãy nói tiếp...Tôi chờ ông..."

Tiếng nói như ác quỷ triệu hồi từ địa ngục không ngại ngần báo trước số kiếp của ông ta....

Trình Viện ra hiệu cho nhân viên đem Trương Cảnh ra xe....Rồi bước lên nói vài điều gì đó với Hàn Thiên...chỉ thấy Hàn Thiên gật đầu xem như đã hiểu...Trình Viện cũng không ở lâu...Áp giải Trương Cảnh đi ngay..

- "Thà tôi ra...gọi luật sư...tôi sẽ kiện các người"

Bị cảnh sát đưa đi Trương Cảnh không cam lòng, phẫn nộ, miệng không ngừng kêu la.....Diệu Tuyết mắt đỏ ngầu muốn tiến tới ngăn cản cảnh sát nhưng bà vẫn còn lí trí biết rằng mẹ chồng mình đang ở đây...Tổng Như quýnh quýng quay sang nhìn Hàn Thiên cầu cứu..

- "Thiên em xin anh...anh cứu ba em đi...em xin anh "

Hàn Thiên không cảm xúc chẳng buồn nhìn đến cô ta...khi thấy Trương Cảnh bị đưa đi ngày càng xa...Tổng Như hốt hoảng, nâng váy đuổi theo....bây giờ cô ta một lòng muốn cứu thoát ba mình...nên lời buông ra không thể kiểm soát..

- "Ba...ba ơi....thà ba tôi ra...các người đem ông ấy đi đâu....ba...ba ơi"

Diệu Tuyết hoảng sợ che miệng lại...Sắc mặt Quách Danh trầm xuống khó coi đến đỉnh điểm...bà đi nhanh về phía Tổng Như đang lôi kéo các viên cảnh sát...Chỉ cần một người cũng có thể kéo cô ta ra mang Trương Cảnh đi dễ dàng...Tổng Như nhìn ba mình bị giải đi, ôm mặt khóc nức nở...

- "Tiểu Như...cháu mới vừa gọi Trương Hải là ba sao...Đúng không hả?"

Quách Danh nắm bà vai đang run rẩy của Tổng Như xoay người cô ta lại..Tổng Như hốt hoảng mở to mắt nhìn bà...khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy...bây giờ cô ta mới biết mình và miệng mà hại thân, vừa nói lời không nên nói....

- "Cháu...cháu..."

Môi lắp bắp mãi chẳng nói nên lời...cô hòng khô khóc...nhìn sang Diệu Tuyết cầu cứu...Diệu Tuyết lắc đầu...muốn cô ta có chết cũng không được thừa nhận..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sự thật phơi bày

Môi lấp bắp mãi chẳng nói nên lời...cổ họng khô khốc...nhìn sang Diệu Tuyết cầu cứu...Diệu Tuyết lắc đầu...muốn cô có chết cũng không được thừa nhận..

- " Bà đang hỏi cháu...cháu có nghe không?..."

mau trả lời bà...tại sao cháu lại gọi Trương Cảnh là ba...?...Nói..."

Quách Danh tức giận quát lớn...không cho Tống Như đường lui..

Hai tay Tống Như nắm chặt váy run rẩy...cố gắng tìm lại tiếng nói của bản thân..

- " Bà nội...bà nghe lầm rồi...cháu...không có gọi ông ta là ba...cháu..."

- " Cháu đừng ngại miệng, rõ ràng ta nghe được như vậy..."

Quách Danh cực kì căm phẫn..

- " Đúng...đúng rồi...vì...vì ông ta sắp tới cũng xem là ba chồng của cháu...nên cháu..."

Tống Linh quýnh quýnh trả lời lung tung...nhưng làm sao qua được ánh mắt sắc bén của Quách Danh..Bà đường là nữ doanh nhân lăn lộn ngoài xã hội thay chồng gánh vác cả nhà họ Tống..cơ mà...

- " Đủ rồi...ba chồng sao?...chỉ như vậy mà cháu đuổi theo..khóc lóc đến thương tâm như thế...được cháu không nói...vậy để ta hỏi mẹ cháu...Diệu Tuyết"

Nghe mẹ chồng gọi tên mình mà trái tim Diệu Tuyết như nháy ra ngoài..

- " Mẹ...con... thật không biết...con..."

- " Bà không biết...nhưng mà tôi biết "

Hàn Thiên sau khi dàn xếp mọi chuyện...

điềm nhiên tiến xuống chỗ Tống Linh đang đứng...đánh gãy lời bà ta...

- " Cậu...cậu...đang ăn nói bậy bạ gì vậy?"

Hàn Thiên cười nhạt, chẳng buồn nhìn bà ta...quay sang cô vợ nhỏ vẫn đang chăm chú nhìn anh...nắm chặt bàn tay mềm mại vẫn còn lạnh...Hành động này của anh khiến ba người phụ nữ còn lại và quan khách ngạc nhiên không thôi, một trận ồn ào lại nổi lên...Trương Hải thì nhếch môi cười hài lòng..cuối cùng vai diễn anh cũng đã kết thúc...

Tống Như lão đảo nhìn hành động thân mật của hai người may mà tay cô chống kịp lên chiếc bàn bên cạnh...

Bill đi nhanh đến,đưa micro cho Hàn Thiên...Tống Linh ngờ ngác bị anh kéo vào lòng...ôm chặt trong ngực...đôi mắt to tròn hình như vẫn còn giận dữ...yêu không tả xiết...Ánh mắt sắc bén quét qua một lượt...rồi đưa micro lên...

- " Hôm nay khiến các vị phiền lòng vì chuyện nội bộ của chúng tôi...Thật tình xin lỗi mọi người rất nhiều..."

Quách Danh im lặng trực chờ Hàn Thiên sẽ nói tiếp gì...thân già của bà bị bọn họ quay cho đến choáng váng đầu óc....

Tiếng nói trầm thấp lại vang lên..

- " Nhân tiện đây tôi cũng xin thông báo đến các vị có mặt tại nơi đây,một chuyện...Vừa rồi nếu cảnh sát không đến phá hủy buổi đính hôn..thì tôi nghĩ buổi lễ đính hôn cũng sẽ không thực hiện được...Vì tôi là người đã có vợ..."

Không thể ồn ào hơn....Báo chí thay nhau chen lấn chụp hình...Cũng may Bill đã huy động thêm vệ sĩ...bảo vệ bọn họ trong vòng vây...Tống Như cảm giác như có vật gì nặng nề vừa đập vào đầu mình...Hàn Thiên chẳng buồn quan tâm...anh không tiếc quãng thêm ngồi nỏ...

- " Chẳng hiểu sao Trương Cảnh lại cố làm sai luật pháp...ép người đàn ông có vợ đính hôn với người khác...Nhưng tôi có thể thông cảm với ông ấy..vì đến khi vô tù ông ấy cũng không hề biết mình làm sai...Chỉ là..."

Giọng nói cộc nhũ...châm biếm thể hiện rõ nỗi hận thấu xương...mọi người có mặt ở đây nếu dứt kết lại câu chuyện từ khi Trình Viện xuất hiện có phần sẽ hiểu ra mọi chuyện...Hàn Thiên ngừng vài giây nhìn sang người con gái trong lòng..ánh mắt trở nên ôn nhu lời nói tràn đầy yêu thương sâu sắc..

- " Chỉ là tôi thấy mình có lỗi với cô ấy... Vì tôi và mẹ tôi mà cô ấy đã hi sinh quá nhiều..."

Tôi đã khiến cho vợ tôi phải chịu bao là ủy khuất, đau lòng....Xin lỗi em..Tiểu Linh...Đã khiến em lo lắng.."

Anh còn nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn sâu...lời nói không cần dông dài...hoa mỹ..chỉ một hành động đơn giản...đã làm mọi người hiểu được tình yêu sâu đậm của hai người họ...Tống Linh nhắm mắt...vùi mặt vào ngực anh..dòng lệ ấm..lặng lẽ rơi trên gò má trắng mịn...

Hàn ngàn câu hỏi được phóng viên đưa ra...Nào là " Vậy mối quan hệ của Tống Linh và Trương Hải là gì?", Hai người kết hôn khi nào?" v.v.....

Hàn Thiên từ xưa giờ luôn sống và làm theo ý mình...Anh chưa bao giờ để những lời đồn đại vào tai..Nhưng vì sự việc lần này có liên quan đến vợ anh..

Anh đã từng nói chỉ cần dẹp trừ Trương Cảnh..anh sẽ công bố với thế giới này..Tống Linh chính là vợ của Hàn Thiên..Là người phụ nữ mà anh yêu nhất..Tình yêu của họ chỉ cần hai người biết...Nhưng danh phận của cô phải để cả thế giới cùng biết...Cô là của anh..là cô vợ nhỏ của anh...chứ không phải là của một ai...

Tống Linh giờ phút này cũng không quan tâm, ánh đèn chớp tắt vào mình...Phóng viên nhón nhào ồn ào...ngoan ngoãn dựa vào bờ ngực dày rộng để anh ôm...

Sóng gió đã qua...bình yên đã đến...Cô thật sự mãn nguyện lắm rồi...

-" Có ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không...Hàn Thiên cậu vừa nói cậu biết chuyện gì...Còn chuyện cậu và Tiểu Linh là như thế nào...tôi muốn biết..tất cả.."

Quách Danh thật sự chịu hết nổi rồi...bà tiến lại hai người đang ôm nhau thắm thiết..Hàn Thiên bình tĩnh..nhìn bà...

-" Bà nội..chúng ta có thể lên phòng tổng thống nói chuyện được không...Chuyện nội bộ để người ngoài biết chẳng tốt đẹp gì"

Nghe tiếng "bà nội" từ miệng Hàn Thiên...

Quách Danh cảm thấy không quen tai...lại không được tự nhiên cho lắm,nhưng suy nghĩ thấy anh nói đúng nên miễn cưỡng gật đầu...Ngày đính hôn của em gái nhưng chú rể lại tuyên bố đã kết hôn với chị gái còn thể hiện tình yêu sâu nặng trước mặt mọi người...đã khiến bà đủ mất mặt...chuyện phía sau linh cảm cho bà biết được,cũng chẳng tốt đẹp gì...

Quách Danh xoay người rồi đi...nói tiếp là Hàn Thiên và Tống Linh...hai mẹ con Diệu Tuyết và Tống Như mặt cắt không còn chút máu cũng không thoát khỏi bị Bill đưa đi cùng...

Trương Hải nhún nhún vai...buổi tiệc xem như đã hạ màn anh còn phải về với bảo bối của anh...không rảnh mà đi cùng bọn họ...

Trong căn phòng tổng thống sang trọng...

Quách Danh ngồi dựa thân hình như sắp không chống đỡ nổi nữa vào ghế...Ánh mắt đau đớn....bàn tay già nua run rẩy...nắm chặt vào nhau...

Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện từ Hàn Thiên và Tống Linh...bà mới biết bao năm qua bà đã bị lừa dối...Tuy Diệu Tuyết là con dâu...nhưng bà cũng chưa bao giờ ngược đãi đứa con dâu này bao giờ...Từ ngày con trai bà mất..thấy Diệu Tuyết một lòng ở vậy chăm sóc bà... Lòng bà ngày càng yêu thương con dâu mình hơn xem như con gái của mình...không ngờ...bà chút xíu nữa đã bị hại bởi người mà bà xem là con gái...

Còn Tống Như...càng ngẫm nghĩ bà càng thấy có lỗi với Tống Linh..Vì tin lời bói toán bậy bạ, mà người đó đã bị mua chuộc bởi Diệu Tuyết mà nữ đối xử lạnh nhạt với đứa cháu gái ruột rà của mình...Là đi nuôi dưỡng..yêu thương người dung không máu mủ...Thật sự ông trời đang cho bà trả giá đây mà....

-" Hai người đi..đi...về Tống gia thu dọn đồ đạc..tôi không muốn nhìn thấy hai người nữa "

Quách Danh đau lòng lên tiếng...Hồi bà có tức giận khi bị lừa dối không...đĩ nhiên là có nhưng lại giận chính mình hơn...vì quá ngu dốt để bọn họ qua mặt...

-" Không! bà nội...bà nghe cháu nói đi...Chị ta muốn hãm hại cháu..Chị ta muốn cướp lấy Hàn Thiên nên mới vu khống mẹ con cháu..."

Tống Như thật sự không cam tâm...từ bỏ nơi quyền quý, bị đuổi ra khỏi nhà..cả danh phận nhị tiểu thư nhà họ Tống cũng không còn...Ba cô giờ sống chết không rõ...Nếu bây giờ mẹ con cô rời khỏi Tống gia...không cần nghĩ cũng biết cuộc sống sau này sẽ tồi tệ ra sao...

-" Im đi...đừng gọi tôi là bà nội...tôi không phải bà nội của cô...đi...hai người đi khỏi mắt tôi...Hàn Thiên cậu giúp tôi đem hai người này đi càng nhanh càng tốt "

Quách Danh tức giận quát lớn...

Diệu Tuyết im lặng không nói một lời...hiện giờ bà vừa lo lắng cho Trương Cảnh...vừa nhục nhã khi nhận tội lỗi của chính mình gây ra..nhưng bà yêu Trương Cảnh..bà không hối hận khi chọn lựa như vậy....

Hàn Thiên không lên tiếng, chỉ ra hiệu...Bill và Zel....

- " Xin mời "

Bill bước lên lịch sự gờ tay...biểu hiện thái độ tiền khách...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cắt đứt quan hệ

Ai ngờ Tống Như không nghe theo, lại bước đến trước mặt Tống Linh...

- " Mày vừa lòng chưa....mày hả hê lắm phải không...Mày nghĩ tao sẽ bỏ qua dễ dàng cho mày sao...Tống Linh mày nghe đây.....mày đừng mong có được hạnh phúc cùng Hàn Thiên....." "

Câu nói chưa kết thúc.....Tống Như đã đưa tay lên định tát vào mặt Tống linh...Hàn Thiên lẹ mắt nhanh tay chụp được tay cô ta, bóp chặt...Thuận thế hất cô ta ngã nhào xuống thảm...

- " Á "

Tống Như hốt hoảng, đau đớn..vì lúc này Hàn Thiên dùng lực rất mạnh...Cả thân người còn bị va mạnh vào cạnh bàn....tách nước trên bàn văng tung tóe..

- "Tiểu Như..Tiểu Như...con không sao chứ? " "

Diệu Tuyết đau lòng ngồi xuống đỡ con gái...quay sang trách mắng...

- " Hàn Thiên sao cậu có thể ra tay với phụ nữ..cậu có phải đàn ông không hả?.. " "

Hàn Thiên chẳng buồn quan tâm..kéo Tống Linh ôm chặt vào lòng...Quách Danh tuy cũng vô cùng chán ghét thái độ của Tống Như, nhưng thật tình bà thật hoảng sợ vì hành động của Hàn Thiên....Vì lúc này bà là người ngồi gần sát bàn...những người còn lại đều đứng..nên bà biết Tống Như ngã mạnh ra sao...

- " Tôi nói cho các người biết...Nếu tôi còn sống một ngày nào..Thì đừng ai mong có thể làm tổn thương Tiểu Linh..Nếu không hậu quả không đơn giản như vậy đâu.. " "

Ánh mắt như chim ưng hung ác quét qua hai mẹ con Diệu Tuyết đang chặt vật ngồi dưới thảm...môi mòng phun ra từng lời cảnh cáo,lạnh đến âm độ...

Tống Linh...cần môi cảm động...đủ rồi...chỉ một câu nói của anh..cô đã cảm thấy mình đã quá hạnh phúc....không cần gì thêm nữa..

Diệu Tuyết và Tống Như mặt trắng như tờ giấy nhìn về mặt âm trầm lạnh lẽo của Hàn Thiên...hai người ôm chặt nhau...Diệu Tuyết cố gắng đỡ Tống Như đứng dậy...Tống Như cả người dựa vào mẹ mình...cả cơ thể đau buốt...Mắt cô ta đỏ hoe..chỉ chờ đợi mà rơi lệ...Khi biết ra sự thật bao năm qua dù dùng mọi cách chia cắt hai người họ..Nhưng Hàn Thiên vẫn một lòng với Tống Linh...bảo hộ cung chịu tìm mọi cách để đưa cô ta trở về nước..Hai người họ còn kết hôn nữa cơ mà...Cô cảm ba mẹ mình, nhất là cô như làm trò hề trước mặt hai người họ..Nỗi hận này quá lớn cô không thể nào nuốt trôi được..Trong khi bây giờ cô ta kiêu sa..xinh đẹp được Hàn Thiên bảo vệ trong vòng tay..còn hai mẹ con cô lại thế thảm đến như vậy...

Tuy run sợ Hàn Thiên nhưng trong suy nghĩ cố chấp của Diệu Tuyết, bà và Tống Như bị nhục nhã như ngày hôm nay cũng do một phần Tống Linh ban tặng..Diệu Tuyết không cam lòng..nghe nhìn Tống Linh đang được Hàn Thiên ôm chặt trong lòng xem như bảo bối...

- " Cô hận tôi bao năm qua đối xử tệ bạc với cô...Nên bây giờ cô muốn dựa vào Hàn Thiên trả thù mẹ con tôi đúng không...Giờ thì cô thấy vui vẻ lắm đúng không? Khi chính mắt thấy mẹ mình thế thảm như vậy...Nhưng nếu cho tôi chọn lựa lại...tôi vẫn sẽ làm như vậy...Dù cho đến khi chết vĩnh viễn cô cũng đừng mong có được tình thương từ tôi.. " "

Lời nói cay nghiệt của Diệu Tuyết như xoáy sâu vào lòng ngực của Tống Linh....thân người cô run nhẹ...Hàn Thiên biết cô đang đau lòng..Ánh mắt anh ngày càng lạnh lẽo...cả người tỏ ra sát khí nồng đậm...Tống Linh mặc kệ vòng tay rắn chắc ngày càng siết chặt cơ thể mình...cô biết anh đang tức giận vì cô..Đứng là đau lòng..Vì thử hỏi khi người chính mẹ ruột mình nói ra những lời tàn nhẫn như thế hỏi ai không đau lòng...

Nhưng nó lại như sự giải thoát cho nỗi lòng của cô..Cũng chính là con dao cắt đứt mối quan hệ này...Dù bao năm qua bà đối xử với cô ra sao..Nhưng cô vẫn cố gắng bỏ qua tất cả..mong rằng mẹ cô có nỗi khổ bất đắc dĩ riêng..Nhưng hôm nay cô muốn lấy ra một lý do để biện minh cho bà..cũng không thể được nữa...

Tổng Linh vỗ nhẹ lên bàn tay người đàn ông đang ôm eo mình... Ý nói với anh rằng cô không sao...

Ánh mắt to tròn trong veo như nước vô cùng điềm tĩnh... không vì lời nói của Diệu Tuyết mà gợn sóng... Tổng Linh nhìn người mà mình sâu sắc gọi là mẹ hai mươi mấy năm qua... điềm nhiên nói... lời nói rất chậm... nhẹ nhàng nhưng lại khiến người khác đau lòng... len lõi âm ỉ vào từng tế bào người nghe...

- "Con hiểu... con biết mẹ không có tình thương với con... Nếu thật sự thương con..

mẹ sẽ không đem con về ông ngoại khi con chưa tròn hai tuổi... Cũng sẽ không đem con sang London trong ba năm dài đằng đẳng...

Để con ở nơi đất khách quê người một mình... cũng chưa bao giờ ghé thăm, xem con sống chết ra sao... Nếu thật sự thương con mẹ sẽ không tiếp tay Tổng Như cướp đi người đàn ông của con... Dù mẹ biết rõ con yêu anh ấy nhiều như thế nào... Nếu thật sự có một lòng trắc ẩn... còn một chút gì đó gọi là dành cho đứa con này, mẹ sẽ không nói ra những lời cay nghiệt như vậy để giết chết mối quan hệ mẹ con chúng ta...."

Tổng Linh hít thở sâu... nuốt nước mắt vào trong... Vết thương đã lành nhưng nếu ta cố gắng nghĩ lại, thì ra nó lại đau đến thế này... Cô nở nụ cười chua chát... cả thân hình được Hàn Thiên ôm chặt như tiếp thêm sức mạnh cho cô nói tiếp..

- "Con đã từng hận mẹ... Nhưng bây giờ con mới ngộ ra một điều con không trách hay hận mẹ nữa... Vì còn hận là còn thương... còn hận là còn quan trọng... Hết hận là khi không còn gì nữa hết... Cảm ơn mẹ đã có công sinh con ra... Bao năm qua sự tủi hờn, khổ đau của con gánh chịu xem như đã trả đủ... từ nay coi như con không còn nợ mẹ bất cứ điều gì nữa..."

Cả thân người Diệu Tuyết nghiêng ngã... lồng ngực bà nhói đau khi nghe từng câu từng chữ mà đứa con bà đã dứt ruột sinh ra... Ý tứ quá rõ ràng. Tổng Linh muốn cắt đứt quan hệ với bà... Cô họng Diệu Tuyết nghẹn lại nói chẳng thành câu...

Lúc này Tổng Linh không còn cảm xúc mà quan tâm về mặt đau lòng của Diệu Tuyết...

cô quay sang... Tổng Như... tiếng nói nhẹ nhàng, trở nên lạnh lùng mang một chút châm biếm, nghe vào khiến người khác xót xa...

- "Vừa rồi... cô nói sẽ không bỏ qua cho tôi sao?... Tôi nợ cô gì sao?... Cô thử hỏi lại lương tâm của mình... Tôi nợ các người cái gì?... Mà hai mươi năm qua tôi phải trả giá... Cô thì biết cái gì... từ khi sinh ra cô đã được yêu thương... hưởng trọn vẹn tình thương của ba mẹ, sống trong nhung lụa...

Cô có biết cảm giác khi bị chính mẹ ruột mình ghét bỏ hay không? Rồi cảm giác cô đơn nơi xứ người... đói không ai lo... bệnh không ai chăm... sốt đến hơn 39 độ... mà phải nằm vật vạ co ro... trong góc phòng tối tăm một mình... rồi chìm trong giấc ngủ khi trên mặt đầy nước mắt... Trời lạnh đến âm độ... nhưng tôi vẫn phải dai lưng ra làm thêm... Bao nhiêu lần nhớ nhà... vừa ra đến sân bay lại bị bắt trở về... Mà người không cho tôi trở về nước là ai... Chính là mẹ của tôi... Còn cô thì sao? Trong khi tôi chết đói sống đói ở London... thì cô ở đây tìm cách cướp người đàn ông của chị mình... Nhưng cô không ngờ rằng dù cô có dùng bao nhiêu thủ đoạn... thì cũng không thể nào chia cắt được tình cảm của tôi và anh ấy... Chẳng những thế nhờ có sóng gió còn giúp chúng tôi hiểu rõ... tình yêu sâu sắc dành cho nhau... Nếu nói đúng ra, người nên tính nợ là tôi mới phải... Cô làm gì mà phải vội... Kết quả của ngày hôm nay là các người phải trả giá cho hành vi của mình... thay vì nhìn lại lỗi lầm của mình chứ không phải đổ lỗi cho người khác... Những gì muốn nói tôi đã nói hết tất cả... Kể từ đây về sau, chuyện của các người không còn liên quan đến tôi nữa...."

Tổng Như im bật... hé miệng muốn nói cũng không biết nói gì...

Tổng Linh quay sang Quách Danh... nhẹ giọng...

- "Bà nội chúng cháu đưa bà về ạ"

Những gì cần nói cô đã nói... không còn gì vướng mắc... Đây là con đường họ đã chọn... trả giá là điều không tránh khỏi.

Nhưng cô biết người Hàn Thiên nhắm đến chỉ là Trương Cảnh... Còn hai người họ nếu không biết quay đầu sửa sai lỗi lầm thì cô không còn gì để nói...

Quách Danh gật đầu... thờ dài... để Tổng Linh đi mình đứng dậy... Diệu Tuyết cùng Tổng Như đứng đó chần như đồ chì... từng câu từng chữ, lời nói của Tổng Linh như vang vọng khắp phòng... đến khi cánh cửa khép lại chỉ còn hai người họ... Diệu Tuyết kiệt sức ngồi phịch xuống ghế... đầu vùi vào tay... Bà không hiểu nổi tâm trạng của mình bây giờ ra sao như rằng vừa đánh mất thứ gì quan trọng...

Tổng Như cũng không đỡ hơn được chút nào... cả thân người dựa hẳn vào tường... móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay... nói cô cố chấp cũng được... nhưng cô không cam tâm nhìn Tổng Linh hạnh phúc... cô đã đã từng nói... nếu một ngày cô không có được Hàn Thiên thì Tổng Linh cũng sẽ không được... Huống hồ bây giờ cô trắng tay mất hết tất cả... cô còn sợ gì nữa... Ánh mắt ngoan độc khi ánh đèn đường rọi vào càng khiến con người, trở nên hung ác.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Yêu thương sâu đậm

Người giúp việc trong nhà đi tới đi lui..Ai cũng len lén nhìn lên lầu hai...Cậu chủ của bọn họ ngày thường lạnh lùng...chỉ cần một cái chau mày cũng khiến người ta không rét mà run...Nhưng giờ phút này lại bị cô vợ nhỏ đóng chặt cửa nhốt bên ngoài...

Hàn Thiên kiên nhẫn dựa lưng vào cửa phòng chờ đợi bảo bối nhà anh hết giận mở cửa....Sau khi đưa Quách Danh về Tống gia anh để cô ở lại tâm sự với Quách Danh...còn anh phải đi gặp Trịnh Viện....Mới biết mẹ anh đã được giải cứu vì ở thị trấn hẻo lánh ở Mỹ nên Hạ Quân Vỹ không thể liên lạc về mà thật sự họ không có thời gian..Khi đưa mẹ anh trở về New York được bác sĩ của bệnh viện lớn khám tổng quát...Tổng kết mẹ anh hoàn toàn mạnh khỏe...Lúc đấy Hạ Quân Vỹ mới gọi điện báo gấp cho Trịnh Viện....Đây là tin mừng nhất mà anh không thể ngờ đến...Nếu không gì thay đổi hai ngày nữa Hạ Quân Vỹ sẽ đưa mẹ anh về nước...

Đứng ra anh rất muốn bay sang Mỹ ngay bây giờ...Nhưng Trịnh Viện nói, Trương Cảnh vừa bị bắt...rất nhiều chuyện phải giải quyết và cản dự hợp tác của anh...nên hiện tại anh không tiện xuất cảnh...Nên anh đành chấp nhận đợi chờ thêm hai ngày nữa...

Sau khi xong công việc...nghe Bill nói vợ anh đã về nhà...anh tức tốc trở về...thì không ngờ cửa đã bị khóa trái...gọi cửa như thế nào cô gái nhỏ cũng nhất quyết im lặng không mở ra...Đĩ nhiên anh có chìa khóa dự phòng..

nhưng anh biết cô đang tức giận chuyện tối nay.Quá nhiều sự việc xảy ra trong một buổi tối...nên anh sẵn sàng đứng đây...chờ đợi để cô bình ổn cảm xúc...rồi anh sẽ vào...nhưng cũng đã qua một giờ đồng hồ....đến khi anh sang phòng khác tắm rửa sạch sẽ mà vợ anh cũng không có ý định mở cửa...Mà sự nhẫn nại của anh cũng chỉ có bấy nhiêu thôi...Bây giờ bất kể cô còn giận hay không anh cũng phải vào ôm cô vào lòng...Buổi tối mà bắt anh không được ôm cô ngủ làm sao anh chịu nổi...

Nghĩ sao làm vậy...Hàn Thiên mở khóa..xoay tay cầm...mở cửa phòng...nhẹ nhàng bước vào phòng...

Tống Linh nằm trên giường...nghe người về phía cửa...nên tay cầm vừa xoay cô liền biết ngay...Tống Linh cũng đã tắm rửa sạch sẽ...Trên người mặc chiếc đầm ngủ hai dây màu trắng..xinh đẹp làm sao...Ánh mắt to tròn,liếc xéo Hàn Thiên...rồi xoay người vào trong tường...Hàn Thiên cười cười...thả dép treo lên giường...nhánh chóng nằm xuống...ôm cả thân hình mềm mại của cô từ phía sau...Cả khuôn mặt vùi vào chiếc cổ trắng ngần...hít hà hương thơm sữa tắm từ cô...Tống Linh tuy đang giận nhưng vẫn mặc kệ để anh ôm...không tránh né...

-"Đừng giận nữa...anh xin lỗi...."

-"....."

Hàn Thiên thở dài..

-"Tiểu Linh..."

-"....."

-"Bảo bối...không phải mọi chuyện đều đã qua hết rồi hay sao..Đừng giận nữa được không "

Bỗng Tống Linh...bật ngồi dậy...Khuôn mặt càng thêm tức giận...Hàn Thiên cũng quánh quánh ngồi dậy theo...Muốn giơ tay ôm cô vào lòng lại bị cô đẩy ra...Tống Linh tức giận hét lớn...

-"Hàn Thiên...anh có biết không...nếu lúc đó Trịnh Viện không xuất hiện...thì sẽ ra sao..?"

Anh có hiểu tâm trạng em như thế nào không...Trái tim như muốn ngừng đập khi thấy anh xuất hiện cùng Tống Như...cả thờ cũng không thông...Em không dám nghĩ nếu...nếu...."

Nước mắt như hạt châu bắt đầu rơi nhoe trên khuôn mặt...Hàn Thiên mặc kệ cô nổi giận..kéo cô ôm chặt vào lòng...cất ngang lời nói cô..

-"Sẽ không có nếu....anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra...Tiểu Linh...anh đã từng thề cả đời này anh sẽ không làm tổn thương em...nếu anh thấy mình không thể xoay chuyển cục diện được nữa,dù là anh có tự hủy hoại mình.. thì anh cũng sẽ không làm điều có lỗi với em...."

Tống Linh khóc nức lên...cả buổi tối bao việc xảy ra cảm xúc bị đè nén quá lâu như vỡ òa...sợ sệt...đau lòng...mệt mỏi...thất vọng điều theo nước mắt tuôn rơi không ngừng...

-"Anh là đồ xấu...huhu...anh có biết em sợ hãi lắm không...Thiên! nếu mất đi anh,em cũng không muốn sống nữa...huhu...."

Bàn tay nhỏ nhắn không ngừng đánh vào lưng dày rộng của anh...Vì câu nói của cô...mà mắt Hàn Thiên cũng đỏ lên vì xúc động...Hai người họ điều giống nhau...Nếu một trong hai người mất đi đối phương...sẽ không sống nổi...Hàn Thiên để cô khóc cho thỏa lòng...Bàn tay dịu dàng vỗ nhẹ lưng cô...miệng không ngừng thì thào...

-"Xin lỗi em..bảo bối...xin lỗi em...."

Cứ thế ngồi ôm cô...dỗ dành đến khi cô vợ nhỏ ngừng nức nở...Qua một hồi lâu, khi anh nhìn xuống cô lại ngủ từ bao giờ, hơi thở đều đều..Có lẽ cả cơ thể lẫn dây thần kinh điều quá mệt mỏi...nên sau khi khóc giải tỏa mọi khuất mắc...được anh dịu dàng ôm trong vòng tay...giờ này cũng đã một giờ đêm...Tống Linh thả lỏng thân người chìm vào giấc ngủ trên khoeo mắt còn vương nước mắt...

Hàn Thiên nhẹ nhàng đặt cô xuống...hôn lên trán..sóng mũi..rồi dụi xuống đôi môi đỏ..mút mát..

Mối kéo chăn qua phủ cho hai người..rồi ôm chặt cô vợ nhỏ nhắm mắt thả lỏng chìm vào giấc ngủ..Anh cũng quá mệt mỏi....thần kinh căng thẳng bao năm qua...cuối cùng cũng được thả lỏng..giờ thì ôm vợ ngủ thôi...mọi chuyện mai tính sao vậy...

Hai ngày sau

Hàn Thiên mặc áo thun trắng cùng quần kaki cùng màu nắm tay Tống Linh, hôm nay Tống Linh mặc một chiếc váy dài màu trắng thướt tha đang đứng dưới tán cây to trong sân nhà chờ Nghiêm Lan và Hạ Quân Vỹ.

Tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng ngày càng gần, máy bay hạ cánh ngay trước mắt hai người. Cửa khoang mở ra, hai tên vệ sĩ mặc đồ đen nhảy xuống trước, tiếp đó là Hạ Quân Vỹ bước xuống khỏi khoang cẩn thận đỡ người phụ nữ trung niên hơi gầy gò hốc hác nhưng vẻ đẹp sắc sảo của bà không phai nhòa theo thời gian... Phía sau còn có mấy tên vệ sĩ thay nhau bước xuống...

Hàn Thiên cùng Tống Linh vô cùng xúc động khi chứng kiến cảnh này...hai người nhanh chân bước đến...

Nghiêm Lan thân thể run run nhìn con trai chân như đồ chì không bước được nữa...

nước mắt cứ thế lã lã rơi...Đến khi vòng tay ấm áp ôm bà vào lòng..Nghiêm Lan nức nở khóc thành tiếng.

- " Mẹ "

Hàn Thiên khàn giọng...nhất anh cũng đỏ hoe...Tống Linh không kiềm chế được cảm xúc....che miệng...nước mắt xúc động rơi là chả...

- " Con trai....mẹ....mẹ trở về rồi..."

Nghiêm Lan nghẹn ngào nói không thành tiếng...cứ đứng đó bật khóc trong vòng tay của con trai mình...

Hạ Quân Vỹ nhìn cảnh này môi nhếch nhẹ..mừng cho bạn mình..

Sau khi điều chỉnh cảm xúc..Nghiêm Lan rời khỏi vòng ôm của Hàn Thiên quan sát nhìn anh từ đầu đến chân...

- " Con trai mẹ trưởng thành thật rồi...mẹ..mẹ rất nhớ con "

Nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt khắc khoải...xanh xao...

- " Mẹ....mọi chuyện đã qua hết rồi..."

Nghiêm Lan lấy tay lau khóe mắt gạt đầu mím cười hạnh phúc...

- " Tiểu Linh...chào mẹ đi em "

Hàn Thiên kéo cô vợ nhỏ đang còn xúc động về phía trước ra mắt Nghiêm Lan...

Tống Linh hít hít mũi...mím cười nhìn Nghiêm Lan..

- "Mẹ...."

Nghiêm Lan quan sát cô gái nhỏ trước mắt...bà nắm bàn tay Tống Linh...mím cười phúc hậu...

- " Ôi..Tiểu Linh của di lớn lên thật xinh đẹp..À..không phải là mẹ...đúng rồi...là mẹ....duyên phận thật là kì diệu...Lại đây mẹ ôm nào "

Tống Linh ngoan ngoãn ôm chầm lấy bà...Nghiêm Lan yêu thương vuốt mái tóc nay đã dài qua vai của cô....Chuyện tình yêu của Hàn Thiên và Tống Linh bà là người rõ hơn ai hết...Qua bao sóng gió tình cảm hai đứa vẫn bền chặt điều đó khiến bà thật vui mừng....Hàn Thiên bước đến vòng tay rộng lớn, ôm hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời của mình vào lòng....Dưới ánh nắng mặt trời le lói chiếu rọi vào cảnh đẹp...ấm áp, trước mắt..khiến những người có mặt không khỏi xúc động...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hạnh phúc

Cách một rào chắn...Không gian tối tăm...Hàn Thiên lạnh lùng nhìn người đàn ông chỉ mới một tháng đã trở nên gầy guộc...tóc cũng bạc trắng...nhưng ánh mắt ngoan độc vẫn duy trì không hề thay đổi...

"Mày đến đây làm gì xem tao chết chưa à?"

Ánh mắt như dao sắc...muốn đâm xuyên qua Hàn Thiên...

Hàn Thiên cười nhạt...

"Thời gian từ hình còn chưa xác định...ông nóng lòng thế...Vậy mà tôi còn thấy dù có từ hình thì kết quả này so với ông vẫn còn nhẹ đấy...Phải phanh thủy xẻ thịt...vứt xuống biển làm mồi cho cá, tôi mới thấy hài lòng..."

Lời nói tàn nhẫn...mà anh thốt ra vô cùng nhẹ nhàng...như đang nói chuyện phiếm..

"Haha...haha.....Làm mày thất vọng rồi"

Trương Cảnh cười như điên dại...tiếng cười làm người khác phải lạnh người...vang vọng trong phòng kín...

"À tao quên nói cho mày biết....Dù tao có chết thì mày nghĩ trả được thù cho ba mày...Rồi có thể lấy lại tài sản sao?..."

Haha...Chắc mày không biết SAP bây giờ chỉ là cái vỏ rỗng...mọi vốn liếng tao đã đem đi đầu tư...Lợi nhuận sẽ được chuyển vào cổ phần của tao...Dù tao chết một đồng mày cũng đừng mong lấy được..."

Trương Cảnh thích thú quan sát sắc mặt Hàn Thiên...

Đôi mắt nâu màu hổ phách híp lại...

Môi mím chặt....sau vài giây anh nở nụ cười...rồi bật thành tiếng....Bàn tay còn nhẹ nhàng vỗ vào nhau như tán thưởng đối phương.....

"Ông rất thông minh...."

Tiếng vỗ tay ngưng đọng....Hàn Thiên nghiêng cả thân người to cao về phía trước...từng tiếng vang lên như từng vật nặng va vào đầu Trương Cảnh...khiến cả người ông ta choáng váng..cả nhịp tim cũng tăng cao...

"Ông lấy hết vốn liếng của SAP đầu tư vào dự án của Tập Đoàn JEX tại Nhật Bản đúng không?Cám ơn ông đã đầu tư dự án cho Tập Đoàn của tôi "

"Mày...mày...ý mày nói JEX là của mày..."

Đôi mắt đầy tơ máu...mở to như mình nghe lầm...

Hàn Thiên nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Trương Cảnh...nhếch môi gật đầu...

"Đúng vậy....Đừng vội bất ngờ..còn chuyện hay phía sau...ông phải bình tĩnh nghe hết đã...cổ phần của ông...đã chuyển nhượng sang hết sang tên tôi...Nên ông không cần lo SAP sẽ bị thất thoát...Tôi sẽ khiến nó ngay càng thành công vang dội..."

"Hàn Thiên mày nói nhảm..tao không hề chuyển cổ phần cho mày....Tao không bao giờ làm chuyện điên rồ đó..."

"Có đấy...Từ Trúc đã đưa ông kí..nó nằm chung với Tập hồ sơ về dự án của JEX...À..để tôi nhớ xem...đúng rồi là trang thứ bảy"

Hàn Thiên cười lạnh nhẵn nại giải thích cho hấn hiểu...

"Từ Trúc là người của mày...mẹ kiếp Hàn Thiên mày quá bi ối..."

Trương Cảnh suy sụp..ngã lưng vào ghế....căm phẫn nhìn Hàn Thiên...ngheến răng chửi tục....

Hàn Thiên đứng dậy..chống hai tay lên bàn nhìn hấn từ trên xuống..

"Haha...nói về bi ối tôi còn thua ông xa...Tôi chỉ lấy lại những gì cần lấy...Căm phẫn lắm sao...?..Trương Cảnh..dù có chết ông cũng không trả đủ những gì ông nợ gia đình tôi đâu..."

Môi mòng nhếch lên căm hận...rồi quay lưng rồi đi....Tiếng cửa sắt đóng mạnh...một màn tối tăm bao trùm lấy Trương Cảnh..

như bóng dáng thần chết đang vẫy gọi...đến khi được được cảnh sát đưa đi mà hấn vẫn cảm thấy cả thân thể lạnh lẽo...biết rằng lần này không thể nào thoát khỏi cái chết đang chờ đợi...

"Mẹ ời,con cật như thế này đúng không ạ? "

Tổng Linh cảm miếng cà chua vừa cắt đưa lên cho Nghiêm Lan xem...

-"Được...rồi đó con..."

Tổng Linh cười toe toét khoe lúm đồng tiền duyên dáng...vừa nghe mẹ chồng khen...cô thích thú sau đó cứ thế tự nhiên bỏ miếng cà chua vào miệng ăn ngon lành...

Nghiêm Lan thấy thế bật cười...lắc đầu...bà về nước đã hơn ba tháng...Cả gia đình điều chuyển về lại Hàn gia...Cuộc sống nhà ba người vô cùng vui vẻ và hạnh phúc....Niềm vui lớn lao của bà mỗi ngày là được chăm sóc cho hai đứa con của mình...Trong nhà người giúp việc rất nhiều...nhưng ngày nào bà cũng muốn đích thân xuống bếp nấu cơm cho cả gia đình, bà mới thấy vui...Lúc đầu Hàn Thiên không đồng ý nhưng thấy không xoay chuyển được mẹ nên đành chịu...

Chỉ có điều...Hàn Thiên hơi buồn lòng chính là cô vợ nhỏ của mình...Từ ngày Nghiêm Lan trở về...mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của gia đình Hàn Thiên, phải nói là rất tốt...Thật lòng mà nói trong lòng Nghiêm Lan không những xem Tổng Linh là con dâu mà như rằng con gái của chính mình... Ngày xưa lúc chưa sinh Hàn Thiên bà luôn ao ước có được một đứa con gái...nhưng không ngờ lại sinh ra một đứa con trai mặt mũi lúc nào cũng lạnh tanh...giờ thì như ý nguyện...mà con dâu bà không muốn yêu thương cũng khó...Vừa xinh đẹp lại đáng yêu...tuy có chút vụng về trong việc bếp núc nhưng con bé lại rất thích học hỏi...Tổng Linh vốn thiếu thốn tình cảm của mẹ từ nhỏ nên khi gặp bà cô trở nên bám người....Lúc nào cũng bên cạnh riu rít bên tai bà, nhiều lúc buổi tối còn chạy qua phòng của bà nghe bà kể chuyện rồi ngủ luôn ở đấy...

Lúc đầu Hàn Thiên rất vui vẻ về mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu này...tốt đến mức ai ai cũng phải ngưỡng mộ...Nhưng giờ thì con trai bà vì chuyện này lại thấy nhức đầu...

Tổng Linh vô tư, vô tâm...mãi mê bám lấy Nghiêm Lan...vì mẹ chồng cô dịu dàng lại vô cùng yêu thương cô...Nên thói quen mỗi tối chạy qua phòng trò chuyện với bà...bỏ lơ ông chồng nào đó...Khiến Hàn Thiên muốn nhần nhện cũng phải nổi giận...chạy theo qua phòng mẹ vác cô vợ nhỏ về phòng chính cô không thương tiếc...Mà Tổng Linh thuộc dạng người...hết đau lại quên...Mỗi lần thấy hai đứa nhỏ nhào nhào...Nghiêm Lan cười đến vui vẻ...hạnh phúc này hàng đêm bà điều mong chờ...

Nhìn đồng hồ...điểm giờ tan ca...Nghiêm Lan quay sang cô gái nhỏ đang cặm cụi cắt cà chua thành từng lát mỏng...

-"Tiểu Linh à...đến giờ Thiên nó về...con rửa tay đi...để nó biết con vào bếp sẽ bị la đấy...để Vú Trần phụ mẹ được rồi "

Chuyện gì cũng có nguyên nhân...Tháng trước Tổng Linh phụ Nghiêm Lan bảo sơi cà rốt...chẳng biết làm sao mà để đứt tay...dù vết thương không nghiêm trọng...nhưng cũng đủ cho Hàn Thiên đau lòng,anh nổi con thịnh nộ...Ra chiếu thư từ nay cấm cô bước chân vào bếp..Haiz..bà biết Tổng Linh đối với con trai bà vô cùng quan trọng nên một chút tổn thương nhỏ của con bé cũng khiến nó đau lòng..

Tổng Linh bất mãn chu môi...

-"Mẹ...hôm nay là sinh nhật của anh ấy...con muốn tự tay mình làm chút gì đấy..."

Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của Tổng Linh...

Nghiêm Lan mỉm cười dịu dàng...

-"Mọi thứ xong hết rồi...để vú Trần phụ mẹ Con lên thay đồ...rồi xuống phụ mẹ trang trí bàn tiệc được không"

Tổng Linh nhìn xung quanh đúng là mọi việc đã xong..

-"Dạ "

Rửa tay sạch sẽ...rồi cời tạp dề đưa cho vú Trần...chạy nhanh lên lầu....

-"Cô chủ thật là đáng yêu "

Vú Trần vừa rửa rau vừa cảm thán...

Nghiêm Lan cười tươi gật đầu...Đúng vậy con dâu bà thật khiến người ta yêu thương..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hạnh phúc (2)

Hôm nay Hàn Thiên về trễ...anh có cuộc hẹn quan trọng với khách hàng...Về đến nhà cũng đã gần sáu giờ...

Hàn Thiên bước vào ...có điều cả căn nhà lại chìm trong bóng tối...Quản gia lùi thui theo sau....Hàn Thiên cau mày...

"Mẹ và vợ tôi đâu...mọi người đâu hết rồi để nhà cửa tối om như vậy?"

Vừa nói anh vừa tiến vô nhà...

"Ông nghe tôi hỏi gì không...?"

Thấy quản gia vẫn đi theo sau nhưng vẫn trầm mặc không lên tiếng..Hàn Thiên lạnh giọng hỏi lại.

"Vâng...tôi..."

"Tách...tách...tách..."

Hàng loạt đèn của căn biệt thự được mở sáng...

Hàn Thiên lần đầu tiên trong đời rơi vào trạng thái ngỡ ngàng...cả căn phòng khách được trang hoàng lồng lộng...khắp nơi còn có bong bóng bay...khắc chữ "Happy Brithday con trai ", " Chúc mừng sinh nhật ông xã "

Dĩ nhiên trò trẻ con màu mè này thì chỉ có vợ anh mới suy nghĩ ra mà thôi..

Không đợi Hàn Thiên hoàng hôn...Tổng Linh như một cơn gió lao đến...ôm chặt cổ anh...hôn chụt vào môi anh...

" Ông xã....chúc anh sinh nhật vui vẻ..."

Hàn Thiên sau khi hiểu được chuyện gì đang xảy ra...ôm chặt lấy cô bật cười...Tiếng " Ông xã " này cô chỉ gọi anh vào những dịp quan trọng mà thôi..

" Cảm ơn em "

Không ngần ngại tặng cô một nụ hôn nhẹ lên vàng trán mịn màng.

" Chúc con sinh nhật vui vẻ nhé...con trai..."

Tổng Linh đứng sang một bên nhìn hai mẹ con ôm nhau...

" Cảm ơn mẹ "

" Thiên à...anh đi theo em đi..."

Hàn Thiên quay sang nhìn mẹ mình...không biết cô gái nhỏ bày trò gì...Nghiêm Lan mỉm cười...lắc đầu...nhướn mày ý bảo anh đi theo Tổng Linh...Hàn Thiên nghe lời nhìn về mặt háo hức của vợ, anh vui vẻ đi theo cô lên sân thượng...

Một cảnh đẹp lại tiếp tục diễn ra...một bàn ăn loại lớn...được trang hoàng khắp nơi là nến...một bữa tiệc ăm cúng trên bàn toàn là món ăn anh thích...Hàn Thiên được Tổng Linh nắm tay đi đến đứng trước chiếc bánh kem to được trang trí hình tượng...người phụ nữ ngồi chính giữa...đứng đằng sau là một người con trai và một người con gái...Chính là khắc họa..gia đình hạnh phúc của anh bây giờ..

"Thiên anh ước đi...sau đó thổi nến nha "

Hàn Thiên thân thể cứng ngắt...bao năm qua khi Tổng Linh bị đưa sang London..mẹ anh cũng bị đưa sang Mỹ..thì ngày sinh nhật của anh cũng bị chìm vào quên lãng...bỗng anh thấy mắt mình cay xè...mẹ anh bây giờ hiền hậu ngồi đó nhìn anh mỉm cười đầy yêu thương..cô vợ nhỏ miệng cười toe toét..rít không ngừng..Chưa bao giờ anh thấy hạnh phúc như bây giờ...

" Nhanh đi anh...nến sắp chảy hết rồi "

Tổng Linh chu môi hối thúc...

Hàn Thiên mỉm cười hít thở sâu bình ổn cảm xúc, đưa tay ước nguyện rồi thổi nến...trong tiếng vỗ tay của mọi người.....

Ba người cùng ngồi xuống dùng bữa...dưới ánh nến, trên mặt ai cũng tràn đầy hạnh phúc...

Sau cả buổi tối bận bịu...Nghiêm Lan cũng được nghỉ ngơi...Bà ngồi trên giường...lật từng tấm hình cũ của chồng ra xem..bỗng hồi nhớ lại quá khứ..mọi thứ như mới xảy ra đây....

Bỗng tiếng ồn ào...vang lên ngoài cửa phòng...Nghiêm Lan bước nhanh mở cửa..Một cảnh tượng buồn cười hiện ra....ngay cửa phòng bà...con trai bà

đang cau mày..lôi kéo cô vợ nhỏ của mình...

"Thiên..anh thả em ra...em muốn vào trong với mẹ..."

Lúc mở cửa ra bà con nghe được Tống Linh...nữ nị lên án con trai mình...

"Hai đứa sao thế?"

Nghiêm Lan cố tình biết rồi còn hỏi...

"Mẹ...mẹ chưa ngủ sao...hay quá.....con vào...."

Tống Linh quay sang thấy mẹ chồng...mừng rỡ...đẩy Hàn Thiên ra định bước lại bà....Hàn Thiên nhanh chóng kéo cô ôm chặt vào lòng...cắt ngang lời cô...nhìn Nghiêm Lan...cười cười...

"À...mẹ ngủ đi..cô ấy chỉ muốn chúc mẹ ngủ ngon"

Còn nháy mắt ra hiệu cho mẹ mình...Nghiêm Lan hiểu ý...đưa tay lên miệng...vờ như ngáp ngắn ngáp dài...

"Khuya rồi hai đứa về ngủ đi...mẹ buồn ngủ rồi...hai đứa ngủ ngon..."

Tống Linh cau mày...không phải lúc chiều mẹ chồng cô hẹn cô sang phòng tâm sự hay sao..Bây giờ sao bà lại tỏ ra không nhớ nhỉ...

"Mẹ mệt rồi...chúng ta về thôi em..."

Hàn Thiên ôm cô quay về phòng của mình...

"Mẹ ngủ ngon ạ"

Trước khi quay lưng Tống Linh phụng phịu chúc mẹ chồng ngủ ngon...Nghiêm Lan gật đầu...liếc xéo khinh thường con trai...lôi kéo bà lừa gạt cô gái nhỏ...thật là mất mặt mà...Hàn Thiên chẳng ngại bị mẹ xem thường...nhanh chóng ôm cô vợ nhỏ về phòng...

Cửa phòng vừa đóng lại...anh đã đề Tống Linh ra cửa hôn lấy hôn để....Nụ hôn quá mạnh mẽ làm Tống Linh không theo kịp...

bàn tay nhỏ nhắn đẩy đẩy lồng ngực của anh...nhưng Hàn Thiên vờ như không hiểu...một tay ôm eo cô...tay còn lại cố định gáy cô...nụ hôn ngày càng sâu...khiến Tống Linh bật ra tiếng rên vụn vặt...

"Uhm...uhm...Thiên"

Bàn tay mạnh mẽ...chỉ vài động tác đã cởi sạch áo ngủ của cô...chiếc áo...ngủ rơi xuống gót chân..hiện trước mắt anh là thân thể non mềm trắng mịn...Hàn Thiên rên lên một tiếng bé cô đi nhanh đặt xuống giường...môi lưỡi chưa một phút rời nhau...

"Nhóc con...Hôm nay sinh nhật anh..nà em dám bỏ rơi chồng em...xem anh chinh em như thế nào...."

Hàn Thiên cắn nhẹ lên môi cô...thở hổn hển...ngồi dậy cởi quần áo của mình...

Đôi mắt mơ màng như phủ sương nhìn anh, môi đỏ xin tha thứ....

"Bây giờ em hối lỗi được không?"

"Muộn rồi"

Cả người trần trụi...Hàn Thiên kéo chiếc quần lót nhỏ bao phủ vùng đất thần bí của cô...quăng xuống thảm....Anh thỏa thích mút mát đôi môi đỏ đang phồng lên bắt mắt...

"Ủm.....a..."

Hàn Thiên...hôn sâu...đưa lưỡi vào trong dụ dỗ chiếc lưỡi hồng rồi mút chặt vào miệng...không thả ra...Tống Linh cảm giác lưỡi mình tê dại...hoi thờ hẩn loạn....cô tức giận...hừ hừ...như tiếng mèo kêu....Hàn Thiên bật cười...nhìn khuôn mặt đỏ ửng thiếu dưỡng khí của vợ...vừa hôn vừa liếm khắp khuôn mặt mịn màng...Tống Linh tức giận bị anh trêu đùa đến thở không nổi...Mắt to lét linh...đưa bàn tay nhỏ xuống cảm vật nóng bóp chặt...rồi thả ra....

"A...Tiểu quý...em muốn giết chồng à...?"

Hàn Thiên bị cô làm bất ngờ rên lên...tuy cảm giác rất tuyệt vời...nhưng xem nữa là anh chưa chiến mà đã bại vì cô nhóc này rồi....Tống Linh vui sướng...xoay người leo lên người anh...Hàn Thiên để mặc cô làm loạn....bàn tay xoa nệm trên mông tròn trắng nõn đang vênh lên...

Tống Linh nghịch ngợm...bắt trước anh hôn liếm khắp mặt anh...còn để dính nước bọt trên mặt anh...từ xương cằm anh, cô hôn dọc xuống yết hầu...như tiểu quý hút máu...

hết hôn lại cắn ngay cổ anh...đôi tay nhỏ nghịch ngợm không xương...chạy loạn khắp thân thể cường tráng của anh...Hàn Thiên khép hờ mắt...thoải mái...hè miệng thở dốc.

- "Ừ..."

Tổng Linh hôn dọc một đường xuống bụng anh...Trán Hàn Thiên nổi đầy gân xanh...anh túm cô lên...lật thân thể cô lại...Cho vật nóng vào phía sau...

- "Ưm.nhẹ...nhẹ...thôi...chồng ơi..."

Anh tiến vô vừa mạnh vừa sâu...khiến Tổng Linh thở hắt ra....Hàn Thiên khom người...

mút liếm để lại đầy dấu vết trên tấm lưng trắng ngần của cô...phía dưới không ngừng ra vào...bàn tay thỏa thích xoa nắn hai quả anh đào phía trước....

- "Ừ...a....a....Thiên...."

- "Thích không bảo bối....nói anh nghe...."

Anh cắn nhẹ vào tai cô thì thào to nhỏ....

- "Em...á....từ...từ...thôi anh....á..."

Hàn Thiên nhanh chóng ra vào phun hết mầm móng nóng bỏng vào nơi ẩm ướt.....cả thân thể Tổng Linh co rút...hét lên rồi ngã sấp xuống nệm...

Hàn Thiên xoay người cô lại...nắm lấy một chân cô đặt lên vai mình...Tiếp tục cho vật nóng vào tung hoành ngang dọc...

- "Huhu...nhẹ nhẹ thôi...á...."

Tổng Linh bắt đầu nắm lấy tay anh van xin....Hàn Thiên...kéo chân cô bám vào eo mình...cả người đè lên thân thể Tổng Linh...Ôm mặt cô..hôn ngấu ngiên...

- "Chỉ mới bắt đầu...thôi vợ à...."

Tổng Linh khóc không ra nước mắt...mếu máo bị anh dày vò cả đêm...Cô còn không nhớ nổi đêm nay anh hành hạ cô bao nhiêu lần...cô chỉ biết mình bật khóc nức nở rồi ngủ quên trong khoái cảm...

Nhìn cô vợ nhỏ bị hành hạ đến nổi ngủ thiếp đi vì mệt...Sau khi khoái cảm qua đi...anh ôm vợ cùng tắm rửa sạch sẽ.... trên thân thể trắng mịn...toàn là dấu vết xanh đỏ do anh để lại.....Hàn Thiên mỉm cười thỏa mãn...ôm chặt vợ vào lòng...Hai thân thể trần trụi...ôm nhau không khe hở...cùng nhau chìm đắm trong hạnh phúc...rồi chìm vào giấc ngủ say...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Xảy ra chuyện

Thời gian không bao giờ chờ đợi một ai...

Vụ án của Trương Cảnh..sau khi đưa ra xét xử...Từ nhân chứng đến vật chứng đều có đầy đủ...Tội cố ý giết người...đến việc bắt cóc..chiếm đoạt tài sản, công thêm việc mua bán vũ khí gây nổ trái phép...Tội danh được thành lập kết luận cuối cùng là án tử dành cho ông ta...

Cuối mùa đông...tháng chạp âm lịch...

Trương Cảnh cũng đã bị đưa đi đền tội của mình... thì án tử hình...Qua bao nhiêu chuyện hấn đã gây ra...đổi lại là mạng sống của chính mình...tuy vậy...chỉ là đền tội những gì mình đã làm...Cũng không thể nào...khiến những đau khổ, mất mát của người khác được xóa nhòa...Nhưng xem như mọi chuyện đã kết thúc người có tội nên đền tội...người hạnh phúc sẽ được hạnh phúc...Nhưng đây là suy nghĩ của một phía...không phải ai cũng suy nghĩ được như vậy.....

Trước bia mộ của Trương Cảnh....Diệu Tuyết cùng Tổng Như đau khổ...nghe ngào quỳ trước bia mộ của ông....Đến cuối đời ông vẫn không cho bà và Tổng Như một danh phận...

nên dù muốn làm cho ông một đám tan đàn hoạn cũng không thể...Chỉ lập bia mộ..cả thân thể nguội lạnh của ông...họ cũng không bảo lãnh được...vì chẳng biết lấy danh phận gì trước pháp luật...nên đây chỉ là bia mộ chứa đựng quần áo của ông...để hai mẹ con bà có thể tưởng nhớ về ông...

- " Cảnh...anh yên nghỉ nhé..."

Diệu Tuyết, không ngừng rơi nước mắt...lòng đau đến từng con thắt lại

Tổng Như mím môi...nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt xanh xao....gầy đi thấy rõ..

- " Ba...con không để ba chết oan uổng đâu...con sẽ khiến họ sẽ phải trả giá..."

Diệu Tuyết cau mày...ngưng cả tiếng khóc....

- " Tiểu Như...con đang nói gì thế...mẹ xin con đừng làm chuyện điên dại nữa được không?"

Tổng Như im lặng...không trả lời bà...mắt nhắm chiều nhìn vào bia mộ của ba mình...

lòng không ngừng dâng lên con hận...Từ ngày rời khỏi Tổng gia...mẹ con cô thuê phòng tại một chung cư nhỏ sống qua ngày....Số tiền dành dụm bao năm qua của Diệu Tuyết đều đưa cho Trương Cảnh làm ăn.....Mọi tài khoản còn lại của hai mẹ con họ đều bị Quách Danh đóng băng..Hai mẹ con họ phải bán hết số trang sức...Tổng Như còn lên mạng rao bán thanh lý các túi xách...quần áo hàng hiệu của mình...mới đủ để họ leo lách qua ngày....Cuộc sống khổ cực bao nhiêu Tổng Như lại cảm hận Tổng Linh bấy nhiêu...có nhiều khi không cam lòng...cô thường chạy đến Hàn gia...đứng từ xa quan sát...Nhìn thấy Tổng Linh như một tiểu công chúa...được sống trong sung sướng giàu sang...đã vậy còn được Hàn Thiên hết mực yêu thương....Mọi hình ảnh đẹp đẽ đó của Tổng Linh như là con dao sắc nhọn..đâm vào mắt cô..đau không tả xiết....

Tổng Linh mặc một chiếc đầm ngang gối màu xanh da trời, không tay.. khoe làn da trắng mịn...Mái tóc nay đã dài qua vai...cô bước lên cột thành đuôi ngựa...Tôn lên khuôn mặt thánh thoát và xinh đẹp không tỳ vết....Trên tay còn cầm chiếc túi xách nhỏ...thong thả đi xuống lầu...

- " Mẹ..."

- " Tiểu Linh...đây là gà hầm thuốc bắc....con gửi cho bà nội con, dùm mẹ nhé...."

Nghiêm Lan từ trong bếp đi ra đưa túi đựng khay thức ăn cho cô...

- " Dạ...con biết rồi ạ..."

Tổng Linh vui vẻ nhận lấy....Bà nội cô giờ ở một mình...tuy vậy, cuối tuần cô sẽ về thăm bà...Còn riêng tài sản bà đã nhờ luật sư chuyển sang tên cô...cô biết bà làm thế là để bù đắp bao lỗi lầm của mình đối với cô..Với lại Tổng gia bây giờ, cô là đứa cháu duy nhất...nên mọi thứ cô đều hưởng trọn...

Nhưng cô nào có dùng tới...cô đã nhiều lần từ chối...nhưng bà nội nhất quyết không đồng ý...

Nỗi khổ tâm của bà chính là công ty...Bà từng nói một mai bà ra đi...không biết công ty phải làm sao...mà cô lại không biết gì về kinh doanh...Nhưng mọi khâu mắc đều được giải trừ...Hàn Thiên cho người về điều hành giúp bà...Mọi dự án đều phải được qua anh và bà kiểm duyệt...Mọi lợi nhuận đều được chuyển vào tài khoản của cô và bà...Công ty từ ngày có Hàn Thiên nhúng tay vào...lại ăn nên làm ra...kiếm về rất nhiều hợp đồng...Lúc đầu bà nội cô còn e ngại không tin tưởng lắm ở Hàn Thiên... Nhưng giờ thì một mực tin cậy giao toàn quyền quản lý cho anh quyết định..Bà thành thoi về hưu hưởng lấy cuộc sống bình yên mà mình ao ước bấy lâu nay...đi du lịch khắp nơi trên thế giới...Trong lòng vui vẻ thì sức khỏe cũng tốt lên hẳn...nỗi buồn cũng dần phai...điều này làm Tổng Linh rất vui....

- " Cô chủ...xe của cậu Bill đang đợi cô ngoài cửa "

Vú Trần đi vào thông báo

- " Vâng tôi biết rồi..."

Hôm nay tài xế của cô xin nghỉ...Nên Hàn Thiên phải cho Bill về đón cô....

- " Mẹ...con đi nhé...."

- " Ủ...nói mẹ gửi lời hỏi thăm bà nhé..."

Nghiêm Lan đưa Tổng Linh ra đến cửa...ti mi căn dặn...

- " Dạ..."

Tổng Linh...từng bước đi ra cổng....Nhìn xe Bill đứng bên kia đường...Bill bước xuống nhanh chóng mở cửa xe....Tổng Linh mỉm cười, mắt to quan sát...rồi nhanh chóng đi qua...nhưng chưa đi được mấy bước...

Thì từ phía xa có một chiếc xe...lao đến với vận tốc kinh hồn hướng về phía Tổng Linh....Tổng Linh hoảng hốt...há miệng, toàn thân run rẩy chẳng biết phải làm sao....Cô chỉ còn biết nhắm mắt lại hét toán lên...chuẩn bị hưởng lấy đau đớn...Bỗng cô thấy mình bị kéo mạnh...rồi rơi vào vòng tay của một người...sau đó cả cơ thể được ai đó che chắn lẫn mấy vòng...Tổng Linh nhắm chặt mắt...tim không ngừng đập liên hồi...bên tai là tiếng ồn ào huyền ảo....

- "Đuổi theo chiếc xe đó..."

- "Cô Linh, cô không sao chứ...cô Linh..."

- "Tiểu Linh...Tiểu Linh...con không bị gì chứ...Tiểu Linh nói mẹ nghe đi "

Là tiếng của Bill còn có tiếng của mẹ chồng cô....Tống Linh lấy hết can đảm run rẩy, từ từ mở mắt ra...khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu...

Một cảnh hỗn loạn đang hiện ra...bốn năm chiếc xe đuổi theo chiếc xe điên vừa gây tai nạn cho cô....Canh gà...túi xách văng tung tóe trên mặt đường...cô và Bill đang ngồi dưới đất...Thì ra người vừa cứu cô là...Bill..

vì che chắn cho cô tay anh ta còn chảy máu...vì ma sát với mặt đất....

Mẹ chồng cô ngồi bên cạnh lo lắng đến bật khóc....Tống Linh bỗng thấy mình như trở về từ cõi chết...chỉ mấy giây ngắn ngủi nếu không có Bill nhanh chân...chắc là mạng nhỏ của cô không thể giữ được nữa....

- " Mẹ...mẹ...con không sao...mẹ đừng khóc..."

Nghiêm Lan vừa quay lưng vào nhà đã nghe tiếng hét thất thanh của Tống Linh....bà quay trở ra chạy nhanh ra cổng thì chứng kiến một màn... chiếc xe đang cố tình lao đến Tống Linh với vận tốc điên cuồng...

Cũng may là Bill đã ôm lấy Tống Linh tránh kịp thời...giờ này mà tim bà không thể đập bình thường trở lại được....Cả sống lưng cũng toát đầy mồ hôi lạnh.. Thật là kinh khủng...

- " Tiểu Linh...con làm mẹ sợ quá..."

Nghiêm Lan ôm trằm lấy cô nức nở...

- " Con không sao...mẹ đừng lo...."

Bàn tay nhỏ nhắn đã run rẩy giờ phải ngồi an ủi mẹ chồng....

- " Đừng dậy nào....để mẹ dìu con nào..."

- " Á..."

Được Bill và Nghiêm Lan đỡ dậy...bỗng Tống Linh đau đớn hét lên...làm Nghiêm Lan và Bill trở nên quỳnh quáng....

- " Cô Linh...có phải chân cô bị gì không?"

Bill cau mày nghi vấn

- " Tiểu Linh...con đau ở đâu sao?"

Bây giờ Tống Linh mới phát hiện bàn chân mình có vấn đề...chỉ động một chút là đau đến thấu tim gan....Tống Linh cắn môi...nước mắt cũng rơi vì đau...

- " Mẹ...chân con đau quá..."

- " Đi bệnh viện...có khi nào bị gãy xương không...trời ơi...Bill đưa con bé đi bệnh viện...nhanh...nhanh lên..."

- " Vâng..."

Bill nhanh chóng bế Tống Linh...vào xe...Nghiêm Lan cũng ngồi lên xe...tức tốc đưa cô đến bệnh viện....

Về phần Tống Như sau khi tông xe vào Tống Linh không thành công...Cô ta run rẩy bỏ chạy...nhìn kính chiếu hậu phía sau có mấy chiếc xe đang đuổi theo...Tống Như tái mặt lên ga tăng tốc chạy nhanh....Đến trạm dừng thu phí...cô không ngừng mà lao vào rào chắn....Mặc cảnh sát giao thông thổi còi kêu ngừng...Tống Như điên dại,gìu tâm trí cô một mực là trốn thoát....cô vờ như không nghe...

- "Đuổi theo"

Cảnh sát giao thông nhanh chóng đuổi theo... Vừa chạy cô vừa quay đầu quan sát..bây giờ không những người của Hàn Thiên đuổi theo còn có người của cảnh sát...tiếng còi hú vang như óc ngày càng gần phía sau....Bàn tay không ngừng đổ đầy mồ hôi...Tống Như run lẩy bẩy...đạp ga tốc độ ngày càng nhanh... Đến khi mất thấy một chiếc xe Container sang đường thì đã quá muộn....Tống Như hét lớn...đậm thẳng....

xoay bánh lái...chiếc xe va với lòng đường..

xẹt cả tia lửa...nhưng vận tốc quá nhanh dù đậm thẳng hết mức...chiếc xe Tống Như vẫn như một con gió lao về phía trước tung mạnh vào xe chờ hàng rồi dội ra...lăn lóc trên mặt đường...cả chiếc xe điều biến dạng...

Trong xe Tống Như cả người đầy máu...đôi mắt từ từ nhắm lại đau đớn bất tỉnh...cứ thế buông xuôi cơ thể chìm vào bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trả giá

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Thiên sau khi nghe tin Tống Linh xảy ra chuyện...anh bỏ lại cuộc họp tức tốc chạy vào bệnh viện....Khuôn mặt anh âm trầm lạnh đến âm độ, đôi mắt nâu mất đi độ ấm, sát khí lan tỏa...Nếu nhìn kĩ sẽ thấy hai tay anh đang nắm chặt...kìm nén nỗi sợ hãi cũng như cơn giận đang bùng phát...

Đi phía sau anh còn có Zel và một vệ sĩ khác....Zel nhanh chân đi trước bám số thang máy....Hàn Thiên nhanh chóng bước vào...Cửa thang máy vừa mở...Từ một thân máy khác Diệu Tuyết hét hải bước ra..về mặt mặt môi đôi mắt đỏ ửng...khi chạm mặt với Hàn Thiên...bà ngã ra một chút...Hàn Thiên cau mày...rồi đi nhanh lướt qua bà...

Diệu Tuyết sau khi định hình cảm xúc...ôm lấy túi xách chạy nhanh vào phòng cấp cứu...Vừa rồi phía bên cạnh sát...gọi điện báo Tống Như gặp tai nạn...bà cảm giác đầu óc choáng váng...trên đường đến đây không biết khóc bao nhiêu lần...Tại sao mọi thứ lại cứ đổ dồn lên mẹ con bà...con gái bà tại sao lại xảy ra chuyện như vậy....Chẳng lẽ tình cảnh họ bây giờ chưa đủ thảm hay sao?

Hàn Thiên đẩy cửa bước vào...Trước mắt anh là Tống Linh đang ngồi trên giường...

Bàn chân bị băng bó...đôi mắt to tròn còn vương nước mắt ửng đỏ...Làm tim Hàn Thiên thất lại...anh đi nhanh đến...ngồi xuống bên giường...Tống Linh vừa thấy anh xuất hiện...tủi thân...nhào vào lòng anh nức nở...

"Thiên...chỉ một chút nữa thôi...em sẽ...sẽ không còn gặp anh "

Hàn Thiên đau đớn...ôm cô vào lòng...hôn lên mái tóc dài đen mượt...bây giờ ôm cô anh mới thật sự thả lỏng cơ thể...Khi nghe Bill gọi điện báo tin...có người muốn tông xe vào cô...Trái tim anh thật sự thờ không nổi....

"Đừng khóc...ngaoan...nói anh nghe...bác sĩ nói như thế nào "

Hàn Thiên yêu thương lau nước mắt...dỗ dành cô vợ nhỏ đang nức nở...nhìn bàn chân bó băng trắng...lòng anh đau không tả nổi...

"Bác sĩ nói không sao...chỉ bị bong gân "

Tống Linh hít hít mũi ửng đỏ...nhỏ giọng trả lời...

"Cái gì mà không sao...đến giờ trái tim mẹ còn không thể đập bình thường được đây...Bác sĩ nói tuy bong gân, không ảnh hưởng đến xương, nhưng vợ con không được đi lại trong vòng nửa tháng"

Nghiêm Lan từ trong nhà vệ sinh đi ra...cầm chậu nước...và khăn sạch cho Tống Linh lau mặt...

"Mẹ đẻ con "

Hàn Thiên giành lấy...cầm chiếc khăn lông mềm mại...nhẹ nhàng lau mặt cho vợ...

"Hàn Tổng..."

Bill sau khi xử lý vết thương...mới trở lại...

"Cám ơn cậu đã cứu Tiểu Linh...cậu không sao chứ?"

Hàn Thiên ngẩng mặt chân thành nói lời cám ơn... nhưng tay không ngừng vẫn tỉ mỉ...vắt nước rồi lau mặt lại cho Tống Linh..

"Chỉ chà xướt nhẹ thôi..."

Bill cười cười....Vết thương này đối với anh ta chỉ là chuyện nhỏ..

Hàn Thiên gạt đầu...Xong xuôi..anh để thau nước lên tú...rồi xoay người ngồi dựa sát vào đầu giường...để Tống Linh dựa vào ngực mình...Thân người to cao bao trọn cô trong vòng tay....

- "Điều tra ra chưa "

Hàn Thiên lạnh nhạt lên tiếng...

Bàn tay to lớn dịu dàng nắm lấy bàn tay non mềm của Tống Linh...xoa nhẹ...Đến bây giờ anh cảm nhận được nhịp thở vợ anh vẫn còn chưa ổn định...

- " Là Tống Như..."

Toàn thân Tống Linh cứng ngắt....Trong suy nghĩ của cô, Tống Như tuy bốc đồng...thiếu suy nghĩ...luôn tỏ ra chán ghét cô...Nhưng thật sự cô không nghĩ nỗi hận của Tống Như đối với cô lại lớn đến mức muốn lấy mạng sống của cô...

Về mặt Hàn Thiên không có gì ngạc nhiên, vì không nằm ngoài dự đoán của anh..

Nhưng tại sao...Diệu Tuyết lại xuất hiện ở đây...

- " Tìm được cô ta chưa?"

Hàn Thiên nhướng mày...Zel nhìn anh gạt đầu...liếc nhẹ sang Tống Linh...rồi hắng giọng nói tiếp...

- " Hàn Tống lúc trên đường chạy trốn... Tống Như đã xảy ra tai nạn nghiêm trọng...Hiện giờ đang cấp cứu tại bệnh viện này"

Tống Linh che miệng hoảng hốt...Sau mọi chuyện lại trở nên thế này...Dù Tống Như muốn giết chết cô...nhưng khi nghe cô ta bị tai nạn...Tống Linh không khỏi chạnh lòng...

- " Thiên... bác sĩ nói Tiểu Linh có thể xuất viện...chỉ là chú ý vết thương...hai tuần sau đến tái khám...Chúng ta đưa con bé về thôi "

Nghiêm Lan...khi nghe mọi thứ càng thấy xót xa cho con dâu nhỏ của mình...Nhẹ giọng lên tiếng...Bà biết về nhà là biện pháp tốt nhất cho Tống Linh bây giờ...nói gì cũng là chị em có chung một mẹ...Đau lòng là điều con bé không tránh khỏi....

- " Vâng "

Anh đứng dậy sau đó khom người bế Tống Linh lên...

- " Chúng ta về nhà thôi em "

Tống Linh ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực vững trãi của anh...

Người đàn ông cao lớn...về ngoài sắc nét thu hút,bé một cô gái xinh đẹp trong lòng...bên cạnh là người phụ nữ trung niên sang trọng...phía sau còn có mấy người mặc áo đen đi theo bảo vệ...đồng người rẽ ngang nhường lối...người thì tò mò...người thì thích thú nhìn theo....đọc theo hành lang bệnh viện mọi người xôn xao...

Phía xa Diệu Tuyết cảm ẩm nước đi tới...về mặt hốc hác...mắt sưng đỏ....lần thân như cái xác không hồn...khi ngược mặt lên bắt gặp Hàn Thiên đang bế Tống Linh...Đôi mắt mất hồn của Diệu Tuyết...bỗng như có con lừa hận bùng phát...đi nhanh đến, nổi giận lao vào Hàn Thiên đang bế Tống Linh...Zel và Bill nhanh chóng chặn phía trước...

- " Tống Linh...Tống Linh mày là đồ ác độc...là đồ không có lương tâm...Vì mày,mà mẹ con tao thê thảm đến như vậy...Vì mày mà Tống Như trở thành người tàn phế...Tại sao tao lại sinh ra đứa nghiệt chủng như mày....tao hận mày...tao hận mày...."

Mặc dù Zel và Bill ngăn cản...nhưng Diệu Tuyết không ngừng chỉ tay về phía Tống Linh...miệng không ngừng gào thét mắng chửi...Cả hành lang bệnh viện bắt đầu nhốn nháo....xì xầm bàn tán...

Cả người Tống Linh cứng ngắt...về mặt hốt hoảng không kìm chế được...Nếu cô nghe không lầm..Tống Như bị tàn phế sao?...?

Hàn Thiên khuôn mặt lạnh lẽo...Môi mím lại..Ôm chặt...bảo vệ Tống Linh trong vòng tay...không để Diệu Tuyết đến gần...

- " Bà nào loạn đủ chưa...Bà nghe đây...nếu Tống Như bây giờ không bị tàn phế. Thì tôi cũng sẽ khiến cô ta trở thành người thực vật...cả đời...Bị như vậy xem như là may mắn của cô ta...Bà nên thấy mừng thì hơn..."

Nghe lời tàn ác của Hàn Thiên, Diệu Tuyết ngưng cả tiếng mắng chửi...trợn mắt nhìn anh như ác quỷ....môi tím tái lắp bắp...

- " Cậu...cậu....các người thật ác độc...con gái tôi bây giờ đã trở thành người tàn phế...Nửa đời sau...nó phải như thế nào..."

Sau khi được cấp cứu...bác sĩ thông báo...

Tuy tai nạn không lấy đi tính mạng của Tống Như...nhưng vùng xương chậu của Tống Như bị tổn thương nặng nên các dây thần kinh đều bị tê

liệt...Trở về sau..con gái bà phải ngồi xe lăn...cả hai chân điều không thể đi lại được nữa...Lúc đó bà hoàn toàn suy sụp...khóc khàn cả tiếng...nhưng nếu không gắng gượng thì ai sẽ chăm sóc cho Tổng Như bây giờ...

- "Đấy cũng do cô ta tự chuốc lấy...không liên quan gì đến Tiểu Linh nhà tôi "

Nghiêm Lan bước lên, lạnh giọng phản bác....

- " Bà...."

Diệu Tuyết tức giận run cả người....

- " Tôi nói không đúng sao...Nếu lòng dạ cô ta không ác độc..Cố tình muốn lấy xe đâm chết Tiểu Linh...Thì đâu cần trốn chạy xảy ra cố sự như vậy...Cũng may Tiểu Linh của tôi...ăn ở hiền lành..trời phạt che chở...nếu không người nằm trong đó là Tiểu Linh rồi...Có trách là trách bà làm mẹ không biết dạy con..Thì đừng ở đây..khóc la ầm ĩ...chỉ khiến người khác chê cười...."

Nghiêm Lan tức giận...quay sang Hàn Thiên..

- " Chúng ta về thôi con..."

Hàn Thiên gật đầu...ôm Tổng Linh sải bước...Anh còn lấy tay..xoay mặt cô lại, úp vào ngực mình...rồi lạnh lùng bế cô rời đi...Từng người lướt qua....Diệu Tuyết ngơ ngẩn...lời nói của Nghiêm Lan vang vọng bên tai.....bà bật khóc nức nở rồi...ngã quỵ xuống nền đất lạnh lẽo....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Trương hải đến thăm

Tổng Linh...ngồi trên giường...im lặng nhìn Hàn Thiên đang cẩn thận phân chia từng viên thuốc cho cô...

- " Uống đi em "

Hàn Thiên đưa nước và thuốc cho cô... nhìn vẻ mặt cau có của cô vợ nhỏ..anh cười cười....anh biết cô rất sợ uống thuốc...Nhưng chân cô bị thương,không uống sẽ không khỏi được...

Tổng Linh chun mũi chán ghét nhìn những viên thuốc hồng,đỏ,trắng,xanh đầy màu sắc....Ngẩng mặt nhìn anh đầy tội nghiệp...

Hàn Thiên nghiêm mặt lắc đầu...

- " Không được nhõng nhẽo...phải uống hết...như vậy chân em mới khỏi được"

Tổng Linh mím môi...biết không thể mặc cả với anh được...nhấn mặt..cầm từng viên một bỏ vào miệng..Sau khi uống hết cả người nổi hết gai ốc...còn rùng mình một cái...

Hàn Thiên bật cười...hôn chụt vào môi cô...Lúc Tổng Linh nghĩ anh chỉ hôn phớt qua rồi ngưng lại..không ngờ anh lại đẩy viên kẹo từ miệng anh sang miệng cô...Vị ngọt thấm đầu lưỡi rồi lan tràn trong khoang miệng...Chỉ là uống thuốc thôi...có cần phải nóng bỏng đến vậy không...khi biết cô đã tiếp nhận viên kẹo...Hàn Thiên nhẹ nhàng rời khỏi môi cô...cạ chóp mũi cao vút của mình vào mũi nhỏ cao thon của vợ...

- " Chỉ cần ngày nào em cũng ngoan ngoãn uống thuốc..anh sẽ cho em ăn kẹo giống như vậy..."

Anh nở nụ cười vô lại..Tổng Linh chu môi...

cô đây mới không cần....

Hàn Thiên không mản về mặt ai oán của vợ, anh bỏ dép..leo lên giường kéo cô nằm xuống..cẩn thận tránh chân đau của cô...bàn tay mân mê..gáy tai nhỏ nhỏ của cô...hôn hít lên mái tóc đen mượt..

- " Thiên"

Tổng Linh..chui vào lòng anh...nhỏ giọng gọi...

- " Hừm...sao em...có phải chân đau không?"

Hàn Thiên nhanh chóng ngồi dậy...kéo chân lên quan sát...Tổng Linh chặn tay anh lại...về mặt hơi bối rối..

- " Không...không...em không đau... chỉ là..."

Cô cụp mắt xuống..không dám nhìn anh...miệng lí nhí...

- " Em...em...muốn làm gì đó cho mẹ và Tổng Như...em biết họ đang rất khó khăn về kinh tế...Giờ Tổng Như lại xảy ra tai nạn...Có...có thể không anh...?"

Cô...nhìn lên quan sát sắc mặt của Hàn Thiên...từng chút một...

Anh im lặng nghe cô nói...mày cau nhẹ...như không tán đồng ý kiến của cô....

Tổng Linh cắn môi thất vọng...cô biết anh hận bọn họ vì đã tổn thương cô...Nhưng dù sao họ cũng là máu mủ với cô...Bất cô nhắm mắt làm ngơ...cô thật sự làm không được....

Hàn Thiên thờ dài trong lòng...Anh là thuộc tuýp người..." Có oán phải trả, có ơn phải đền "

Đề ra tay cứu giúp hay đồng cảm với người muốn giết vợ mình...thật sự đang làm khó cho anh...Nhưng giờ phút này về mặt mong chờ của vợ anh...khiến anh cảm thấy khó xử...Thật sự tấm lòng lương thiện của cô...bọn họ không xứng đáng có được...

Nhưng anh biết rằng nếu chuyện này anh từ chối cô sẽ thất vọng...trong lòng cũng không thoải mái...Mà cô không vui về thì người đau lòng vẫn là anh..

Hàn Thiên...gõ nhẹ lên trán cô giọng điệu thỏa hiệp..

- " Được rồi...chuyện này để anh lo...nhưng nói trước chỉ duy nhất chuyện này...Không được suy nghĩ lung tung...cũng không cần phiền lòng vì họ...nếu không, anh sẽ không giúp em "

Xem như anh đồng ý...Tổng Linh vui sướng..

cười rạng rỡ...ôm cổ anh kéo xuống..hôn chụt lên môi anh...

- " Em biết rồi...cám ơn anh.."

Hàn Thiên cũng cười...đổi khách thành chủ..say mê mút chặt lấy môi hồng đang cười vì thỏa mãn...từ chiều giờ anh mới thấy được nụ cười của cô...Anh thua thật rồi...Bây giờ anh mới hiểu rõ câu nói hay của thời cổ đại Trung Hoa" Vứt bỏ cả giang sơn như họa..để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân"

Anh thua một cách khâm phục khẫu phục...Chỉ cần cô roi lệ làm lòng anh đau...cô nở nụ cười anh lại hạnh phúc....

Giống như lời đã hứa...Hàn Thiên âm thầm cho người lo liệu mọi chuyện..giúp đỡ mẹ con Diệu Tuyết.....Kể từ ngày đó...anh không để bảo bối nhà anh đến gặp hai người họ... Vì anh không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra dù là nhỏ nhất khiến vợ anh phải tổn thương cả tinh thần lẫn thể xác....

Hơn một tuần trôi qua...Chân Tống Linh cũng khá hơn..không còn đau nữa...nhưng Hàn Thiên như bảo mẫu chăm trẻ..." cái này không được..cái kia không cho..."

Mọi thứ từ đi lại..tắm rửa...anh điều đích thân chăm sóc cho cô...muốn đi đâu anh điều bế cô...Cô nói muốn ngồi xe lăn..Anh lại bảo bất tiện...Mọi lần được anh chăm sóc từng miếng ăn đến giấc ngủ...đi đâu anh cũng bế...mặc kệ ánh nhìn của người giúp việc anh điều kiên trì bác bỏ mọi sự bất mãn của cô...Phản kháng không được nên cô đành im lặng chịu đựng sự xấu hổ ngọt ngào này vậy....

- "Tiểu Linh...đây thôi em..có Trương Hải đến thăm em kìa "

Hàn Thiên nhéo nhéo khuôn mặt đang ngủ say của vợ....Từ ngày cô gặp tai nạn..anh điều đem công việc về nhà giải quyết..Để mọi lúc mọi nơi chăm sóc cho cô....

- "Ủmnh..."

Tống Linh vờn vai..miệng không ngừng ưm lên, như mèo con lười biếng...xoay người ôm thắt lưng của Hàn Thiên nhắm kịt mắt chẳng muốn dậy....

Hàn Thiên buồn cười kéo cô ngồi dậy...chiếc chăn rút xuống...một thân hình trần trụi mềm mại trắng nõn nà..hiện trước mắt anh..Anh hít thở sâu...nhìn cô vợ nhỏ mềm oặt không xương nằm trong lòng mình...

Hàn Thiên cười khỏ..lấy tay vỗ nhẹ mặt cô...

- "Ngoan dậy đi em....để bọn họ đợi lâu không tốt...đưa tay lên nào..."

Tống Linh hé mắt..đưa tay lên cao, cho anh giúp cô mặc áo lót...rồi đến chiếc đầm có tay, qua đầu gối...Sau một lúc anh cũng giúp cô vợ nhỏ mặc xong quần áo..rửa mặt..chải lại đầu tóc...Cô lúc nào cũng ý kiến về việc này...nhưng công việc mặc quần áo cho cô làm anh vô cùng thích thú nên dù cô không muốn anh vẫn làm..

- "Thiên...Anh Hải đi với ai à...?"

Vừa rồi cô nghe anh nói là "bọn họ" mà...

Tống Linh ôm cổ để Hàn Thiên bế xuống lầu...

- "Cùng bạn gái của cậu ta "

Hàn Thiên vừa bế cô vừa thông thả trả lời...

Tống Linh "Ồh " lên một tiếng.

Là bạn gái trong truyền thuyết sao? Cô nghe mọi người nhắc rất nhiều đến người con gái này....Nghe đâu cô ta tên là Giản Bình...là thân chủ của Trương Hải biện hộ...nhưng có điều trớ trêu là sau khi thắng kiện cô ta lại không có tiền trả cho Trương Hải...nên chấp nhận đến nhà anh ta làm người giúp việc...

Đúng là trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra...Lâu ngày sinh tình...Trương Hải lại đem lòng yêu cô gái nhỏ cũng như "con nợ " của mình...Hoàn cảnh của cô gái đó rất đáng thương..mẹ cô ấy mất sớm, ba cô ấy lại lấy vợ khác...để lại cô ngó nhà..và khu vườn nhỏ...nhưng chú út và mợ của cô ta từ thành phố về lừa gạt chiếm đoạt còn ép buộc cô phải lấy tên công tử nhà giàu ăn chơi trát tán trên thành phố...Cũng may có Trương Hải giúp đỡ đã lấy lại được...

Nhưng bây giờ cô gái nhỏ đó đã gặp được Trương Hải...Tống Linh nghĩ rằng cô ấy sẽ hạnh phúc vì Trương Hải là một người đàn ông tốt...

Hàn Thiên bế Tống Linh...bước xuống lầu...Tống Linh đã thấy Trương Hải đang ngồi cùng một cô gái...cô gái ấy không gọi là quá đẹp....một nét đẹp dịu dàng như Tần Lam hay vẻ đẹp sắc nét giống Tuyết Thanh mà là một nét đẹp mộc mạc...trong sáng....ngây ngô...cô gái ấy có một làn da trắng hồng, mái tóc dài buộc gọn phía sau...đôi mắt như biết nói nhất là khi cô ấy nhìn Tống Linh mỉm cười...đôi mắt cong lên rất làm ai đang buồn cũng muốn cười theo...Khuôn mặt cô gái nhỏ này rất thu hút người ta...giống như chỉ cần nhìn là khiến người ta thích ngay giây phút đầu tiên...

Nhưng cô bé này có vẻ tuổi còn rất nhỏ...

càng nhìn lâu,Tống Linh càng thích cô bé mộc mạc..châm phượng trước mắt...Khi sánh đôi với Trương Hải...hai người họ rất xứng đôi...Không ngờ Trương Hải là thích kiểu nữ sinh bé bỏng như thế này....

- "Khụ khụ...Tiểu Linh...em đừng nhìn như vậy....mặt dày như anh còn thấy ngại huống hồ cô ấy...."

Trương Hải kéo cô gái nhỏ của mình vào lòng bị Tống Linh nhìn đến đỏ mặt....

Tổng Linh biết mình hơi thất thố...cô cười hì hì...

"Anh Hải bạn gái anh thật dễ thương nha...Khiến em không thể rời mắt..."

Trương Hải mỉm cười đắc ý..

Hàn Thiên...cũng cười..ôm cô vợ nhỏ vào lòng đầy yêu chiều...

"Chào cậu...mình tên là Tổng Linh..cậu gọi mình là Tiểu Linh được rồi...À cậu tên là Giản Bình đúng không?..Vậy mình gọi cậu là Tiểu Bình nhé.. cậu bao nhiêu tuổi rồi..."

Tổng Linh hoạt bát ra dáng chủ nhà..hào hứng làm quen..Trương Hải...nhìn cô gái nhỏ của mình...trố mắt nhìn Tổng Linh...

mong rằng không bị tiểu ác ma nhà Hàn Thiên làm cho sợ hãi....

"Mình 19 tuổi...."

Giản Bình nhẹ giọng trả lời cô bạn xinh đẹp đối diện.... Từ lúc hai người bước xuống cầu thang...

Giản Bình thật sự phải cảm thán...bạn Trương Hải toàn là cực phẩm...như cặp vợ chồng Hàn Thiên và Tổng Linh trước mắt...Người đàn ông diện mạo xuất chúng..

yêu thương cưng chiều bảo hộ cô gái nhỏ xinh như búp bê trong lòng..Thật khiến người ta ngưỡng mộ....

"Ồ...Anh Hải thế anh là trâu già thích gặm cỏ non à?"

Tổng Linh cau mày...như nghĩ ra điều gì hay ho...cười toe toét...

"Khụ...khụ..."

Trương Hải đang nhắm nháp ly trà nóng...bị lời nói Tổng Linh làm cho ho sặc sụa....

Giản Bình thì thích thú mỉm môi cười...Chị xinh đẹp này thật đáng yêu...có thể khiến "chú già" bên cạnh đỏ mặt tía tai... cứng họng thật không dễ...Ngày nào cô cũng bị "chú già" bắt nạt không thương tiếc...giờ có người giúp cô trả thù thật sướng ron cả người..

Tổng Linh thấy Trương Hải...ho đến đỏ mặt...cô phụng phịu rút vô lòng Hàn Thiên...Hàn Thiên nhếch môi...ôm trầm lấy vợ như sợ cô bị úy khuất không bằng...

"Em còn nói anh..Thế chồng em không phải trâu già à?"

Trương Hải sau khi ngừng ho...lấy lại khí phách..vươn mắt nhìn tên tiểu quỷ vừa gây họa đang rút vào lòng Hàn Thiên...tức giận trừng mắt với Tổng Linh...

"Dĩ nhiên là không..Thiên hơn em chỉ có 6 tuổi...Còn anh hơn Tiểu Bình đến 11 tuổi cơ đấy...Đúng ra Tiểu Bình gọi anh là chú còn được cơ mà...Chị nói đúng không Tiểu Bình..."

Tổng Linh nào chịu yếu thế...chu môi phản bác...còn vờ như không thấy vẻ mặt đen xì của Trương Hải...quay sang nhìn Giản Bình tìm đồng minh...Giản Bình ngơ ra...ừ thì đúng nhưng cô nào dám hùa theo chị xinh đẹp...Nếu thế khi về nhà cô sẽ bị "chú già" chinh không thương tiếc....Cô đâu có dại mà lên tiếng...đúng rồi...im lặng...là thượng sách...Nhưng cô quá xem thường khả năng suy đoán và biện luận của chị xinh đẹp trước mặt...

"Ừ...Chị biết rồi im lặng là đồng nghĩa với việc tán thành..."

Môi Giản Bình giật giật...Khi Trương Hải quay sang nhìn cô bằng ánh mắt ai oán...thật sự cô vô tội mà...

Trương Hải hết nói nổi...quay sang nhìn Hàn Thiên...cầu cứu...

Hàn Thiên bật cười nheo mắt..Tổng Linh..Tuồng anh sẽ nói câu công bằng...ai dè lời nói ra làm Trương Hải chỉ muốn học máu...

"Tiểu Linh...không đùa nữa..."

Nhưng...Hải..mình thấy lời Tiểu Linh nói rất chí lý...Cậu với mình không giống nhau..mình không có sở thích gặm cỏ non "

Đấy vợ chồng nhà này...ai làm họ một họ sẽ trả đến mười...Đây là lời Dương Phong thường nói...Đại luật sư như cậu không thèm chấp nhặt bọn họ...

Tổng Linh bật cười thích thú...

"Chị đùa đấy..tuổi tác không quan trọng...nhưng Anh Hải là người đàn ông cực kì tốt....sống rất tình cảm...nên chị bảo đảm em sẽ không hối hận khi hi

sinh tuổi thanh xuân của mình cho anh ấy "

Tuy lời khen tặng có một chút châm biếm..nhưng còn có hơn không... Mặt Trương Hải lúc này mới bớt xám xịt...

Kéo Giản Bình vào lòng..

- " Tiểu Linh nghe em bị thương anh qua thăm..có lẽ anh lo lắng thái quá.."

- " Cảm ơn anh..em không sao ạ...Anh Hải..sau này anh phải thường xuyên dẫn Tiểu Bình đến chơi với em nhé...em rất thích cô bé này..."

Trương Hải nhìn về mặt thích thú của cô gái mình...Anh biết cô đã bị Tống Linh hớp hồn rồi... Trương Hải..cười tươi....gật đầu...

- " Chỉ cần em không dạy hư cô ấy là được "

Hai cô gái nhỏ vui vẻ không thôi...rủ rít cả buổi cũng không hết chuyện..Hai người đàn ông..chỉ còn nhìn nhau cười trừ lắc đầu....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Happy Wedding

Sáu tháng sau.....

Hôm nay là một ngày đẹp nhất trong năm... Là ngày mà cả Tống gia và Hàn gia đều mong chờ....

Tống Linh mặc chiếc áo cưới trắng muốt...

cúp ngực khoe bờ vai trần gợi cảm...mái tóc dài được bới cao...cái chiếc vương miện nạm kim cương...và khăn voan dài, cô xinh đẹp như một thiên thần khiến ai cũng không thể rời mắt...

Được Hàn Thiên nắm tay.. từng bước tiến lên thảm đỏ...trong sự chúc phúc vỗ tay nhiệt liệt của mọi người...Hàn Thiên hôm nay thu hút không kém...Anh hoàn hảo

trong bộ đồ vest màu trắng...ánh mắt yêu thương chưa một giây rời khỏi Tống Linh...

Cả thánh đường,được trang hoàng lộng lẫy...dưới ánh nến vàng lấp lánh và một màu đỏ rực của hoa bỉ ngạn..Hàn Thiên cùng Tống Linh trao nhau lời thề trước sự chứng kiến của Chúa và người thân bạn bè....

- " Anh yêu em..Tiểu Linh..."

- " Em cũng yêu anh...ông xã..."

Tống Linh nhào vào lòng Hàn Thiên...ôm cổ anh....Hàn Thiên nhanh chóng tìm kiếm môi mềm cho cô nụ hôn nóng bỏng cũng như lời thề sâu sắc...mãi mãi không xa rời....Phía dưới sân khấu...Quách Danh và Nghiêm Lan....tươi cười hạnh phúc lại đầy xúc động..

Một năm sau...

- " Thiên...con có nghe mẹ nói gì không?"

Nghiêm Lan ngồi trước bàn làm việc của Hàn Thiên, bà cau mày khó chịu...

- " Dạ...nghe ạ..."

Hàn Thiên nhìn về mặt của mẹ...chỉ nhàn nhạt trả lời....

- " Câu trả lời này của con bao lần rồi...Con nói là nghe, mà sao con không làm theo lời mẹ "

Càng nói Nghiêm Lan càng tức giận..

Hàn Thiên không trả lời...một mảng im lặng bao phủ căn phòng..

Tổng Linh cảm ly sữa nóng...áp sát tai vào cửa..nghe ngóng...nhưng sao bây giờ không nghe được gì...Lúc vừa rồi cô bung sữa lên cho Hàn Thiên thì thấy mẹ chồng cô bước vào phòng làm việc của anh...Cửa còn khép hờ..nên bây giờ cô mới đứng đây nghe lén họ nói chuyện...nhưng không biết Hàn Thiên đã làm chuyện gì lại khiến người hiền lành như mẹ chồng cô phải nổi giận...Lúc Tổng Linh nghĩ cuộc nói chuyện kết thúc...

thì tiếng Hàn Thiên lại vang lên...

- " Tiểu Linh....còn nhỏ..vài năm nữa đi mẹ "

- " Trời ạ...con bé đã 25 tuổi rồi...có thể làm mẹ được rồi...ngày xưa mẹ sinh con năm đó mẹ có 20 tuổi mà thôi...Con bé nói với mẹ nó cũng muốn làm mẹ...mà do con sử dụng biện pháp..Con không thể ích kỉ như thế...Mẹ hỏi con vì sao con không muốn con bé mang thai..."

Người đàn ông khuôn mặt ngăm ngăm không biến sắc...nhưng nếu nhìn kĩ lúc này về mặt anh một chút bối rối...chột dạ..

Tổng Linh đứng ngoài cửa như hiểu ra mọi chuyện...Mà cô có nói như vậy với mẹ chồng cô sao...Tổng Linh suy nghĩ hình như là không có...Nhưng giờ nghe họ nói chuyện cô mới nghĩ đến vấn đề này...cô thật sự rất thích có một bé cưng tròn tròn mềm mềm để bông bồng...Nhưng cô cứ nghĩ để từ từ cũng được...Không ngờ mẹ chồng cô vì chuyện này mà mong đợi như vậy....Tổng Linh...mất to giao hoạt... rón rén nhẹ nhàng trở về phòng...

Hàn Thiên sau khi xong công việc, trở về phòng cũng đã khuya...nhìn cô vợ nhỏ đang ngủ say..Anh nhẹ nhàng trèo lên giường...áp sát..vào cơ thể non mềm ôm chặt cô, rồi nhắm mắt lại...Khi anh muốn chìm vào giấc ngủ...

Bỗng thấy cơ thể mình nặng trĩu...Anh mở mắt ra...cô vợ nhỏ đang ngủ say...bây giờ lại trèo lên người anh làm loạn....

Thấy anh mở mắt nhìn mình....Tổng Linh hôn lên môi anh...miệng lẩm bẫm..

- " Chồng ơi em muốn..."

Cô nhẹ nhàng dùng đôi môi đỏ..cái lưỡi nhỏ ướt át...liếm láp hôn hít..trên mặt anh...Hàn Thiên chưa bao giờ chịu đựng nỗi sức mê hoặc của cô...chỉ một động tác nhỏ của cô cũng khiến anh bùng bùng lửa nóng...Tổng Linh..dạng hai chân ngồi trên vật nóng, đang ngẩng cao đầu của anh...cái mông tròn còn cổ tình không yên phận mà sát lên xuống...cô như tiểu yêu tinh...vươn tay...kéo áo ngủ..cả cơ thể trắng mịn..cong lên...cởi chiếc áo ngủ qua đầu...rồi một đường vút xuống thẳm...Hiện trước mắt anh là một thân thể nuột nà trần trụi...mái tóc đen xõa ra phía sau..hoi rồi...càng làm cô thêm quỵên rũ...

Tổng Linh khom người xuống..dùng cơ thể mình mà sát cơ thể anh..bàn tay nhỏ giúp anh...cởi quần áo...Hàn Thiên để mặc cô tùy ý tung hoành...giây phút sung sướng này cô mang lại không phải lúc nào cô vợ nhỏ của anh cũng chủ động...Anh dùng tay thích thú xoa nắn bầu ngực đầy đặn của vợ...Tổng Linh sau khi cởi áo cho anh...một đường hôn xuống...Kéo quần dài lẫn quần lót của anh vứt đi.....vật nóng bùng bùng bật ra ngoài làm cô hết hồn...Nhìn ông chồng nào đó đang đê mê...mắt khép hờ hưởng thụ...Tổng Linh nhếch môi...miệng nhỏ mở ra ngậm lấy vật nóng vào miệng...được khuôn miệng ướt át bao phủ...Hàn Thiên kích thích bật ra tiếng rên nặng nề...

- " Ư...Tiểu Linh..."

Bàn tay anh vùi vào mái tóc của cô...theo nhịp tấu lên xuống ngậm vào thả ra của cô...anh cảm thấy từng lỗ chân lông trên người của mình...kích thích đến tột độ....

Trên trán các đường gân xanh không ngừng căng ra...nổi lên....Mà tiểu quỷ phía dưới không có ý định dừng đại....Hàn Thiên thật sự bị cô trêu đùa đến nổi hòa...Một tay anh đã có thể túm lấy cô lên..xoay người đặt cô phía dưới...Mút chặt đôi môi còn đọng lại hương vị của anh...Hàn Thiên say mê..đưa lưỡi vào khoáy đào khoanh miệng của cô...

- " Ừm..."

Tổng Linh nức nở vì nụ hôn cuồng dã của anh...Sau khi hôn đã...Hàn Thiên nhanh chóng...vươn tay kéo tú...tìm kiếm..nhưng bàn tay xáo trộn một hồi vẫn không tìm ra vật cần tìm...anh không cam tâm ngồi dậy..nhìn vào tú...Hàn Thiên cau mày...rõ ràng anh để ở đây mà....

Tổng Linh...nằm đấy thở hổn hển...đôi mắt to tròn lên lên nhìn Hàn Thiên....

- " Tiểu Linh...em có thấy " áo mưa " anh để trong này không?"

Giờ phút này...nơi đó sung phòng Hàn Thiên vô cùng khô sở...hoi thờ nặng nề...gấp gấp....

Tổng Linh ngờ ngác lắc đầu....

- " Không tìm ra hả anh...vậy thôi...mai mình làm tiếp "

Mặt không biến sắc...Tổng Linh kéo chăn định phủ qua người...Hàn Thiên nào chịu nổi...anh kéo chăn đẩy xuống thẳm...nằm đè lên cô...cắn vào môi cô...khàn giọng...

- " Không được...anh sẽ xuất ra ngoài"

Tổng Linh cười thầm...để xem anh có làm được như vậy không....

Hàn Thiên không nhiều lời...Một cái động thân mạnh mẽ....vùi sâu vào trong cơ thể của cô....

-" Ừm..."

Hai người thoải mái đồng thời rên lên...

Đôi môi hai người quấn quýt lấy nhau...Phía dưới Hàn Thiên không ngừng ra vào....bàn tay to ...nhào nặn...khôỉ thịt tròn...Tổng Linh ngẩng mặt ngẫm nga....

-" Ừm...Thiên...nhẹ...nhẹ...thôi anh..."

Cô cảm nhận phía dưới anh ngày ra vào mạnh mẽ...anh rời khỏi môi cô..tìm kiếm bầu ngực...non mềm say mê gặm mút...

Phía dưới bắt đầu gia tăng tốc độ....

-" Á....ừ..."

Tổng Linh hé miệng rên rỉ...theo tiếng va chạm tiếng nước nở ngày càng lớn...

Hàn Thiên biết cô sắp lên đỉnh...Anh mạnh mẽ ôm trầm lấy cô....nhấp nhô theo nhịp tấu nhanh và sâu...cả xương sống căng như dây đàn...khi nơi đó như khối núi lửa bùng phát chỉ đợi đúng thời điểm tuôn trào....Anh chưa kịp rút ra...thì cô vợ nhỏ bỗng nhiên..hóp bụng...siết chặt lấy anh...làm Hàn Thiên không kịp chuẩn bị phun hết vào nơi thần bí của cô...thật là muốn lấy mạng người mà...

Hàn Thiên đổ rạp thân người nằm sấp lên người Tổng Linh lấy lại hơi thở....

Tổng Linh thở hắt ra...kết quả cũng thành công..cả người cô mệt nhoài thở hổn hển...

mím môi vui sướng...vậy là trong bụng cô sẽ có em bé rồi..Cô thật là thông minh mà....

Hàn Thiên sao khi ổn định tin thần...cảm thấy Tổng Linh có gì không đúng..từ việc chủ động nhiệt tình khiêu khích anh...đến " việc " áo mưa" của anh bị mất "

Hàn Thiên ngẩng đầu lên... thấy vợ anh đang có gì đó thích thú cười đến vui về...bất gặp ánh mắt anh...cô hốt hoảng ngậm miệng lại....Hàn Thiên nheo mắt....

-" Tiểu Linh...khai thật...mọi thứ do em sắp đặt...đúng không?"

Tổng Linh lúc đầu ngạc nhiên...anh thông minh như vậy mới đây để bị anh bóc phếch...sau đó nũng nịu....cuối đầu ần năn..

-" Em chỉ muốn có cục cưng..."

-" Vì chuyện này...em dám tính kế với anh..."

-" Không...không phải....Á..."

Tổng Linh bị anh cắn vào môi nước nở...

-" Không phải em muốn có cục cưng sao....vậy đêm nay không được van xin nhé...xem anh làm chết em "

-" Á....."

Tiếng hét sợ hãi bị Hàn Thiên nuốt vào miệng...như lời đã hứa...đêm nay anh hành hạ cô không biết bao nhiêu lần...Nhưng xem như anh thỏa hiệp...anh dành trọn vẹn từng hạt mầm móng vào sâu cơ thể cô...Vậy là cả đêm cô được như ý nguyện...chỉ vài tháng nữa cục cưng của cô sẽ hình thành trong bụng của cô...Là kết quả tình yêu của cô và anh....

Hàn Thiên vén từng cọng tóc còn ẩm ướt trên trán cô vợ nhỏ đang ngủ say trong lòng....nhìn dòng nước ấm chảy qua thân thể của hai người...Hàn Thiên mỉm cười hạnh phúc...cầm bàn tay non mềm đưa lên miệng hôn....Không phải anh không muốn có con...Nhưng anh biết mang thai rất cực khổ...và khi sinh con lại đau đớn...Anh rất sợ vợ anh phải chịu khổ lại chịu đau...Nhưng giờ anh phải thua cuộc chiều theo ý cô vợ nhỏ...Chỉ mong rằng...khi sinh bé con ra...nó đừng giành vợ của anh là được rồi...Hạnh phúc của anh...là nhìn cô vui vẻ...vậy nếu cô không sợ cực khổ vậy anh sợ cái gì...Chỉ cần cô hạnh phúc...thì điều gì anh cũng có thể làm....

" End "

Đoạn ngoại truyện nhé các tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ngoại truyện 1 : anh không còn thương em nữa sao?

4.5k 139 11

♥□ Yêu Là

Vì Nhau♥□

Đọc theo hành lang công ty...mọi người đều đưa mắt nhìn người vừa bước vào cửa lớn tập đoàn...Ai cũng gật đầu chào hỏi...nhưng tò mò vẫn chiếm phần hơn..

Tổng Linh khẽ nhe ôm bụng bầu gần 9 tháng...theo lời bác sĩ chuẩn báo tằm hơn hai tuần nữa cô sẽ sinh...Bên cạnh là có Nghiêm Lan đi theo....mà bước chân của Tổng Linh đi rất nhanh, một tay chống lưng...một tay ôm bụng...Nhìn tốc độ đi của cô, chẳng hề giống bà bầu sắp sinh gì mấy...Thật sự hành động của cô làm Nghiêm Lan sợ hãi không thôi...Hai tay lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng...chỉ sợ cô đi quá nhanh mà trượt chân...Thật là muốn có cháu bông chẳng dễ chút nào...Khi mà mọi hành động của Tổng Linh đều khiến tim bà lúc nào cũng muốn nhảy ra ngoài..

Bill cũng tái mặt...vững trải đi phía sau bảo vệ cho bảo bối của ông chủ....Nhưng vấn đề cốt lõi là cũng do anh,chỉ một câu lơ lửng của mình....mới xảy ra cơ sự như thế..Lần này anh thê thảm thật rồi...

- " Ôi...Tiểu Linh...con đi chậm thôi "

Tổng Linh mỉm môi...về mặt vô cùng nghiêm túc mang một chút tức giận....ánh mắt nhìn về phía trước...còn tằm hai mét nữa đến gần thang máy...Cửa thang máy mở ra...Hàn Thiên bước ra, phía sau còn có Zel và Từ Trúc, khuôn mặt anh không giấu nổi lo lắng..Khi nhìn thấy cô vợ nhỏ dừng bước chân...thở hỗn hển..đôi mắt to tròn úy khuất nhìn anh....Hàn Thiên chân dài sải bước...tiến về phía cô...kéo cô vào lòng..

Nghiêm Lan và Bill thở hắt ra...lau mồ hôi trên trán..

- " Sao em lại đến đây....Có gì gọi anh về là được mà..."

Hàn Thiên yêu thương nhìn khuôn mặt trắng nõn của vợ...Thật sự là lúc nghe Zel báo cô đến đây...anh rất ngạc nhiên...rồi nghĩ đến cái bụng to vượt mặt của cô làm anh phải bỏ cuộc họp với đối tác...tiền khách...đi vội xuống đây...

Từ ngày cô mang thai...anh không dám rời xa cô quá lâu...đi công tác anh cũng không đi...mà phải ủy thác cho người khác...Thay gì ngày làm tám tiếng...anh chỉ làm bốn tiếng là về...Còn lại công việc anh điều xử lý ở nhà...Cô phải trong tầm mắt của anh...anh mới thật sự yên tâm...gần sinh...chân cô thường bị chuột rút...anh đau lòng không thôi... đáng đi cũng nặng nề....làm gì cũng vất vả...Gần sinh...càng khó khăn đủ bề...nhưng trong tình trạng như vậy cô lại đến công ty tìm anh...Chắc phải có vấn đề quan trọng...

Tổng Linh mỉm môi không trả lời....đưa mũi vào người Hàn Thiên hít hít...Từ Trúc và Zel nhìn nhau sau đó đồng loạt nhìn qua Bill...chỉ thấy Bill cười khò...về mặt còn xấu hơn khóc....

Nhân viên xung quanh cũng tò mò quan sát nhưng không dám lên tiếng...Nghiêm Lan thì im lặng mỉm môi...nhìn về mặt ngờ nghệch của con trai...

- " Tiểu Linh...có chuyện gì thế em?"

Hàn Thiên cau mày khó hiểu...nắm vai cô...hỏi nhỏ..

Tổng Linh vẫn nhìn anh như có điều gì quan sát...không có mùi hương phụ nữ trên người anh...quần áo điều chỉnh tắp....

- " Hôm nay anh tiếp khách hàng đúng không?"

Cuối cùng cô cũng lên tiếng...

Hàn Thiên tuy không hiểu vấn đề gì xảy ra...nhưng vẫn gật đầu ngay....

- " Khách Hàng là nữ "

Tổng Linh hỏi tiếp...

Đây không là câu hỏi mà là câu khẳng định...

- " Ừ "

Đúng vậy Tổng Giám Đốc của Tập Đoàn Thiên Ngân là nữ...còn có thư kí của cô ta là nam...nhưng câu sau...anh chưa nói hết thì...Tổng Linh đã òa khóc lên...

- "Thiên...anh không còn thương em và con rồi sao..huhu..."

Hàn Thiên Quỳnh quàng mặt mũi gì đó quàng sang một bên...ôm cô vợ nhỏ vào lòng dỗ dành...ánh mắt mờ mịt còn nhìn mẹ anh cầu cứu...Nghiêm Lan nhăn mặt lắc đầu...

- "Ngoan...Tiểu Linh không khóc...Anh thương em và con mà...Tại sao lại nói như vậy..."

Tổng Linh nức lên một tiếng...hít hít mũi đỏ...Từ khi cô mang thai...cô rất dễ khóc...còn có một chuyện hành hạ cô mấy tháng liền...là sợ mất chồng...lúc nào cô cũng lo được lo mất...Nhìn thân hình ngày càng phi nhiêu...xấu xí của mình...Tổng Linh lại càng sợ Hàn Thiên bị người phụ nữ khác cướp đi...Tổng Linh nức nở tố cáo....

- "Anh nói dối...chính em nghe được Bill nói chuyện điện thoại...hic...Bill nói với người bên kia...phải canh chừng anh,nếu không cái cô tổng giám đốc Tập đoàn gì đó sẽ ăn anh,cô ta có tình ý với anh.

Anh biết, nhưng vẫn gặp gỡ cô ta thường xuyên...huhu...Thiên anh không còn thương em nữa sao "

Càng nói Tổng Linh càng nghẹn ngào...tủi thân...Nghiêm Lan đau lòng không thôi...

Vuốt vuốt lưng..cho cô dễ thở...còn liếc xéo Hàn Thiên...vì dám làm con dâu bà đau lòng...

Trên trán của Bill nổi mấy vạch đen...cả sống lưng của anh ta cũng chảy đầy mồ hôi...Khi chứng kiến ánh mắt như muốn giết người của ông chủ....

Hàn Thiên như hiểu ra mọi chuyện..tội của Bill anh sẽ xử sao...giờ phải tìm cách dỗ cô vợ nhỏ đang khóc thờ không nổi..

- "Tiểu Linh...đừng khóc mà em...Anh không có làm điều gì có lỗi với em cả...Anh vẫn thương em và con nhất....Em tin anh đi...Đúng rồi anh sẽ hủy hợp đồng với bên Thiên Ngân...được không em?...Sẽ không gặp gỡ cô ta...nữa.."

Nằm trong ngực anh...Ánh mắt Tổng Linh lóe lên...vừa lòng khi nghe câu trả lời của anh...Cô biết mình vô lý...nhưng trong thời gian cô không tự tin với bản thân..Thì nghe anh tiếp xúc với người phụ nữ nào cô điều không muốn...Huống hồ cô ta còn có ý với chồng cô....

- " Có thật không? "

Tổng linh hít hít mũi...nhìn anh...Hàn Thiên xót xa..lau nước mắt cho cô...

- " Thật...Sau này muốn biết gì phải hỏi anh...không được suy nghĩ lung tung nữa được không...Anh chỉ yêu mình em..Không có người phụ nữ nào khác"

Ôi! cả sảnh nhân viên không ngừng hốt hoảng khi thấy cảnh tượng này...

Chủ tịch của họ mặt lúc nào cũng lạnh như khối băng...mà cũng có lúc ôn nhu,nhẹ nhàng...biết nói lời ngọt ngào đến vậy....

Tổng Linh nhẹ nhàng gạt đầu...rút vào lòng anh...Lúc này Hàn Thiên mới thở hắt ra...nhưng tâm trạng vừa thả lỏng lại căng lên như dây đàn vì tiếng la của Tổng Linh...

- " Á....."

- " Tiểu Linh..sao vậy em..?"

Hàn Thiên hoảng hốt....nhìn Tổng Linh đau đớn mặt tái đi...

- " Em đau...bụng em đau...Thiên...em đau quá "

- " Tiểu Linh...có phải con muốn sinh rồi không...trời ạ con bé muốn sinh...mau...mau đưa nó đến bệnh viện "

Người luôn tỉnh táo như Hàn Thiên lúc này lại mù mịt...sự bình tĩnh không biết bay đâu sạch, nếu Nghiêm Lan không nhắc đến...

anh thật không biết phải làm thế nào...

- " Á....mẹ ơi con đau...bụng con đau..."

- " Tiểu Linh đừng sợ....ôm anh...ôm anh...anh đưa em đến bệnh viện..."

- " Tiểu Linh...cố gắng lên con"

Hàn Thiên..bế bổng cô lên...anh ôm chặt cô đi ra xe...nhìn cô đau đớn..tim anh đau lên từng cơn...miệng không ngừng lẩm bẩm...

- "Tiểu Linh...đừng sợ...anh ở đây...Tiểu Linh..."

Bill nhanh như chớp đánh xe đưa Hàn Thiên đang ôm Tống Linh cùng Nghiêmlan vào bệnh viện...

Cả sảnh tập đoàn hỗn loạn vì tình cảnh trước mắt... Thật không thể tin,nhìn vẻ mặt xanh mét của Chủ tịch của họ...Cả công ty như được mở mang tầm mắt...Câu chuyện náo loạn của Tống Linh từ đó được đưa vào truyền thuyết trong Tập Đoàn SAP...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ngoại truyện 2 : cuộc bắt ghen của các cô vợ

Tống Linh mặc chiếc đầm trắng bằng voan qua gối theo hơi hướng ở nhà...vừa thướt tha lại thoải mái...mái tóc ngắn ngày nào..giờ đã dài qua thắt lưng...

Từ khi sinh con Tống Linh ngày càng xinh đẹp và quyến rũ, da thịt ngày càng trắng nõn nà...nhưng vẻ non nớt hay đôi mắt ngây thơ to vẫn còn đó...Giống như Nghiêmlan từng cảm thán...sự thành thực sẽ được thời gian mài dũa...Nhưng Tống Linh thì ngược lại...dù trải qua sóng gió...thời gian...nhưng trong đôi mắt to tròn của cô vẫn mang một nét chân thành không hề gợn sóng..Vẫn non nớt... như ngày nào...Hỏi sao con trai bà ngày càng yêu cô vợ nhỏ này của nó đến hết thuốc chữa...

Nhưng tính tình của Hàn Thiên càng yêu lại càng thêm bá đạo...nếu như có thể,bà nghĩ con trai bà chỉ muốn biến nhỏ Tống Linh bỏ vào túi mà thôi...Vị trí của Tống Linh chưa bao giờ ai thay thế được..cả tiểu bảo bối bà đang bế trên tay...Chỉ nhìn thẳng bé mếu máo , một chút thôi là bà xót xa không dứt...

Còn con trai bà dù rất thương tiểu bảo bối...nhưng sẽ có giới hạn nhất định...không phải cưng chiều vô pháp vô thiên như Tống Linh....Nhưng đây mới là con trai bà...đã yêu ai thì yêu sâu sắc...nhưng bà thương con dâu cũng không kém...huống hồ bây giờ con bé lại sinh cho gia đình bà một cục thịt xinh đẹp thế này...Thằng bé có tên là Hàn Ân...

nhóc con điều thừa hưởng mọi nét đẹp nhất của Hàn Thiên và Tống Linh...Chỉ mới tròn một tuổi...nhưng trên khuôn mặt mũm mĩm là những đường nét rõ ràng..yêu nhất là đôi mắt to tròn ngây thơ từ mẹ nhưng con người màu hồ phách lại giống Hàn Thiên như đúc...cái mũi cao nhỏ...đôi môi hồng nhỏ nhắn chúm chím đáng yêu không tả xiết...Mọi lần thằng bé cười là cả trái tim của Nghiêmlan như những ra...Cả ngày bà điều dành lấy thằng bé như muốn làm của riêng.Tống Linh thì buồn bã riu rít bám theo..Còn Hàn Thiên thì thích thú vì có thời gian và không gian riêng cho hai vợ chồng...

- "Tiểu Ân à...ngoan...một muỗng nữa thôi nào...moa"

Nghiêmlan để Hàn Ân trong chiếc xe đẩy...dụ dỗ dứt từng muỗng bột...nhưng có vẻ cục thịt nhỏ đã no...nhóc con lém lỉnh lấy lưỡi đẩy ra...còn phun nước miếng phèo phèo....

- "Thôi...không ăn...không ăn.... nữa thì thôi nào...Nhóc con... chỉ giỏi bướng bỉnh với bà nội"

Nghiêmlan chịu thua...chỉ tay vào trán Hàn ân mắng yêu...Lau miệng cho thằng bé...miệng trách hờn mà cười toe toét...

- "Mẹ...Tiểu Ân không ngoan ạ..."

Tống Linh bế con trai ra khỏi xe...hôn chụt vài vào khuôn mặt phúng phính trắng nộm của bé con...Tiểu Ân được bế ra khỏi xe..

tay chân quơ quàng thích thú không thôi...Tống Linh vui mặt vào hôn cổ bé con...Tiểu Ân nhột nhật ngửa cổ ra sau cười khanh khách....

- "Đâu có...Tiểu Ân của mẹ lúc nào không ngoan...đâu như ba của nó "

Nghiêmlan nhìn hai mẹ còn đùa giỡn với nhau bà ngồi kế bên cười rạng rỡ....

- "Mẹ.Nói xấu con trai của mình....là điều không tốt..."

Không biết Hàn Thiên bước vào cửa lúc nào...Anh nhìn cảnh ấm áp trước mắt..môi mông mím cười..đưa cặp tạp và áo khoác cho Vũ Trần rồi bước đến ngồi bên cạnh Tống Linh..hôn chụt lên mặt vợ một cái...rồi đưa tay bế con trai đặt lên đùi...hôn mấy cái lên mặt rồi lên bà vai non mềm của cục thịt nhỏ....

- "Hắc...hắc..."

Được baba bế Tiểu Ân thích thú cười khanh khách đến chảy cả nước miếng..đưa miệng đến ngoạm ngoạm bên má Hàn thiên...để lại những vết nước miếng dài trên mặt baba....

Nhìn tình cảnh trước mắt Tống Linh lấy khăn lau cho chồng...bật cười thành tiếng...

"Sao không...Tiểu Ân của mẹ lúc nào cũng vui vẻ...người gặp người thích...Ai mà lúc nào mặt cũng lạnh ngắt như tiền của con..."

Nghiêm Lan không tiếc lời chê bai con trai...Hàn Thiên nhếch môi...

"Thì ra mẹ ghét bỏ con trai mẹ đến vậy..Thế mà con đang suy nghĩ có nên để Tiểu Linh sinh thêm một tiểu công chúa cho mẹ bồng bế hay không...chắc là..."

"Hả...thật không...thật không Tiểu Linh..."

sinh đi...không ghét bỏ...không ghét bỏ chút nào...."

Nghiêm Lan đang định bỏ miếng táo vào miệng nghe nói thế...ngừng ăn...phản kích nhìn Hàn Thiên...hỏi tới tấp....

Tống Linh nhovn miệng cười tươi...nắm lấy bàn tay non mềm của con trai...

"Dạ....nhưng đợi Tiểu Ân cứng cáp một tý...rồi chúng con sẽ sinh cho Tiểu Ân một đứa em ạ "

"Không cần...không cần...nhà ta nhiều người chăm sóc mà...Hai đứa không cần đợi cứ làm liền đi....À...đợi mẹ một chút..để mẹ vào tìm số điện thoại đặt máy thang thuốc bỏ cho hai đứa...rất hiệu nghiệm..."

Nghiêm Lan khua tay....hào hứng..không đợi câu trả lời từ ai...nhanh chóng đi lên lầu..mà lòng vui không thôi...

Đầu Tống Linh nổi mắt vạch đen...sinh con đấy...mà mẹ chồng cô kêu làm liền...huhu thật là khóc không ra nước mắt mà...

Hàn Thiên buồn cười khi nhìn vẻ mặt phụng phịu của Tống Linh...anh muốn nói tiếp thì điện thoại vang lên..Hàn Thiên nhìn dây số nhấp nháy...nhanh chóng nhấn nút nghe...

Tống Linh ngồi bên cạnh có thể nghe thấy tiếng Dương Phong vang lên....

"Thiên...cậu mở mail xem chọn em nào...Hàng tuyển chọn ngon lắm đấy...Cậu mà không chọn gấp thì hai người kia chọn hết đấy nhé "

Tống Linh cau mày...bỗng tim đập mạnh...

khi nghe lời nói mập mờ của Dương Phong...

cô xác định mình không nghe lầm..chẳng lẽ bọn họ....."....."

"Được rồi...chờ mình một chút....."

Để mình xem qua đã...Chân phải đẹp đó?"

Hàn Thiên đưa cục cưng cho Tống Linh...

mày nhướn lên..ý bảo anh vào phòng làm việc có chút việc....Tống Linh cắn cắn môi...bế lấy con trai...nhìn bóng anh khuất sau cầu thang mà lòng Tống Linh ngổn ngang không yên...cô lấy điện thoại ra soạn tin nhắn rồi gửi đi một cách nhanh chóng...

Tại quán ca phê sang trọng trong một góc bàn là sự xuất hiện của bốn cô gái xinh đẹp..làm các vị khách có mặt lâu lâu phải ngoái đầu nhìn....

"Đấy...toàn bộ câu chuyện là như vậy..."

Tống Linh buồn bã khoáy ly nước cam...

Tần Lam mím môi...cô vốn hiền lành chẳng biết phải làm thế nào..Cô biết Tống Linh không nói dối...nhưng cô tin tuyệt đối Hạ Quân Vỹ...nhưng cũng không nói trước được điều gì...haiz...vừa đau đầu lại đau lòng..

"Là Phong gọi sao...Em có nghĩ mình nghe lầm không?"

Tuyết Thanh suy tư...rồi cau mày hỏi Tống Linh...

"Dĩ nhiên là không? Em nghe rất rõ anh Phong nói thế mà "

Tống Linh chu môi bất mãn lời cô nói là sự thật...sao có vẻ họ không tin...

"Lời chị Linh nói đúng đấy...Mấy bữa nay..em cũng thấy chồng em thường xuyên nghe điện thoại anh Phong...rồi vào phòng làm việc đầu khoảng nửa

tiếng sau đó vội vã ra ngoài cho đến tối mới về "

Giản Bình ngây thơ kể hết cho mọi người cùng nghe...Nếu thật sự " chú già " làm chuyện có lỗi với cô...cô sẽ không tha thứ...

Lúc này bỗng nhớ ra điều gì..Tần Lam bỗng gật đầu như già tởi...

- " Đúng rồi...hành động đấy giống y hệt ông xã của chị "

- " Đấy...Chị Thanh ai cũng thấy điều khác lạ của bọn họ...chị không thấy gì sao "

Tổng Linh khó hiểu nhìn Tuyết Thanh

- " Có...nhưng chị nghĩ đấy là công việc...

không ngờ...tên Dương Phong chết tiết...để chị mà tìm thấy chứng cứ rõ ràng...chị sẽ "thiến" anh ta "

Tuyết Thanh đập bàn...tức giận..

Ba người còn lại nín thở...im lặng..Giản Bình rút vai nhìn Tần Lam và Tổng Linh.....

ánh mắt to tròn cũng bị Tuyết Thanh làm sợ hãi giống mình...

Tổng Linh...nghĩ thầm..." Oa cô sao nỡ đối xử với ông xã nhà cô như vậy...cùng lắm cô sẽ ôm cục cưng của cô bỏ đi biệt tích là được chứ gì"

...Mỗi người mỗi suy nghĩ...cũng như bắt đầu công cuộc theo dõi các ông chồng.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ngoại truyện 3 : cuộc bắt ghen của các cô vợ (2)

- " Ôi...Anh Hải ra rồi kìa..."

Tần Lam nhỏ giọng thông báo....

Chiếc xe màu trắng chở Trương Hải từ trong hầm xe của Tập Đoàn Kinh Thiên chạy ra....

Bốn cô gái rụt cổ xuống.....sợ bị phát hiện....

Tuyết Thanh là người cầm lái,nhanh chóng khởi động xe đuổi theo...ngồi bên cạnh không ai khác chính là Tổng Linh...đôi mắt to tròn giúp Tuyết Thanh quan sát...phía sau...là Giản Bình và Tần Lam...cũng gắt gao quan sát chiếc xe trước mắt....

- " Chị Thanh... đừng chạy gần quá, sẽ bị nghi ngờ đấy "

Tổng Linh lo lắng....không yên...

- " Không làm vậy sẽ bị mất đầu "

Tuyết Thanh không đồng ý...nếu vậy sẽ uống công sức mấy ngày nay của bọn họ mất..

- " Sẽ không.. Vì em đã gắn chip định vị trong áo khoác của anh ấy..."

Giản Bình đưa mặt ra phía trước nhìn Tuyết Thanh...

- " Woa..em thật lợi hại..."

Tuyết Thanh quay đầu không tiếc lời khen...Tần Lam thì nhìn Giản Bình đầy ngưỡng mộ...

- " Chị Linh đưa thiết bị cho em..muốn em làm vậy mà..."

Giản Bình lại ngây ngô khai thật...

Lúc này mọi ánh nhìn đều chuyển hướng về Tổng Linh...Tổng Linh cười cười...

- "Haha...đừng nhìn em...em cũng chỉ muốn tìm ra sự thật..."

Trong bốn người đàn ông...Tổng Linh nghĩ Trương Hải là người ít nguy hiểm nhất...

Nhưng Tổng Linh lại không biết nghề nghiệp của Trương Hải là luật sư...Chỉ riêng phòng làm việc của anh ta đã có trên mười máy dò tín hiệu của các thiết bị điện tử..Nếu không như thế Trương Hải đã không tồn tại trong nghề, mà anh ta lại là luật sư nổi tiếng...sự theo dõi...nguy hiểm.. còn hơn những người khác gấp bội...

Cả nhóm là ngây ngô điều bật cười...Tuyết Thanh thả phanh xe nhẹ lại...không còn bám sát Trương Hải như lúc đầu....

Đến khi xe chạy vào khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô...Bọn họ ngừng xe phía bên đường quan sát...tầm 10 phút sau...Tuyết Thanh mới cho xe chạy vào...bãi đỗ xe.....

- " Ôi..chị Lam...lấy cái này che lại..."

Giản Bình được chiếc khăn voan quấn cổ cho Tần Lam..

Tần Lam gật đầu... quấn quanh cổ rồi kéo lên che nửa mặt...lấy chiếc nón loại lớn dạng nón vành to đội vào....Bốn cô gái nhanh chóng trang bị cho mình...Rồi mới bước xuống xe.....

Nhìn khuôn viên rộng lớn nơi đây...bốn người như bị hớp hồn...

- " Woa...đẹp quá..."

Giản Bình không tiếc lời khen...ba người còn lại vừa lấy tay kéo khăn che mặt sợ bị phát hiện nhưng cũng phải gật gù....tán thành...

Khu nghỉ dưỡng,nằm trong cánh rừng rộng hơn mười ha,ven hồ nước trong xanh,xây dựng theo hơi hướng Nhật Bản... Họ phải thốt lên rằng đây là khu nghỉ dưỡng bậc nhất,được thiên nhiên ban tặng phong cảnh non nước hữu tình với ba mặt hồ mênh mông, khí hậu trong lành, mát mẻ, là nơi nghỉ dưỡng ven hồ bình yên, lại độc đáo.

Những khu vườn Nhật Bản nơi đây là sự kết hợp cả đất, đá, cát, nước, cỏ cây... khơi gợi cảm giác trầm tư, yên ả. Hướng đến hình ảnh resort thuần chất Nhật Bản... Từng viên sỏi, bờ đá, ao cá, khóm hoa... đều được nghiên cứu tỉ mỉ để đặt vào không gian sống, tạo nên một tổng thể hài hòa đầy nghệ thuật.

- " Bọn đàn ông chết tiệt...dám chọn nơi đẹp thế này...để hẹn hò làm chuyện lén lút sau lưng chúng ta sao?"

Tuyết Thanh tức giận mắng chửi...

Du khách khi đi ngang qua ai cũng ngoáy đầu lại nhìn bốn người bọn họ....

- " Sau ai cũng nhìn mình vậy nhĩ? "

Giản Bình kéo tay Tổng Linh...

Bốn người cau mày khó hiểu sau đó tự nhìn lại chính mình...Ừ thì họ có một chút ăn mặc khác người....Dưới chôn bình yên..non nước hữu tình, sang trọng này...Mà bốn người bọn họ lại ăn mặc tuềnh toàng...quần jean rách phủ bụi kết hợp áo sơ mi kẻ sọc rộng phồng phình...phía trên còn đội nón rộng vành...khăn voan che kín mặt...Mọi người không thấy kỳ dị mới là lạ....

- " Mặc kệ đi...chị nhìn mình còn thấy kì quái huống chi bọn họ....Tiểu Bình em lấy điện thoại....định vị xem Trương Hải ở đâu "

Tuyết Thanh dẫn đầu đi về phía trước....Nơi này quá rộng...họ thật sự không biết tìm người nơi đâu....

- " Dạ...."

Nhưng điện thoại chưa kịp lấy ra...đã thấy phía trước một nhóm người mặc áo vest đen đi đến...tiến về bọn họ....

- " Chuyện gì vậy?"

- " Em không biết "

Tổng Linh nhìn Tuyết Thanh lắc đầu....

Bốn người đứng sát lại nhau thành một cục...lo lắng nhìn bọn người áo đen tiến đến...

- " Xin hỏi ai là cô Lam..?"

Một người áo đen tiến tới lịch sự hỏi nhẹ nhàng..

Ba người đồng loạt quay lại nhìn Tần Lam..

" Em...em không biết gì hết.."

Tần Lam cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra....Tuyết Thanh nhìn người áo đen...

" Các người hỏi vậy làm gì...chúng tôi đến đây du lịch...đây là cách tiếp khách của các người phải không "

Tuyết Thanh nuốt một ngụm nước miếng.

lấy hết can đảm che chở cho ba cô gái nhỏ sau lưng...thật ra cô cũng đang rất sợ...

" Cô đừng hiểu lầm...Chỉ là Hạ tổng muốn gặp cô Lam và tất cả các cô..."

Người áo đen cười nhẹ...

" Hạ tổng...trời ạ...là Hạ Quân Vỹ...chị Lam là...là...ông xã của chị đấy...Không lẽ anh Vỹ là ông chủ nơi đây"

Tổng Linh lắp bắp sợ hãi với suy nghĩ của mình...Tần Lam kéo khăn che mặt xuống...khuôn mặt tội nghiệp mếu máo...

" Sau anh ấy lại biết...chị đang ở đây...còn nữa nếu anh ấy hỏi...chị phải biết trả lời làm sao.."

" Đừng lo...em phải bình tĩnh...nói là chúng ta đến đây nghỉ dưỡng..."

Tuyết Thanh...an ủi...trấn an tinh thần cô gái nhỏ....

Giản Bình cũng mím môi rung lập cập...vậy là một chút nữa cô cũng gặp mặt " ông xã " nhà cô...

Chưa ra trận đã bị bại...thật là xấu hổ mà...

Tổng Linh vỗ ngực thở hắt ra....Hên quá..chỉ có Trương Hải và Hạ Quân Vỹ ở đây thôi...

may là không có Hàn Thiên...nếu anh có biết cô chỉ nói đến đi nghỉ dưỡng,đánh chết cô cũng không khai thật....

" Xin mời "

Nhóm vệ sĩ áo đen nhường đường..

Bốn người như quả bóng xì...lăn thẩn bước đi cùng nhóm áo đen.... Rất khó hiểu sao Hạ Quân Vỹ lại biết bọn họ có mặt ở đây...

Nhưng dù sao cũng phải gặp mặt trốn tránh cũng không là cách giải quyết...

Bốn người họ được đưa đến khu nhà dành cho khách VIP...Xung quanh được trang trí cây cảnh...con suối rất đẹp mắt..nhưng đáng tiếc bọn họ lại không có tâm trạng ngắm nhìn...đứng trước cửa phòng nghỉ cao cấp...

bốn người đảo mắt nhìn nhau....Tần Lam chân như đổ chì..nhìn cánh cửa... nhưng cô thật sự không có can đảm mà đẩy ra...

" Chị Lam..Chị không vào để em vào...."

Tổng Linh chu môi bất mãn..đứng hoài như vậy không phải rất phí thời gian hay sao?

Tuyết Thanh vỗ vỗ vai Tống Linh...như cổ vũ tinh thần cho cô...Tần Lam thì gượng cười cảm ơn...Tống Linh liếc xéo bọn họ...thật là không có nghĩa khí gì cả...

Tống Linh...tiến lên phía trước...kéo nhẹ cánh cửa...khi nhìn vào trong...cô như đứng hình trong vài giây...làm những người phía sau vô cùng khó hiểu...

" Haha...tôi...tôi...đi lộn phòng "

" Rầm "

Tống linh nhanh chóng đóng sầm cửa lại...quay lưng dựa vào cánh cửa thở hổn hển...chết thật rồi...lần này thật không xong rồi...

" Tiểu Linh xảy ra chuyện gì..?"

Tuyết Thanh hạ âm lượng nhỏ nhất...Hành động của cô làm ba người còn lại rối bời...

" Chị...chị...Thanh...Trong đó còn có anh Phong và chồng em "

Tổng Linh cắn môi nói nhỏ...

Ba người còn lại mặt mày tái đi....Bây giờ mà bọn họ bỏ chạy xem như có tội giết mình...

mà đối diện thì...Ồi...thật là nhức đầu

- "Đừng...đừng lo...có chết cũng không được khai...bọn họ mới là người chột dạ...không phải chúng ta.... Vào thôi.... "

Nghe Tuyết Thanh nói thế...ba người còn lại nhìn nhau suy ngẫm...Cũng đúng...vậy tại sao phải sợ...Bốn người hít thở sâu...Kéo cửa lần lượt bước vào...Tuyết Thanh đi trước tiếp đó là Tần Lam...nổi bước là Tổng Linh và Giản Bình....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngoại truyện 4 : tất cả là chữ duyên mà thành!

Trong căn phòng được thiết kế thanh tao...

Hàn Thiên lạnh lùng ngồi dựa lưng vào ghế...lắc ly rượu đỏ....Hạ Quân Vỹ vẻ mặt lạnh nhạt....không nói một lời...quan sát những người đang bước vào....Dương Phong vẫn bộ dáng ngà ngọc...chân dài vắt qua nhau...môi mỏng nhếch nhẹ...

Bộ dáng Trương Hải có lẽ làm người ta dễ chịu nhất...khuôn mặt vẫn hài hòa như nước...ngồi kế bên Dương Phong...chỉ im lặng ngồi đó nhìn bốn người ăn mặc kì quái đang đứng trước mặt...

Hàn Thiên đặt ly rượu xuống...mắt nâu quét một lượt đã tìm ra cô vợ nhỏ của mình...

Chân mày anh cau lại...khi thấy cách ăn mặc kì quái của cô.... Vào đến đây mà cũng không ai có ý định kéo khăn che mặt xuống....

Bốn người đàn ông cứ thế im lặng nhìn bốn cô vợ của mình...

Làm cho các cô chẳng biết làm sao...mồ hôi lạnh chảy đầy sau lưng...Tuyết Thanh quay sang giật lấy tay áo ra hiệu cho Tổng Linh...

Tổng Linh mím môi...nhẹ lắc đầu...Ra hiệu cho cô cũng vô ích...Hiện giờ Hàn Thiên đang nhìn cô chỉ một nhất cử nhất động không đúng của mình...cô sẽ bị tiêu diệt thê thảm...Tổng Linh cau mày...suy nghĩ phải tìm cách gì mới được...

- " Vào đây rồi...cởi sạch những thứ chướng mắt đang che kín mặt mũi của các em ra đi "

Dương Phong là người lên tiếng...ăn mặc nguy trang gì mà xấu thế không biết....

Bốn cô vợ nhỏ đưa mắt nhìn nhau...xấu hổ.. cởi khăn cùng nón nắm chặt trong tay....

Xuất hiện trước mắt bốn ông chồng là...những khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc...mái tóc dài đều được buộc cao...tuy quần áo có hơi lộm thuộm nhưng không làm mất khí chất xinh đẹp của các cô vợ của bọn họ...mà còn khiến họ thêm trẻ trung...

- " Tại sao các em lại có mặt ở đây "

Trương Hải hiền lành mỉm cười....Nhưng với Giản Bình nụ cười ấy khiến cô không lạnh mà run...

- " Bọn em đi nghỉ dưỡng..."

Nghe Tổng Linh nói thế...Ba người còn lại gật đầu như giả vờ...Tổng Linh lén lút liếc sang ông chồng nào đó...miệng cười toe toét...giơ tay chào anh...ngồi đầu Hàn Thiên lạnh lùng...quay mặt sang chỗ khác xem như không thấy....Tổng Linh sờ mũi...rút tay về...

Trương Hải lại cười...anh gật đầu xem như đã hiểu...Sau đó nhẹ nhàng đứng lên...từng bước nhẹ nhàng bước qua từng người...sau đó ngừng ngay vợ mình...

- " Em đi nghỉ dưỡng có vui không? "

- " Hihi...dạ vui ạ...à...mới vào cửa đã bị Anh Vỹ kêu người đưa đến đây...nên chưa được tham quan đâu hết "

Giản Bình cười khan...nhìn chồng

Nhìn vẻ mặt lúng túng của cô vợ nhỏ...

Trương Hải mím môi...lại nhìn qua Tống Linh...

"Tiểu Linh cái này là cái gì? "

Trương Hải chìa tay ra đưa con chip ra trước mặt Tống Linh...Cả người Tống Linh run lên....mắt nhìn về phía Hàn Thiên...cụp mắt xuống..giọng ỉu xìu...

"Em không biết...."

"Có thật em không biết không..Cái này là do chồng em sản xuất đấy...."

Trương Hải không buông tha...

"Này..cậu hỏi nhiều quá rồi đấy "

Hàn Thiên cuối cùng cũng lên tiếng..Vợ anh mà cậu ta làm như tội phạm tra hỏi đủ điều...nhìn khuôn mặt trắng nộm lo lắng đến tái nhợt...Thật khiến người khác đau lòng mà...Nhưng hôm nay phải cho cô biết sai mà sửa... Để các cô cất công theo dõi thì chỉ có một vấn đề "Đó là ghen "vợ anh ghen dĩ nhiên là yêu anh....nhưng anh không muốn cô lại đau lòng vì chuyện không đâu...Anh cũng đang muốn biết chuyện gì đã xảy ra...mà khiến các cô vợ nhỏ phải nghi ngờ đến mức này....

Trương Hải quay sang liếc xéo Hàn Thiên..

chỉ mới vậy đã đau lòng....Hừ...vợ anh trong đây là nhỏ tuổi nhất...anh cũng rất đau lòng..nhưng phải cắn răng chịu đựng rắn đe bọn họ chứ...

Tống Linh nghe Hàn Thiên lên tiếng vì mình...cô cảm động không thôi...

Nghẹn ngào nhìn Hàn Thiên...

"Ông xã..."

Một tiếng " ông xã " làm lòng Hàn Thiên nhũn ra...Hàn Thiên thở dài...thật là chỉ muốn tiến đến ôm cô vợ nhỏ vào lòng...tội lỗi gì anh không cần quan tâm..

Nhìn qua Hạ Quân Vỹ...anh biết Hạ Quân Vỹ cũng giống anh...ánh mắt đau lòng đang hướng về Tần Lam..trong bốn người Tần Lam là ngoan hiền nhất...Chưa ai nói đến cô câu nào...mà mắt Tần Lam đã đỏ lên..Hạ Quân Vỹ phải dùng hết một trăm phần trăm công lực mới có thể ngồi im..

"Anh đừng trách Tiểu Bình...là do em đưa em ấy..bảo em ấy cài vào áo anh..."

Tống Linh không chịu nổi nữa...nhìn Trương Hải khai thật...

Giản Bình rụt cổ lại...tối nay cô sẽ chết chắc với " chú già " này rồi....

Lúc này Trương Hải đã quay về chỗ ngồi...

"Tống Linh...em không có lỗi...nếu có lỗi là bọn họ..."

Tuyết Thanh tức giận bước lên...

"Tiểu Thanh bọn anh có lỗi gì?"

Dương Phong nghe vợ lớn tiếng chỉ trích...

lưng thẳng tắp cau mày....

"Anh còn hỏi...kể đầu xỏ gây ra tội lỗi này là anh đấy..."

Tuyết Thanh nghiêng răng nghiêng lợi....

Dương Phong nhanh chóng đẩy Trương Hải ra...bước nhanh về phía Tuyết Thanh...mặc kệ mặt mũi ôm cô vào lòng...Anh rất sợ vợ anh giận...Không giải quyết ôn hòa nếu đến tai bà nội anh...anh càng thâm hơn...

"Bà xã...đừng giận...anh làm gì mới được chứ...Cho là em kết tội anh cũng phải cho anh biết nguyên nhân đúng không...?"

Tuyết Thanh nằm trong ngực Dương Phong nhìn Tống Linh nháy mắt....Tống Linh ngó ra...sau đó hiểu ý...Tống Linh mếu máo...có gắng nặn ra nước mắt...nức nở nhìn Hàn Thiên....Đem sự việc kể lại đầu đuôi ngọn ngành...còn nức nở lên án....

"Thiên có phải anh làm điều gì có lỗi với em không..hic..không còn thương em nữa...anh nói với em..hic..Đừng đối xử với em như vậy...em sẽ đau lòng mà chết mất "

Khuôn mặt đau lòng đến đáng thương...giờ phút này không cần biết cô có đau lòng thật hay không...Hàn Thiên làm sao chịu nổi...

Anh thở dài...đứng dậy...chân dài bước đến...ôm cô vào lòng....rồi kéo cô đến bên cửa sổ...vén màn...

-"Đồ ngốc...Em nhìn đi...Điều Dương Phong muốn nói là chuyện này đây..."

Tuyết Thanh...Tần Lam...Giản Bình...cau mày nhìn nhau...Hạ Quân Vỹ cũng không lòng dạ nào ức hiếp cô vợ nhỏ...tiến tới nắm tay Tần Lam đến bên cửa sổ...những người khác cũng tiến đến nhìn...

Phía ngoài nơi xa...là Trường đua ngựa...bên phải là nơi nuôi ngựa...đủ chủng loại...phía bên trái là những dải phân cách dành để thi đấu...xanh mướt và trượt dài xa xăm...vô cùng đẹp mắt..

Các cô vợ nhỏ xấu hổ đưa mắt nhìn nhau....cuối đầu...nhận lỗi lần này họ sai thật rồi...

Hạ Quân Vỹ nhéo má Tần Lam..

-" Lần sau không được nghe lời bọn họ...cái gì phải hỏi anh "

Tần Lam như được ân xá..vòng tay qua ôm tay anh..cười đến rạng rỡ...nhẹ gật đầu...Hạ Quân Vỹ hất mặt với Hàn Thiên...sau đó nắm tay Tần Lam rời phòng...

-" Đi thôi "

Trương Hải...ôm eo Giản Bình...cũng bước theo sau...

Tổng Linh nhanh nhẹn ôm tay Hàn Thiên miệng cười toe toét làm hòa...Hàn Thiên chào thua...bật cười nhéo nhéo mũi cô...

-" Bà xã...em thấy không..anh hoàn toàn vô tội nhé "

-" Em xin lỗi "

Tuyết Thanh ôm eo chồng miệng lí nhí nói lời xin lỗi..Vợ anh là thế đấy...biết sai sẽ nhận lỗi ngay lập tức, hỏi sao anh không thương...

Trên bãi cỏ rộng lớn xanh thẫm...

Hàn Thiên cùng Tổng Linh ngồi trên lưng ngựa màu trắng...nhẹ nhàng rảo bước trên thảo nguyên mênh mông....Bàn tay to lớn nắm chặt dây cương...bờ ngực vững chắc áp vào cả người Tổng Linh...

-" Thiên...em xin lỗi..."

Tổng Linh ngẩng mặt ngược nhìn Hàn Thiên...dưới ánh sáng mặt trời dịu nhẹ...

khuôn mặt trắng nõn càng thêm tỏa sáng...xinh đẹp làm sao...

-" Không có lần sau "

-" Ông xã...Em yêu anh "

Tổng Linh nhoẻn miệng cười hạnh phúc...

vươn người hôn chụt lên môi anh...

Hàn Thiên...một tay nắm chặt dây cương...

một tay cố định ót vợ...biến khách thành chủ....mút chặt đôi môi mềm ngọt ngào...say đắm mút mát...

-" Anh cũng yêu em..."

Bàn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt non nặn của Tổng Linh...trán kề trán môi kề môi anh thì thảo.....

-" Thiên...đưa thôi..."

Dương Phong ôm chặt eo Tuyết Thanh, tiến lên phá vỡ khung cảnh lãng mạn trước mắt...Hàn Thiên gật đầu...đội khi hai cặp đôi...Hạ Quân Vỹ và Tần Lam...cùng Trương Hải và Giản Bình tiến lên....Vị trí cùng nơi xuất phát....

Nhìn nhau mỉm cười..rồi bốn người đàn ông ôm chặt vợ mình, nắm chặt dây cương...phi ngựa tiến về hướng mặt trời mọc....Trong tiếng hời thúc ngựa là tiếng cười vui vẻ thích thú của các cô vợ nhỏ....

Phía xa...dưới ánh sáng mặt trời...bọn họ được bao trùm dưới ánh sáng của hạnh phúc...của tình yêu...Sóng gió của cuộc sống và lòng người đôi khi giống như những liều thuốc thử cho tình yêu để ta biết tình yêu ấy có chân thành hay không. Sau tất cả họ lại chung lối đi, lại trở về bên nhau. Sau những lúc lìa xa, lạc mất nhau họ lại càng hiểu mình cần nhau đến nhường nào. Tình yêu thì không có đúng hay sai mà chỉ có cùng nhau đi trên một con đường hay không. Mỗi một cuộc tình đều có những nụ cười của hạnh phúc và nước mắt... Có những người giữ được cho mình một người để yêu thương nhưng cũng có những người rời bỏ ta không lý do.

Tất cả đều là chữ duyên mà thành!!!!

End

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Vì Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.